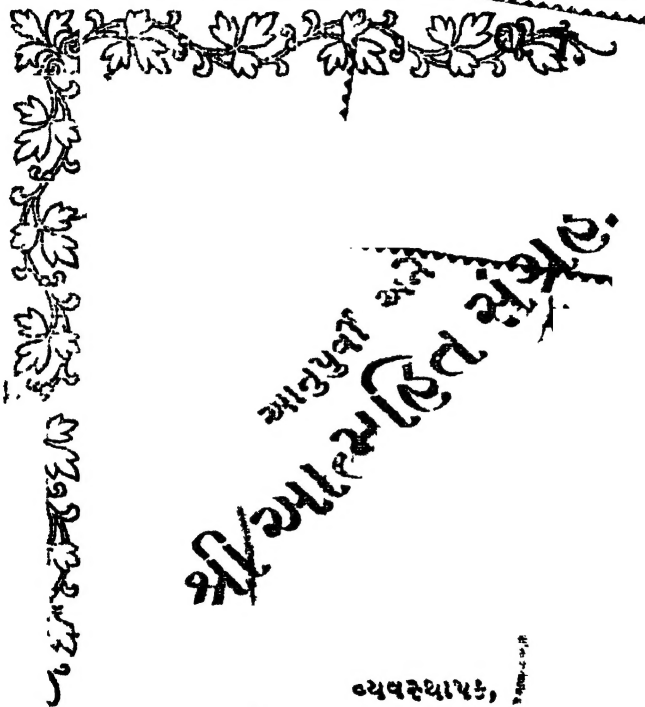

પોરબંદર જૈન સત્સંગ મંડળ—મથકો ૧

આનુપ્રજા
શ્રી આસ્થિત મંડળ

વ્યવસ્થાપક,

ધૈયાભાઈ પ્રાણલાલ શાહ.

આ. ગેમ્મર, શ્રી. જી. સ. સા. પ્ર. કાર્યાલય.

સમ્યગ્ જ્ઞાન દાનનો મહિમા.

- ૧ સમ્યગ્ જ્ઞાનનું દાન એ ભાવચક્ષુનું દાન છે.
- ૨ સમ્યગ્ જ્ઞાનનું દાન એ ભાવ અભયદાન છે.
- ૩ સમ્યગ્ જ્ઞાનનું દાન એજ સર્વોત્કૃષ્ટ દાન છે.
- ૪ સમ્યગ્ જ્ઞાનનું દાન આપનાર અને લેનાર બંને અનંત જન્મ, મરણના દુઃખોથી છુટી મોક્ષ-પદને પામે છે.
- ૫ અજ્ઞદાનથી એક દિવસની ભૂખ મરે છે, ઔષધ દાનથી એક જન્મમાં મરણનો ભય મટે છે, પણ સમ્યગ્ જ્ઞાનના દાનથી બધા દુર્ગુણો છુટી અનંત જન્મમરણથી બચી શકાય છે માટે સમ્યગ્ જ્ઞાનનું દાન શ્રેષ્ઠ છે. માટે દરેક સુસ આત્માએ સમ્યગ્ જ્ઞાનના પ્રચાર માટે બનવું કરવું જોઈએ.

આત્મભાન સતેજ કરનાર શ્રી તત્વસંગ્રહ (આવૃત્તિ ૨૭). પૃષ્ઠ ૨૦૦ છતાં મૂલ્ય માત્ર ૦-૬-૦ પો. ખ. બાકી.
શ્રી જૈન સંસ્થા સાહિત્ય પ્રચારક કાર્યાલય-૨૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૮૮૩ ગ્રંથીક

પુસ્તકનું નામ આત્મહિત સંગ્રહ

વિષય પૃ૩૪:૪

નિવેદન.

પ્રિય વાંચક,

શ્રી જૈન સસ્તુ સાહિત્ય પ્રચારક કાર્યાલયનો પ્રારંભ આ પુસ્તકદ્વારા કરતાં હું અતિ હર્ષ પામું છું.

આ પુસ્તકમાંનું કેટલુંક મેટર પણ આ કાર્યાલયદ્વારા શોધિત વર્ધિત થયું છે. તેમ આ પુસ્તકના પૌરબંદરના પ્રકાશકોને છપાવવા, બંધાવવાની દરેક સગવડ પણ આ કાર્યાલયે કરી આપી છે. (કાર્યાલયના કામકાજ સંબંધીની વિશેષ માહિતિ પુસ્તકના છેલ્લા ટાઇટલપર જુઓ.)

કાર્યાલયની વ્યવસ્થામાં રા. વાડીલાલ કાકુભાઈ સંઘવીએ મદદને જે સાથ આપ્યો છે તે ભૂલી શકાય તેમ નથી.

આત્માનું દરેક રીતે હિત કરવું એ જ્ઞાનીઓનો મૂખ્ય ઉપદેશ છે. તદ્વત આત્માના એકાંત હિત માટે આ પુસ્તકમાં મુસંચક કરેલો છે. અને તેના ગુણ ઉપરથી પુસ્તકનું નામ પણ તેવુંજ રાખ્યું છે.

ડાયમંડ જેવા સારા મુદ્રણાલયમાં પુસ્તકને મુદ્રિત કરાવ્યું છે, તેમ કાળજીથી પુરે વાંચ્યા છે છતાં ત્રુટિઓ માલુમ પડે તો નિભાવી લેવા વિનંતી છે.

અંતમાં કાર્યાલય કેટલાંક પુસ્તકો ટૂંકમાં પ્રસિદ્ધ કરનાર છે તો તેની આર્થિક સ્થિતિ સદ્દર કરવા સાહિત્ય પ્રેમીઓને વિનંતી છે. ઇતીશ્ચભમ.

તા. ૩ માર્ચ ૧૯૨૮ }

શ્રી જૈન સ. સા. પ્ર.
કાર્યાલય—કલોલ.

- ૧ આ પુસ્તક ચત્નાથી વાંચવા વિનંતી છે.
- ૨ દરરોજ આનુપૂર્વિ ગણનારને માત્ર પોષ્ટખર્ચ મોકલવાથી આ પુસ્તક નીચેના સ્થળેથી મળી શકશે.
- ૧ શેઠ નથુલાલ મૂળજીલાલ.
ઠે. બંદર ઉપર દુકાને—પોરબંદર.
- ૨ શેઠ સુંદરજી હીરજીલાલ.
ઠે. મારકીટ પાસે—પોરબંદર.
- ૩ શ્રી જૈન સસ્તુ સાહિત્ય પ્રચારક કાર્યાલય—કલોત.

વિષય સૂચિ.

૧	સ્તવન વિભાગ	૧—૫૩
૨	આનુપૂર્વિ	૫૪—૬૪
૩	તત્ત્વજોધ વિભાગ	૬૫—૧૨૨
૪	વચનામૃત વિભાગ	૧૨૩—૧૫૨.

અમદાવાદ—ધી ડાયમંડ ન્યુબિલિ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં
પરીખ દેવીદાસ છગનલાલે છાપ્યું.

નિવેદન.

પ્રિય વાંચક,

શ્રી જૈન સસ્તુ સાહિત્ય પ્રચારક કાર્યાલયનો પ્રારંભ આ પુસ્તકદ્વારા કરતાં હું અતિ હર્ષ પામું છું.

આ પુસ્તકમાંનું કેટલુંક મેટર પણ આ કાર્યાલયદ્વારા શોધિત વર્ધિત થયું છે. તેમ આ પુસ્તકના પૌરબંદરના પ્રકાશકોને છપાવવા, બંધાવવાની દરેક સગવડ પણ આ કાર્યાલયે કરી આપી છે. (કાર્યાલયના કામકાજ સંબંધીની વિશેષ માહિતિ પુસ્તકના છેલ્લા ટાઇટલપર જુઓ.)

કાર્યાલયની વ્યવસ્થામાં રા. વાડીલાલ કાકુભાઈ સંઘવીએ મહેને જે સાથ આપ્યો છે તે જૂલી શકાય તેમ નથી.

આત્માનું દરેક રીતે હિત કરવું એ જ્ઞાનીઓનો મૂખ્ય ઉપદેશ છે. તદ્વત આત્માના એકાંત હિત માટે આ પુસ્તકમાં સુસંગ્રહ કરેલો છે. અને તેના ગુણ ઉપરથી પુસ્તકનું નામ પણ તેવુંજ રાખ્યું છે.

ડાયમંડ જેવા સારા મુદ્રણાલયમાં પુસ્તકને મુદ્રિત કરાવ્યું છે, તેમ કાળજીથી પુદ્ગે વાંચ્યા છે છતાં ત્રુટિઓ માલુમ પડે તો નિભાવી લેવા વિનંતી છે.

અંતમાં કાર્યાલય કેટલાંક પુસ્તકો ટૂંકમાં પ્રસિદ્ધ કરનાર છે તો તેની આર્થિક સ્થિતિ સદ્ધર કરવા સાહિત્ય પ્રેમીઓને વિનંતી છે. ઇતીશ્ચભમ.

તા. ૩ માર્ચ ૧૯૨૮ }

શ્રી જૈન સ. સા. પ્ર.
કાર્યાલય—કલોલ.

સ્તવન વિભાગ.

૧. શ્રી પાર્શ્વનાથ સ્વામીનો છંદ.
 ૨. શ્રી શાન્તિનાથ, ૩. શ્રી જૈતમ ,,
 ૪. શ્રી સોલ સતીનો ,,
 ૫. શ્રી મહાવીર સ્વામીનો ,,
 ૬. શ્રી ચોવીસ જીનનો ,,
 ૭. શ્રી શાન્તિનાથનો ,,
 ૮. શ્રી ચાર શરણાં.
 ૯. શ્રી મહાવીર સ્વામીનો ,,
 ૧૦. શ્રી દીવાળીનું સ્તવન.
 ૧૧. શ્રી વીરજીન ચૌદ સ્વપ્ન સ્તવન.
 ૧૨. શ્રી જીવરાશીની સજ્જાય. ૧૩. શ્રી વીરને.
 ૧૪. મોક્ષાર્થીને વંદના. ૧૫. શ્રી લઘુ સાધુવંદના.
 ૧૬. શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ સ્તોત્ર ભાવાર્થ.
 ૧૭. શ્રી સાધુવંદના.
 ૧૮. શ્રી ચોવીસ જિન આરતી. ૧૯. આનુપૂર્વિ.
-

॥ ॐ श्री जैन शासन जयति. ॥

आत्महित संग्रह.

१. श्री पार्श्वनाथ स्वामीनो छंद.

[तोटक वृत्तनी देशीमां.]

जय जय जगनायक पार्श्वजिनं, प्रणुताण्डिल
मानव देवगणुं ॥ ७१ ॥ शासन मंडन स्वामी जयो,
तुम हरिशन देभी आनंद लयो ॥ १ ॥ अश्वसेन
कुलांबर लानुनिलं, नव हुस्त शरीर हरीत प्रतिलं ॥
धरणेन्द्र सुसेवित पाद युगं, लर लासुर कान्ति सदा
सुलगं ॥ २ ॥ निज रूप विनीर्जित रंल पति, वह-
नोद्युती शारद सोम तति ॥ नयनांगुज दीप्त विशा-
णतरा, तिलकुसुम सन्नील नासा प्रवरा ॥ ३ ॥ रस-
नामृत कंद समान सदा, दशनावणि अनार कलि
सुषदा ॥ अधराङ्गु विद्रुम रंग धनं, जय पुरीसा-
दाणी पार्श्वजिनं ॥ ४ ॥ अति आर् मुकुट भस्तक

દીપે, કાને કુંડળ રવિશશિ જીપે ॥ તુજ મહિમા
 મહિમંડળ ગાજે, નિત પંચ શબ્દ વાજાં વાજે ॥ ૫ ॥
 સુરકીન્નર વિદ્યાધર આવે, નર નારી તોરા ગુણુ ગાવે ॥
 તુજ સેવે ચોસઠ ઇંદ્ર સદા, તુજ નામે નાવે કષ્ટ કદા
 ॥ ૬ ॥ જે સેવે તુજને ભાવ ધણે, નવ નિધિ થાય
 ધર તેહ તણે ॥ અડવડીઆ તું આધાર કહેા, સમરથ
 સાહિબ મેં આજ લહેા ॥ ૭ ॥ દુખીયાને સુખદાયક
 તું દાખે, અશરણુને શરણે તું રાખે ॥ તુજ નામે
 સંકટ વિકટ ટળે, વિછડિયાં બહાલાં આવી મળે ॥ ૮ ॥
 નટવિટ લંપટ દુરે નાસે, તુજ નામે ચોર ચરડ ત્રાસે ॥
 રણુ રાઉલ જય તુજ નામ થકી, સઘળે આગળ તુજ
 સેવ થકી. ॥ ૯ ॥ ચક્ષુ રાક્ષસ કિન્નર સર્વિ ઉરગા,
 કરી કેસરી દાવાનળ વહિગા, વધળંધન ભય સઘળા
 જાવે, જે એક મને તુજને ધ્યાવે ॥ ૧૦ ॥ ભુત પ્રેત
 પિશાચ છળી ન શકે, જગદિશ તવાભિધ જાપ થકે
 ॥ મહોટા જોટીંગ રહે દુરે, દેત્યાદિકના તું મદ ચુરે
 ॥ ૧૧ ॥ ડાયણિ સાયણિ જાય હટકી, ભગવાંત થાય

તુજ ભજન થકી ॥ કપટી તુજ નામ લિયા કંપે,
 દુરજન મુખથી ॥ ૭ ॥ જંપે ॥ ૧૨ ॥ માની મચ્છ-
 રાજા મુહ મોડે, તે પણ આગળથી કરજોડે ॥ દુર
 મુખ દુષ્ટાદિક તુંહિ દમે, તુજ મે મહોટા મલેચ્છ
 નમે ॥ ૧૩ ॥ તુજ નામે માને નૃપ સખળા, તુજ
 જશ ઉજવળ જેમ ચંદ્રકળા ॥ તુજ નામે પામે ઋદ્ધિ
 ઘણી, જય જય જગદિશ્વર ત્રિજગઘણી ॥ ૧૪ ॥
 ચિંતામણી કામ સર્વી પામે, હય ગય રથ પાયક તુજ
 નામે ॥ જનપદ ઠકુરાઈ તું આપે, દુર્જન જનનાં
 દારિદ્ર કાપે ॥ ૧૫ ॥ નિર્ધ ને તું ધનવંત કરે, તૂઠ્યો
 કોઠાર ભંડાર ભરે ॥ ઘર પુત્ર કલત્ર પરિવાર ઘણો,
 તે સહુ મહિમા તુમ નામ તણો ॥ ૧૬ ॥ મણી માણેક
 મોતી રત્ન જડયાં, સોવન ભુષણ બહુ સુઘડ ઘડયાં ॥
 વળી પહેરણુ નવરંગ વેષ ઘણાં, તુમ નામે નવિ રહે
 કાંઈ મણા ॥ ૧૭ ॥ વૈરી વિરૂઝો નવિ તાકિ શકે,
 વળિ ચોર ચુગલ મનથી ચમકે ॥ છળ છિદ્ર કદા
 કેહનો ન લગે, જીનરાજ સદા તુજ જ્યોતિ જગે

॥ ૧૮ ॥ ઠગ ઠાકુર સવિ થર હર કંપે, પાખંડી પણ
 કે નવિ કરકે ॥ લુંટારાદિક સહુ નાસી જાયે, મારગ
 તુજ જપતાં જય થાયે ॥ ૧૯ ॥ જડ મુરખ જે મતિ
 હિન વળી, અજ્ઞાન તિમિર તસ જાય ટળી, તુજ
 સમરણથી ડાહ્યા થાયે, પંડિત પદ પામી પૂજાયે
 ॥ ૨૦ ॥ ખસ ખાંસી ખચન પીડા નાસે, દુરબળ મુખ
 દીનપણું ત્રાસે ॥ ગડ ગુંગડ કુષ્ટ જિકે સખળા, તુજ
 જાપે રોગ સમે સઘળા ॥ ૨૧ ॥ ગહિલા, ગુંગા બ-
 હિરાય જિકે, તુજ ધ્યાને ગત દુઃખ થાય ત્રિકે ॥
 તનું કાંતિ કળા સુવિશેષ વધે; તુજ સમરણ શું નવ-
 નિધી સધે ॥ ૨૨ ॥ કરી કેસરી અહિરણ બંધ સયા,
 જળ જલણ જળોદર અષ્ટ ભયા ॥ રાગણ પમુહા સવિ
 જાય ટળી, તુજ નામે પામે રંગરળી ॥ ૨૩ ॥ ઐ
 હૌં અહં શ્રી પાર્શ્વનમો નમિઉણ જપંતા દુષ્ટ દમો ॥
 ગિંતામણિ મંત્ર જિકે ધ્યાયે, તિણુધર દિન દિન
 દોલત થાયે ॥ ૨૪ ॥ ત્રીકરણ શુદ્ધે જે આરાધે, તસ
 જશકીર્તિ જગમાં વાધે ॥ વળી કામતકામ સવે સાધે,

સમિહીત ચિંતામણી તુજ લાઘે ॥ ૨૫ ॥ મદ મચ્છર
મનથી દૂર તજે લગવંત લલીપરે જેહુ ભજે ॥ તસ
ધર કમળા ઠલ્લોલ કરે, વળી રાજ્ય રમણિ બહુ
લીલવરે ॥ ૨૬ ॥ ભય વારક તારક તું ત્રાતા, સજ્જન
મન ગતિ મતિનો દાતા ॥ માત તાત સહોદર તું
સ્વામી, શિવદાયક નાયક હિત કામી ॥ ૨૭ ॥ કરુણાકર
ઠાકુર તું મહારો, નિશિવાસર નામ જપું તહારો ॥
સેવક શું પરમ કૃપા કરજ્યો, વાલેસર વંછિત ફળ
દેજ્યો ॥ ૨૮ ॥ જનરાજ સદા તું જયકારી, તુજ
મૂર્તિ અતિ મોહનગારી ॥ મુગત મહેલ માંહિ તુહી
ખીરાજે, ત્રિભુવન ઠકુરાઇ તુજ છાજે ॥ ૨૯ ॥ ઈમ
ભાવ ભલે જનવર ગાયા, વામા સુત દેખી બહુસુખ
પાયો ॥ ર.વિ શશિ મુનિ સંવચ્છર રંગે, જય દેવ
સુરમાં સુખ સંગે ॥ ૩૦ ॥ જય પુરીસાદાણી પાર્થ
પ્રભો, સકલાર્થ સમિહિત દેહી વિભો ॥ બુધ હર્ષ
રૂચિ વિજયાય મુદા, તવ લખિધ રૂચિ સુખ થાય
સદા ॥ ૩૧ ॥

મૂળ ખણીજે ॥ ચડવિહ સંઘહ તિરથ થાપે, લચ્છી
 ઘણી દેખે નવિ આપે ॥ ૧૪ ॥ વિનયવંત લગવંત
 કહાવે, નાહી ક્રીસીકું શિશ નમાવે ॥ અકંચનકે
 બીરૂદ ધરાવે, પણ સોવન પદ પંકજ ઠાવે ॥ ૧૫ ॥
 રાગ નહિ પણ સેવક તારે, દ્વેષ નહી નિગુણા સંગ
 વારે ॥ તજ આરંભ નીજ આતમ ધ્યાવે, શિવ રમ-
 ણીકે સાથ ચલાવે ॥ ૧૬ ॥ તેરો મહિમા અદ્ભૂત કહી
 જે, તેરા ગુણકો પાર ના લીજે ॥ તું પ્રભુ અમરથ
 સાહેબ મેરા, હું મન મોહન સેવક તેરા ॥ ૧૭ ॥ તુંરે
 ત્રિલોક તણો પ્રતિપાળ, હુંરે અનાથ ને તુંરે દયાળ ॥
 તું શરણાગત રાખત ધીરા, તું પ્રભુ તારક છે વડ વીરા
 ॥ ૧૮ ॥ તુંહિ સમો વડ ભાગજ પાચો, તો મેરો
 કાજ ચડયો રે સવાયો ॥ કરજોડી પ્રભુ વીનવું તુમશું,
 કરો કૃપા જિનવરજી અમશું ॥ ૧૯ ॥ જનમ મર-
 ણના ભય નિવારો; ભવ સાગરથી પાર ઉતારો ॥ શ્રી
 હૃત્થિણાપુર મંડણ સોહે, ત્યાં શ્રી શાંતિ સદા મન
 મોહે ॥ ૨૦ ॥ પદ્મ સાગર ગુફરાય પસાયા, શ્રી ગુણ

સાગર કહે મન ભાયા ॥ જે નર નારી એક ચિત્ત ગાવે
તે મનવાંછિત નિશ્ચે પાવે ॥ ૨૧ ॥

૩. શ્રી ગૌતમ સ્વામીનો છંદ.

વીરજીનેશ્વર કેરો શિષ્ય, ગૌતમ નામ જપો નિશ-
દિશ ॥ જે કીજે ગૌતમનું ધ્યાન, તો ઘર વિદ્યસે નવે
નિધાન ॥ ૧ ॥ ગૌતમ નામે ગજવર ચડે, મનવાંછિત
સહેજે સંપડે ॥ ગૌતમ નામે નાવે રોગ, ગૌતમ નામે
સર્વ સંજોગ ॥ ૨ ॥ જે વેરી વિરુઆ વંકડા, તસ
નામે નાવે હુંકડા ॥ ભૂત પ્રેત નવિ મંડે પ્રાણુ, તે
ગૌતમના કંઈ વખાણુ ॥ ૩ ॥ ગૌતમ નામે નિર્મળ કાય,
ગૌતમ નામે વાધે આય ॥ ગૌતમ જિનશાસન શણુગાર
ગૌતમ નામે જય જયકાર ॥ ૪ ॥ શાળ દાળ સુરહા
ઘૂત ગોળ, મનવાંછિત કાપડ તંબોળ ॥ ઘર સુધરાણી
નિમળ ચિત્ત; ગૌતમ નામે પુત્ર વિનીત ॥ ૫ ॥ ગૌતમ
ઉગ્યો અવિચળ ભાણુ, ગૌતમ નામ જપો જગ જાણુ ॥
મહોટા મંદિર મેરૂ સમાન, ગૌતમ નામે સદ્ગળ વિહાણુ

॥ ૬ ॥ ઘર મયંગળ ઘોડાની જોડ, વાડ પહોંચે વંછિત
 કોડ ॥ મહિયળ માને મહોટા રાયં, જો તુઠે ગૌતમના
 પાય ॥ ૭ ॥ ગૌતમ પ્રણમ્યા પાતક ટળે, ઉત્તમ નરની
 સંગત મળે ॥ ગૌતમ નામે નિર્મળ જ્ઞાન, ગૌતમ નામે
 વાધે વાન ॥ ૧૮ ॥ પુણ્યવંત અવધારો સહુ; ગુરૂ
 ગૌતમના ગુણ છે બહુ ॥ કહો લાવણ્ય સમય કરજોડ,
 ગૌતમ તુઠે સંપતિ કોડ ॥ ૬ ॥

૪ શ્રી સોળ સતીનો છંદ.

આદિનાથ આદે જિનવર વંદી; સફળ મનોરથ
 કીજીએ ॥ પ્રભાતે ઉઠી મંગળિક કામે, સોળ સતિના
 નામ લીજીએ ॥ ૧ ॥ બાગ કુમારી જગદિતકારી
 ગ્રાહી ભરતની બેનડીએ ॥ ઘટ ઘટ વ્યાપક અક્ષર
 રૂપે, સોળસતિમાં જે વડીએ ॥ ૨ ॥ બાહુબળ ભગિની
 સતીય શિરોમણી, સુંદરી નામે ઋષભ સુતાએ ॥ અંક
 સ્વરૂપી ત્રિભુવન માહિ, જેહ અનોપમ ગુણ જુતાએ

॥ ૩ ॥ ચંદનખાળા બાળપણેથી, શીયળવંતી શુદ્ધ
 શ્રાવિકાએ ॥ અડદના ખાકુળા વીર પ્રતિલાભ્યા, કેવળ
 લહી વ્રત ભાવિકાએ ॥ ૪ ॥ ઉગ્રસેન ધુયા ધારિણી
 નંદની, રાજેમતી નેમ વસ્ત્રભાએ ॥ જોગન વેશે
 કામને જીત્યો; સંજમ લેઈ દેવ દુશ્મભાએ ॥ ૫ ॥
 પંચ ભરતારી પાંડવ નારી, દુપદ તનયા વખાણીયે એ ॥
 એકસો આઠે ચીર પુરાણાં, શીયળ મહિમા તસ જા-
 ણીયે એ ॥ ૬ ॥ દશરથ નૃપની નારી નિરૂપમ, કૌશલ્યા
 કુળ ચંદ્રિકાએ ॥ શીયળ સહુણી રામ જનેતા,
 પુણ્ય તણી પ્રનાળીકાએ ॥ ૭ ॥ કોસંગિક ઠામે
 સંતાનિક નામે, રાજ્ય કરે રંગ રાજીયોએ ॥ તસ
 ઘર ઘરણી મૃગાવતી સતી, સુર ભવને જશ ગાજીયો
 એ ॥ ૮ ॥ સુલસા સાચી શીયળે ન કાચી, રાચી
 નહી વિષયારસે એ ॥ મુખડું જોતાં પાપ પલાએ,
 નામ લેતાં મન ઉદ્ધસે એ ॥ ૯ ॥ રામ રઘુવંશી તેહની
 કામિની, જનક સુતા સીતા સતી એ ॥ જગ સહુ જાણે
 ધીજ કરંતા, અનળ શીતળ થયો શીયળથી એ ॥ ૧૦ ॥

સુરનર વંદિત શીયળ અખંડિત, શીવા શીવપદ ગા-
 મિનીએ ॥ જેહને નામે નીર્મળ થઈએ, બલીહારી તસ
 નામની એ ॥ ૧૧ ॥ કાચે તાંતણે ચાલણી બાંધી, કૂપ
 થકી જળ કાઢીયું એ ॥ કલંક ઉતારવા સતીય સુભદ્રા,
 ચંપા બાર ઉઘાડીયું એ ॥ ૧૨ ॥ હસ્તીનાગપુરે પાંડુ
 • રાયની, કુંતા નામે કામીનીએ ॥ પાંડવ માતા દસે
 દસારની, ખેન પતિવ્રતા પદ્મિનીએ ॥ ૧૩ ॥ શીળવતી
 નામે શીળવત ધારીણી, ત્રીવીધે તેહને વંદીએ એ ॥
 નામ જપંતા પાતક બાંધે, દરીસણે દુરીત નીકંદીએ
 એ ॥ ૧૪ ॥ નીપધાનગરી નળહ નરીંદની, દમયંતી
 તસ ગેહીની એ ॥ સંકટ પડતાં શીયળજ રાખ્યું,
 ત્રીભુવન કીર્તિ જેહની એ ॥ ૧૫ ॥ અનંગ અજીતા
 જગ જન પુજીતા, પુષ્કયુક્તા ને પ્રભાવતી એ ॥ વિશ્વ
 વિખ્યાતા કામને દમતા, સોળમી સતી પદમાવતી
 એ ॥ ૧૬ ॥ વીરે ભાખી શાસ્ત્રે સાખી, ઉદયરતન
 ભાખે મુદાએ ॥ બહાણું વાતા જે નર ભણશે, તે લેશે
 સુખ સંપદા એ ॥ ૧૭ ॥

૫. શ્રી મહાવીર સ્વામીનો છંદ.

શ્રી સિદ્ધારથ કુળ શણગાર, ત્રિશક્તિ દેવી સુત
જગ આધાર ॥ શોભે સુંદર સોવનવાન, શરણુ તમારું
શ્રી વર્દમાન ॥ ૧ ॥ તુમ નામે લહિયે સંપદા, તુમ
નામે મન વાંછીત મુદા ॥ તુમ નામે લહીયે સનમાન .
શરણુ ॥ ૨ ॥ દુર્જન દુષ્ટ વૈરી વીકરાળ, તુમ નામે
નાસે તત્કાળ ॥ તુમ નામે દિન દિન કલ્યાણ, શરણુ
॥ ૩ ॥ તુમ નામે નાચે આપદા, ભૂત પ્રેત વ્યંતર
નહી કદા ॥ રોગ શોગ ચિંતા નવી જાણુ, શરણુ
॥ ૪ ॥ ગ્રહાદિક પીડા નવી કરે, નામ તમારું જે
અનુસરે ॥ ધર્મસિંહ મુનિ ભાવ પ્રધાન, શરણુ ॥ ૫ ॥

૬. શ્રી ચોવીશ જીનનો છંદ.

શ્રી નૈમીશ્વર સંભવ શામ, સુવિધિ ધર્મ શાંતિ
અભીરામ ॥ અનંત સુવ્રત નમીનાથ સુખણુ, શ્રી જી-
નવર મુજ કરો કલ્યાણુ ॥ ૧ ॥ અજીતનાથ ચંદ્રપ્રભુ

ધીર, આદીશ્વર સુપાર્શ્વ ગંભીર ॥ વીમળનાથ વીમળ
જગ જાણ, શ્રી જીનવર ॥ ૨ ॥ મહીનાથ જીન
મંગળ રૂપ, પચવીશ ધનુષ સુંદર સ્વરૂપ ॥ શ્રી અર-
નાથ નમું વર્દ્ધમાન, શ્રી જીનવર ॥ ૩ ॥ સુમતી
પદ્મ પ્રભુ અવતંસ, વાસુપુત્ર્ય શીતળ શ્રેયાંસ ॥ કુંથુ
પાર્શ્વ અભીનંદન ભાણ, શ્રી જીનવર ॥ ૪ ॥ ઇણી-
પરે જીનવર સંભારીયે, દુઃખ દારીદ્ર વિઘ્ન નિવારીયે ॥
પચ્ચીશે પાંસડ પરમાણ, શ્રી જીનવર ॥ ૫ ॥
ઈમ ભણતાં દુઃખ નાવે કદા, નિજ પાસે જો રાખો
સદા, ધરીયે પંચતણું મન ધ્યાન, શ્રી જીનવર ॥ ૬ ॥
શ્રી જીનવર નામે વંછિત મળે, મનવંછિત સહુ
આશા રૂળે, ધમસિંહ મુનિ નામ નિધાન, શ્રી જી-
નવર ॥ ૭ ॥

૭. શ્રી શાંતિનાથનો છંદ.

નગર હૃતિણાપુર અતિ રે ભલો, જિહાં જનમ્યા
તીર્થંકર ત્રિભુવન તીલો ॥ રાહ પ્રરૂપ્યો જૈન ખરો,

શ્રી શાંત જિનેશ્વર શાંતિ કરો ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥
 સર્વાર્થસિદ્ધ થકીરે ચવી, તવ દેશ નગરમાં શાંતિ
 હવી ॥ શાંતિજી નામ દિયો સખરો, શ્રી શાંતિ ॥
 ૨ ॥ વિશ્વસેન પિતા અચિરા રે માયા, જેણે ચૌદ
 સુપન મહોટાં રે પાયા ॥ જનમ્યા તીર્થંકર અમિય
 ઝરો, શ્રી શાંતિ ॥ ૩ ॥ છપ્પન કુમારિકા ઉદ્ધાસ ઘણો,
 જેણે જનમ મહોચ્છવ કર્યો કુમર તણો ॥ ચોસઠ ઇંદ્ર
 આવી કળશ ભરો, શ્રી શાંતિ ॥ ૪ ॥ ભણાવી બહોં-
 તેર કળા, જેણે સહસ્ર ચોસઠ પરણી મહીલા ॥
 છ ખંડ સાધ્યા એણીય પરો, શ્રી શાંતિ ॥ ૫ ॥
 સહસ્ર પંચોતેર વરસ કહ્યાં, ચક્રવર્તિપણે ઘર વાસ
 રહ્યાં ॥ પછે મિટાઈ દિયો સઘળો ઝગડો, શ્રી શાંતિ ॥
 ૬ ॥ એક સહસ્ર પુરૂષ સાથે શિક્ષા, શ્રી જિનવર-
 જીએ લીધી દિક્ષા ॥ પછે સુર નર આવી પાય પડો,
 શ્રી શાંતિ ॥ ૭ ॥ એક માસ લગે છદ્મસ્થ રહ્યા,
 શુદ્ધિ પોષ નોમે દિન કેવળ લહ્યાં ॥ ભરણી નક્ષત્ર
 પ્રભાત ખરો, શ્રી શાંતિ ॥ ૮ ॥ પ્રભુએ મોહજળ

સવિ કાપી, ચતુર્વિધ સંઘ તીરથ થાપી ॥ ચોથો દુષમ
 સુષમ આરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૯ ॥ બાશઠ સહસ
 મુનિરાજ થયા, વળી સહસ નવ્યાસી હુઠ આર્યા ॥
 પ્રભુ તારો ને વળી આપ તરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૦ ॥
 દોય લાખ નેવું સહસ શ્રાવક ગુણી, ત્રણ લાખ ત્યાશી
 સહસ શ્રાવિકા સુણી ॥ એર ચતુર્વિધ સંઘ ખરો,
 શ્રી શાંતિં ॥ ૧૧ ॥ ચાર હજાર ઉહિનાણિ જતિ,
 વળી ત્રણસેં હુવા વિપુલમતિ ॥ નેવું ગણધરનો પાપ
 હરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૨ ॥ ચાર હજાર ત્રણશેરે કહ્યા,
 મુનિ કેવળ લહીને મુગતિ ગયા ॥ છ હજાર મુનિ
 વૈક્રેય ધરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૩ ॥ ચોત્રીશે રે વાદી
 ભારી, વળી આઠસેં ચૌદ પૂરવધારી ॥ આઠ કરમ શું
 બઠ લડો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૪ ॥ નવ પદવી મોટી રે
 કહી, જેણે એકજ ભવમાં છોએ લહી ॥ એસો ભરિયો
 પુણ્ય ધડો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૫ ॥ પા પા લાખ કુમર
 સાધપણે, વળી અઘલાખ વરસ રાજ્યપણે ॥ એક
 લાખ વરસનો સર્વ ધડો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૬ ॥ આ-

બીશ ધનુષ ઉંચી રે દેહી, વળી હેમવરણી ઉપમારે
 કહી ॥ દીઠે દિલ દરિયાવ ઠરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૭ ॥
 જો નામ ધરાવો શ્રાવક યતિ, તો અનાચાર સેવો રે
 મતિ ॥ પરલવથી સેંતી કાંઈ ડરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૧૮ ॥
 ત્રિવિધે ત્રિવિધે જીવ મતિ રે હણો, એ ઉપદેશ છે
 જિનરાજ તણો ॥ માર્ગ બતાવ્યો શુદ્ધ ખરો, શ્રી
 શાંતિં ॥ ૧૯ ॥ આ જીવ રાય ને રંક થયો, વળી
 નરક નિગોદમાં બહુ રે રહ્યો ॥ રડવડિયો જેમ ગેડિ
 દડો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૦ ॥ ચાર ગતિનાં રે દુઃખ
 કહ્યાં, જીવે અનંતિ અનંતિ વાર લહ્યાં ॥ પચી રહ્યો
 જેમ તેલ વડો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૧ ॥ શ્રદ્ધા સહિત
 તુમે તાપ તપો, લબ્ય જીવા સૌ તુમે જાપ જપો ॥
 માર્ગ મળ્યો છે નિપટ ખરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૨ ॥
 સંથારો એક માસ તણો, સમેતશિખર સિદ્ધ ઠામ
 લણો ॥ નવશે મુનિશું મુગતિ વરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૩ ॥
 મૃગલાંછન સેંતિ ધ્યાન રહ્યા, શ્રી શાંતિ જિનેશ્વર
 મુગતિ ગયા ॥ પછે મેટ દિયો સવિ જન્મ મરો,

શ્રી શાંતિં ॥ ૨૪ ॥ તુમ નામ લિયા સવિ કાજ
સરે, તુમ નામે મુગતિ મહેલ મળે ॥ તુમ નામે
શુભ લંડાર ભરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૫ ॥ ઋષિ જોમ-
લજીએ એહ વિનતિ કહી, પ્રભુ તોરા ગુણનો પાર નહી ॥
મુજ ભવ ભવનાં દુઃખ દૂર હરો, શ્રી શાંતિં ॥ ૨૬ ॥

૮ શ્રી ચાર શરણાં.

પ્રહ ઊઠીને સમરિયે, હો ભવિયણ મંગળિક શ-
રણાં ચાર ॥ આપદા મટી સંપદા હુવે, હો ભવિયણ
દોલતનાં દાતાર ॥ હૃદયમાં રાખીએ, હો ભવિયણ
મંગળિક શરણાં ચાર ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ અરિહંત
સિદ્ધ સાધુ તણાં, હોં કેવળી ભાષિત ધર્મ ॥ એ
શરણાં નિત ધ્યાવતાં હોં ત્રુટે આઠે કર્મ ॥ ૨ ॥
હોં ॥ ૨ ॥ વાટે ઘાટે ચાલતાં, હોં રાત દિવસ
મોઝાર ॥ ગામ નગર પુર વિચરતાં, હોં વિઘ્ન નિવા-
રણ હાર ॥ ૩ ॥ હોં ॥ ૩ ॥ એ ચારે સુખકારિયાં,

હોં એ આરે જગ સાર ॥ એ ઉત્તમ કહ્યાં હોં એ
 આરે હિતકાર ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૪ ॥ દાયણુ સાયણુ
 ભૂતડાં, હોં સિંહ ચિત્રા ને શુર ॥ વેરી દુશ્મન ચો-
 રટા હોં રહે તે સઘળા દૂર ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૫ ॥
 રાખો શરણાંની આસતા, હોં નેડો નહિ આવે રોગ
 ॥ આણુંદ વર્તે ઇણુ નામથી, હોં વહાલા તણે
 સંયોગ ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૬ ॥ સુખશાતા વર્તે ઘણી,
 હોં જે ધ્યાવે નર નાર ॥ પરભવ જતાં ઇણુ જીવને,
 હોં એહ તણે આધાર ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૭ ॥ મન
 ચિંતિત મનોરથ ફળે, હોં વર્તે કોડ કડ્યાણુ ॥ શુદ્ધે
 મને ધ્યાવતાં, હોં નિશ્ચે પદ નિરવાણુ ॥ ૬૦ ॥ હોં
 ॥ ૮ ॥ ઇણુ સરિખો શરણો નહી, હોં ઇણુ સરીખો
 નહી નામ, ઇણુ સરીખો મિત્ર નહી, હોં ગામ નગર
 પુર ઠામ ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૯ ॥ દાન શિયળ તપ ભા-
 વના, હોં જગમેં તત્ત્વ સાર ॥ કરો આરાધો ભાવશું,
 હોં પામો મોક્ષ દુવાર ॥ ૬૦ ॥ હોં ॥ ૧૦ ॥ જોડ
 કીધી છે જુગિતશું, હો પાલી શેષાકાળ ॥ રૂપિ ચો-

થમલજી ઈમ ભણે, હોં સુણજો બાળ ગોપાળ ॥ ૬૦
 ॥ હોં ॥ ૧૧ ॥

૯ શ્રી મહાવીર સ્વામીનો છંદ.

સેવો વીરને ચિત્તમાં નિત્ય ધારો, અરિ ક્રોધને
 મન્નથી દૂર વારો ॥ સંતોષવૃત્તિ ધરો ચિત્તમાંહિ,
 રાગ દ્વેષથી દૂર થાઓ ઉચ્છાદિં ॥ ૧ ॥ પડયા મોહના
 પાસમાં જેહ પ્રાણી, શુદ્ધ તત્ત્વની વાત તેણે ન જાણી ॥
 મનુ જન્મ પામી વૃથા કાં ગમો છો, જીનમાર્ગ
 છંડી ભૂલા કાં ભમો છો ॥ ૨ ॥ અલોભી અમાની
 નિરાગી તજો છો, સલોભી સમાની સરાગી ભજો છો ॥
 હરિ હરાદિ અન્યથી શું રમો છો, નદી ગંગ સુકી
 ગળીમાં પડો છો ॥ ૩ ॥ કેઈ દેવ હાથે અસિ ચક્ર-
 ધારા, કેઈ દેવ ઘાલે ગળે રૂઢમાળા ॥ કેઈ દેવ ઉત્સંગે
 રાખે છે વામા, કેઈ દેવ સાથે રમે વૃંદ રામા ॥ ૪ ॥
 કેઈ દેવ જપે લેઈ જપમાળા, કેઈ માંસભક્ષી મહા
 વીકરાળા ॥ કેઈ યોગિણી ભોગિણી ભોગ રાગે, કેઈ

રૂદ્રાણી છાગનો હોમ માગે ॥ ૫ ॥ ઇસ્યા દેવ દેવી-
 તણી આશ રાખે, તદા મુક્તિનાં સુખને કેમ ચાખે ॥
 જદા લોભના થોભનો પાર નાવ્યો, તદા મધનો ખીં-
 દુઓ મન્ન લાવ્યો ॥ ૬ ॥ જેહ દેવતાં આપણી આશ
 રાખે, તેહ પીંડને મન્ન શું લેય ચાખે ॥ દીનહીનની
 ભીડ તે કેમ ભાંજે, કુટયો ઢોલ હોએ કહો કેમ
 વાજે ॥ ૭ ॥ અરે મૃદ બ્રાતા ભજે મોક્ષ દાતા,
 અલોભી પ્રભુને ભજે વિશ્વખ્યાતા ॥ રત્ન ચિંતામણિ
 સારિખો એહ સાચો, કલંકી કાયના પીડ શું મત
 રાચો ॥ ૮ ॥ મંદબુદ્ધિ શું જેહ પ્રાણી કહે છે, સવિ
 ધર્મ એકત્વ ભૂલો ભમે છે ॥ કિહાં સર્પવા ને કિહાં
 મેરૂ ધીરં, કિહાં કાયરા ને કિહાં શુરવીરં ॥ ૯ ॥
 કિહાં સુવર્ણચાળં, કિહાં કુંભખંડં, કિહાં કોદ્રવા ને
 કિહાં ખીરમંડં ॥ કિહાં ખીરસિંધુ, કિહાં ક્ષારનીરં,
 કિહાં કામધેનુ કિહાં છાગખીરં ॥ ૧૦ ॥ કિહાં સત્ય-
 વાચા કિહાં કુડવાણી, કિહાં રંકનારી કિહાં રાયરાણી ॥
 કિહાં નારકી ને કિહાં દેવ ભોગી, કિહાં ઇંદ્ર દેહી

કિહાં કુષ્ઠરોગી ॥ ૧૧ ॥ કિહાં કર્મઘાતી કિહાં કર્મ-
ધારી, નમો વીરસ્વામી ભજો અન્ય વારી ॥ જીસી
સેજમાં સ્વપ્નથી રાજ્ય પામી, રાચે મંદબુદ્ધિ ધરી
જેહુ સ્વામી ॥ ૧૨ ॥ અથિર સુખ સંસારમાં મન્ન
રાચે, તે જના મૂઢમાં શ્રેષ્ઠ શું ઇષ્ટ છાજે ॥ તજો
મોહ માયા હરો દંભ રોશી, સજો પુણ્ય પોશી ભજો
તે અરોશી ॥ ૧૩ ॥ ગતિ ચાર સંસાર અસાર પામી,
આવ્યો આશ ધારી પ્રભુ પાપ સ્વામી ॥ તુહીં તુહીં
તુહીં પ્રભુ પરમ રાગી, ભવફેરની શ્રંખલા મોહ ભાગી
॥ ૧૪ ॥ માનીયે વીરજી અરજ છે એક મોરી, દીજે
દાસકું સેવના અરણુ તોરી ॥ પુણ્ય ઉદય હુવો ગુરૂ
આજ મેરો, વિવેકે લહ્યા મેં પ્રભુ દર્શ તેરો. ॥૧૫॥

૧૦ શ્રી દીવાળીનું સ્તવન.

પુરવ દીશે હુઈ પાવાપુરી ॥ ધન ધાન્ય ઋદ્ધિ
સમૃદ્ધિ શું ભરી ॥ હસ્તીપાળ નામે તીહાં ભુપાળી ॥
વીર મુગતે બીરાજ્યા દીન દીવાળી ॥ ૧ ॥ ગૌતમે

ગુરૂની સેવા કીધી મનમાની ॥ એક રાતમે હુવા કેવ-
 ળજ્ઞાની ॥ ૭ કે ચૌદ રાજ્ય રહ્યા ભાળી ॥ વીર૦ ॥
 અઢારે રાય હુવા લગતા ॥ દોય દોય પોસા કીધા
 લગતા ॥ ૭ કે વીર સામું રહ્યા ભાળી ॥ વીર૦ ॥ પ્રભુએ
 દોય દીનરો સંથારો કીધો ॥ સોળ પહોર લગે ઉપદેશ
 દીધો ॥ પ્રભુ મુગતી ગયા કર્મને ગાળી ॥ વીર૦ ॥
 પ્રભુએ ત્રીશે વર્ષે સંયમ લીધો ॥ નીજ આતમ કારજ
 સિદ્ધ કીધો ॥ વરસ બેતાંનીશ દીક્ષા પાળી ॥ વીર૦ ॥
 પ્રભુને સાતસેં ચેલા ચૌદસેં ચેલી, જ્યાને મુગતી
 મહેલમાં દીયા મેલી ॥ જેણે કર્મના બીજ દીયાં બાળી
 ॥ વીર૦ ॥ પ્રભુને એક રાણી ને હુઈ એક બેટી ॥ ૭
 કે મુગતી ગયા દુઃખ દીયાં મેટી, જમાઈ હુઓ જ્યારો
 જમાળી ॥ વીર૦ ॥ પ્રભુને એક બહેન ને એકજ ભાઈ ॥
 ૭ કે સ્વર્ગે ગયા સમકીત પાઈ ॥ શ્રાવકનાં વૃત્ત શુદ્ધ
 પાળી ॥ વીર૦ ॥ રૂપલદત્ત ને દેવાનંદા માતા ॥ નયણે
 નીરખતાં હુઈ શાતા ॥ દોનું મુગતી ગયા કર્મને ગાળી
 ॥ વીર૦ ॥ સીદ્ધારથ રાજ ને ત્રીસલા રાણી ॥ જેણે

સંથારો કીધો સમતા આણી ॥ અચ્યુય દેવલોકે ટાંકે
 દીયો આળી ॥ વીર૦ ॥ જોણી રાતે વીરે મુગતી પામી ॥
 કેવળ પામ્યા ગૌતમ સ્વામી ॥ જ્યારો જાપ જપો
 નવકારવાળી ॥ વીર૦ ॥ સુધર્મા સ્વામી હુવા પાટ ઘણી ॥
 જ્યારી કીત મહીમા જોર ઘણી ॥ દયામારગ દીયો
 અજવાળી ॥ વીર૦ ॥ જ્યારી પાટે હુવા જંબુ વૈરાગી ॥
 રાતે પરણ્યા પ્રભાતે આઠે ત્યાગી ॥ સોળ વર્ષામે કાઠી
 કર્મ જાળી ॥ વીર૦ ॥ આઠે ભામની વૈરાગે ભીની ॥
 પ્રભાતે પીયુ સાથે દીક્ષા લીની ॥ અવીહડ પ્રીત સઘળી
 પાળી ॥ વીર૦ ॥ પ્રભવો પણુ રાજનો ભેટો ॥ જુકે
 જંબુકુંવર શું હુવોરે ભેટો, પાંચસેં શું વૈરાગ પામ્યો
 તતકાળી ॥ વીર૦ ॥ વીસ જીન સમેતશીખર સીધ્યા ॥
 અષ્ટાપદ ગીરનાર દોય સીધ્યા ॥ વાસુપૂજ્ય સીધ્યા અંપા
 ચાલી ॥ વીર૦ ॥ મહાવીરે ચોમાસો કીયો પાવાપુરી ॥
 કારતક વહી અમાવાસે મુગતી વરી ॥ ભણતાં સુણતાં
 મંગળ માળી ॥ વીર૦ ॥ દીન દીવાળીનો પાયો ટાણો,
 તે રાત્રી ભોજન અશનાદિક નહીં ખાણો ॥ જ્યારો

જાપ જપો શીયળ પાળી ॥ વીર૦ ॥ ગુરુચેલાની જોડી
સુરજ શશી ॥ ઋષી રાયચંદ કહે મારે મનડે વશી ॥
મેં જુગતીશું જોડ જોડી ટંકશાળી ॥ વીર૦ ॥ પૂજ્ય
જેમલજી રહ્યા પાસો ॥ શહેર નાગોરમેં કીયો ચોમાસો
॥ સંવત અઢાર વર્ષ પીસ્તાળી ॥ વીર૦ ॥

૧૧ શ્રી વીરજીનનાં ચંદ્ર સ્વમેનું સ્તવન.

રાયરે સિદ્ધારથ ઘેર પટરાણી, નામે ત્રિશલા સુલ-
ક્ષણીએ ॥ રાજલુવન માંહે પદંગે પોઢતાં, ચંદ્ર સુપન
રાણીએ લહ્યાંએ ॥ ૧ ॥ પહેલે રે સુપને ગયવર દીઠો,
ખીજે વૃષભ સોહ્યામણોએ ॥ ત્રીજે સિંહ સુલક્ષણો દીઠો,
ચોથે લક્ષ્મી દેવતાએ ॥ ૨ ॥ પાંચમે પંચ વરણી કુલની
માળા, છઠે ચંદ્ર અમિય ઝર્યો એ ॥ સાતમે સૂરજ
આઠમે દ્વજ, નવમે કળશ અમિયે ભર્યો એ ॥ ૩ ॥
પદ્મ સરોવર દશમે દીઠો, ખીરસમુદ્ર દીઠો અગીયારમે
એ ॥ દેવ વિમાન તે બારમું દીઠું, રણુઝણુ ઘંટા
વાજંતા એ ॥ ૪ ॥ રતનનો રાશિ તે તેરમે દીઠો, અ-

ગિનિશિખા દીઠી ચઉદમેં એ ॥ ચઉદ સુપન લહી રાણીજી
જાગ્યાં, રાય સમોવડ પોહોતલાં એ ॥ ૫ ॥ સુણોરે સ્વામી
મેં તે। સુહલણાં લાધ્યાં, પાછલી રાત રણીયામણી એ
॥ રાયરે સિદ્ધારથ પંડિત તેડયા, કહોરે પંડિત ક્રુણ
એહનાં એ ॥ ૬ ॥ અમ કુળ મંડણુ તુમ કુળ દીવો,
ધનરે મહાવીર સ્વામી અવતર્યા એ ॥ જે નર ગાવે તે
સુખ પાવે, આનંદ રંગ વધામણાં એ ॥ ૭ ॥

૧૨ શ્રી જીવરાશિની સત્સાચ.

હવે રાણી પદ્માવતી, જીવરાશિ ખમાવે ॥ જાણુપણું
જગતે ભલું, એણી વેળાયે આવે ॥ તે મુજ મિચ્છામિ
દુછડું ॥ ૧ ॥ અરિહંતની શાખ ॥ જે મેં જીવ વિરા-
ધિયા, ચોરાશી લાખ ॥ તે મુજ ॥ ૨ ॥ સાત લાખ
પૃથ્વી તણા, સાતે અપકાય, સાત લાખ તેઉ કાયના,
સાતે વળી વાય ॥ તે મુજ ॥ ૩ ॥ દસ લાખ પ્રત્યેક
વનસ્પતિ, ચઉદે સાધારણ, ખી તી ચૌરેંદ્રિય જીવના,
જે જે લાખ વિચાર ॥ તે મુજ ॥ ૪ ॥ દેવતા તિર્યંચ

નારકી, ચાર ચાર પ્રકાશી ॥ ચઉદ લાખ મનુષ્યના,
એ લાખ ચૌરાશી ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૫ ॥ ઇણુ ભવે પર-
ભવે સેવિયાં, જે પાપ અઠાર ॥ ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી
પરિહરં, દુર્ગતિનાં દાતાર ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૬ ॥ હિંસા
કીધી જીવની, બોલ્યા મૃષાવાદ ॥ દોષ અદત્તાદાનના,
મૈથુન ઉનમાદ ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૭ ॥ પરિગ્રહ સેવ્યે
કારમો, કીધો ક્રોધ વિશેષ ॥ માન માયા લોભ મેં
કીયાં, વળી રાગ ને દ્વેષ ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૮ ॥ કળહ કરી
જીવ દુહવ્યાં, દીધાં કુડાં કલંક ॥ નિંદા કીધી પારકી,
રતિ અરતિ નિશંક ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૯ ॥ ગાડી કીધી
પારકી, કીધો થાપણુ મોસો ॥ કુશુર કુદેવ કુધર્મનો,
ભલો આણ્યો ભરોસો ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૧૦ ॥ ખાટકીને
ભવે મેં કીયાં, જીવના વધ વ્રાત ॥ ચડીમાર ભવે ચર-
કલાં, માર્યા દિન રાત ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૧૧ ॥ કાજી
મુદ્દાને ભવે, પઢી મંત્ર કઠાર ॥ જીવ અનેક જલ્લે
ક્રિયા, કીધાં પાપ અધાર ॥ તે મુજ ૦ ॥ ૧૨ ॥ માછીને
ભવે માછલાં, ઝાલ્યાં જળવાસ ॥ ધીવર ભીલ કોળી

ભવે, મૃગ પાડયા પાસ ॥ તે મુજ ॥ ૧૩ ॥ કોટવા-
 ગને 'ભવે મેં' ક્રિયા, આકરા કર દંડ ॥ બંધીવાન
 મરાવિયા, કોરડા છડી દંડ ॥ તે મુજ ॥ ૧૪ ॥ પર-
 માધામીને ભવે, દીધાં નારકી દુઃખ ॥ છેદન ભેદન
 વેદના, તાડન અતિ તિજખ ॥ તે મુજ ॥ ૧૫ ॥
 કુંભારને ભવે મેં ક્રિયા, નીલાડ પચાવ્યા ॥ તેલી ભવે
 તલ પીલીયા; પાપે પિંડ ભરાવ્યા ॥ તે મુજ ॥ ૧૬ ॥
 હાળી ભવે હળ ખેડીયા, 'ફેડયાં' પૃથ્વીનાં પેટ ॥ સૂડ
 નિદાન ક્રિયાં ઘણાં, દીયા બળદ અપેટ ॥ તે મુજ ॥
 ૧૭ ॥ માળી ભવે રોપ રોપિયા, નાનાવિધ વૃક્ષ ॥
 મૂળ પત્ર ફળ ફુલનાં, લાગ્યાં પાપ અલક્ષ ॥ તે મુજ ॥
 ૧૮ ॥ અદોવાઇયાને ભવે, ભરયા અધિકા ભાર ॥
 પોઠી ઉંટ કીડા પડયા, દયા નાણી લગાર ॥ તે મુજ ॥
 ૧૯ ॥ છીપાને ભવે છેતર્યા, કીધાં રંગણુ પાસ ॥
 અગ્નિ આરંભ કીધાં ઘણા, ધાતુર્વાદ અભ્યાસ ॥ તે
 મુજ ॥ ૨૦ ॥ સુરપણે રણુ ઝુઝતાં, માર્યા માણસ
 વંદ ॥ મદિરા માંસ માખણુ ભખ્યાં, ખાધાં મૂળ ને કંદ

॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૧ ॥ ખાણુ ખણાવી ધાતુની, પાણી
ઉલ્લેચ્યાં ॥ આરંભ કીધા અતિ ઘણા, પોતે પાપજ
સંચ્યા ॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૨ ॥ અંગાર કર્મ કીયા વળી,
ધરમે દવજ દીધા ॥ સમ ખાધા વીતરાગના, કુડા કોસજ
કીધા ॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૩ ॥ બિહી લવે ઉંદર ગળ્યા,
ગિરોળી હુત્યારી ॥ મૂઠ ગમાર તણે લવે, મેં જી લીખ
મારી ॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૪ ॥ ભાડભુંજ તણે લવે, એકે-
ન્દ્રિય જીવ ॥ જીર ચણા ઘઉં શેકીયા, પાડંતા રીવ ॥
તે મુજ૦ ॥ ૨૫ ॥ ખાંડણુ પીસણુ ગારના, આરંભ
અનેક ॥ રાંધણુ ઇંધણુ અગ્નિનાં, કીધાં પાપ ઉદ્દેગ ॥
તે મુજ૦ ॥ ૨૬ ॥ વિકથા ચાર કીધી વળી, સેવ્યા
પંચ પ્રમાદ ॥ ઇષ્ટ વિયોગ પડાવિયા, રૂદ્ધ વિષવાદ ॥
તે મુજ૦ ॥ ૨૭ ॥ સાધુ અને શ્રાવક તણાં, વ્રત લેઇને
ભાંગ્યાં ॥ મૂળ અને ઉત્તર તણા, મુજ દુષણ લાગ્યાં
॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૮ ॥ સાપ વીંછી સિંહ ચીતરા, શક-
રા ને સમળી ॥ હિંસક જીવ તણે લવે, હિંસા કીધી
સમળી ॥ તે મુજ૦ ॥ ૨૯ ॥ સૂવાવડી દુષણ ઘણાં,

વળી ગર્ભ ગળાવ્યાં ॥ જીવાણી ઢાળ્યાં ઘણા, શીખવત
 ભંજાવ્યાં ॥ તે મુજબ ॥ ૩૦ ॥ ભવ અનંત ભમતાં થકાં,
 કીધો દેહ સંબંધ ॥ ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી વોસિરૂં, કરૂં
 જન્મ પવિત્ર ॥ તે મુજબ ॥ ૩૧ ॥ ભવ અનંત ભમતાં
 થકાં, પરિગ્રહ સંબંધ ॥ ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી વોસિરૂં,
 તીણશું પ્રતિબંધ ॥ તે મુજબ ॥ ૩૨ ॥ ભવ અનંત
 ભમતાં થકાં, કીધા કુટુંબ સંબંધ ॥ ત્રિવિધે ત્રિવિધે
 કરી વોસિરૂં, તિણશું પ્રતિબંધ ॥ તે મુજબ ॥ ૩૩ ॥
 ઈણપેરે ઇહ ભવ પરભવે, કીધાં પાપ અખત્ર ॥ ત્રિવિધે
 ત્રિવિધે કરી વોસિરૂં, કરૂં જન્મ પવિત્ર ॥ તે મુજબ
 ॥ ૩૪ ॥ એણિ વિધે એ આરાધના, ભાવે કરશે જેહ
 ॥ સમય સુંદર કહે પાપથી, વળી છુટશે તેહ ॥ તે
 મુજબ ॥ ૩૫ ॥ રાગ વૈરાટી જે સુણે, એહ ત્રીજી
 ઢાળ ॥ સમય સુંદર કહે પાપથી, છુટે તતકાળ ॥
 તે મુજબ ॥ ૩૬ ॥

૧૩ શ્રી વીરને વંદન.

(ધનાશ્રી)

વંદન કરું મહાવીર, જીનેશ્વર વંદન કરું મહાવીર
 નીચું નમાવી શીશ, જીનેશ્વર, વંદન કરું મહાવીર.
 ॥ ૧ ॥ આપ અમારા મુગટમણી છો, સર્વે અનાથના
 નાથ. જીં વંં ॥ ૨ ॥ આપ પ્રકાશી રહ્યા છો નિત્યે,
 તારકેમાં શશિકાન્ત. જીં વંં ॥ ૩ ॥ આપનું ગૌરવ
 દાનને કાંતિ, સર્વે અમાપ મનાય. જીં વંં ॥ ૪ ॥
 આપનું તપોબળ વિશ્વમાં મશહુર, મહિમા અપૂર્વ
 ગણાય. જીં વંં ॥ ૫ ॥ ઉત્કૃષ્ટ પરિસહો આપને
 આવ્યા, ચાંદ્યા નહિ ક્ષણવાર. જીં વંં ॥ ૬ ॥
 સહાય ના લીધી ઇંદ્રો સુદ્ધાંની, સ્વયં લીધું દીવ્ય
 ધામ. જીં વંં ॥ ૭ ॥ આપના જેવા પુરૂષો વિરલા,
 કરે જગત ઉપકાર. જીં વંં ॥ ૮ ॥ દાસ તણી એક
 વિનંતી ધરજો, દો સ્થાન આપની પાસ. જીં વંં ॥ ૯ ॥
 (ઘે. પ્રા.)

૧૪ મોક્ષાર્થીને વંદના.

(રાગ—ખિલાસ).

જીઓરે જીઓરે જૈનો ! કેવા વ્રતધારી ? કેવા
 વ્રત ધારી, તેને વંદના અમારી-જીઓરે૦ ॥ અં ટેક ॥
 જીઓ જીઓ જંબુ સ્વામી, ખાળાવયે બોધ પામી,
 તજી રાજ્યરૂઢિ જેણે, તજી આઠ નારી; તજી આઠ
 નારી તેને, વંદના અમારી. જીઓરે૦ ૧ ગજ સુકુમાળ
 મુનિ, ધગે શિર પર ધુનિ, અડગ રહ્યા તે ધ્યાને,
 ડગ્યા ન લગારિ; ડગ્યા ન લગારી, તેને વંદના અ-
 મારી. જીઓરે૦ ૨ કોશ્યાના મંદિર મધ્ય, રહ્યા મુનિ
 સ્થુલિભદ્ર, વેશ્યા સંગ વાસો તોયે, થયા ન વિકારી;
 થયા ન વિકારી તેને, વંદના અમારી. જીઓરે૦ ૩
 સતી તો રાજુલ જેવી, જગમાં ન જોડી એવી, પતિ-
 વ્રત માટે કન્યા, રહી એ કુંવારી, રહી એ કુંવારી
 તેને, વંદના અમારી. જીઓરે૦ ૪ જનક સુતા જે
 સીતા, વરસ તો ખારે વીત્યાં; ઘણું દુઃખ વેઠ્યું તોયે,
 ડગ્યાં ન લગારી, ડગ્યાં ન લગારી, તેને વંદના અમારી

જુઓરે૦ ૫ સતી કળાવંતી નામે, થયા શંખપુર
ગામે, કર નિજ કાખ્યા તોયે, રહ્યાં ટેક ધારી; રહ્યાં
ટેક ધારી, તેને વંદના અમારી. જુઓરે૦ ૬ દુઃખડાં
તો દીધાં દેવે, સહ્યાં એતો કામ દેવે, ઘણું દુઃખ વેઠ્યું
તોયે, ડગ્યા ન લગારી; ડગ્યા ન લગારી, તેને વંદના
અમારી. જુઓરે૦ ૭ ધન્ય ધન્ય તે નરનારી, એવા
દ્રઢ ટેક ધારી, જીવિત સુધાર્યું જેણે, પામ્યા ભવપારી;
પામ્યા ભવપારી, તેને વંદના અમારી. જુઓરે૦ ૮

૧૫ શ્રી લઘુ સાધુ વંદના.

સાધુજીને વંદના નિત નિત કીજે, પ્રહ ઉગમતે
સૂર રે પ્રાણી; નીચ ગતિમાં તે નવિજાવે, પામે રિદ્ધિ
ભરપૂર રે પ્રાણી. સાધુ૦ ૧ ॥ મોટાં તે પંચ મહાવ્રત
પાળે, છકાયરા પ્રતિપાળ રે પ્રાણી; ભ્રમર ભીક્ષા મુનિ
સુઝતી લેવે, દોષ બેંતાલીસ ટાળ રે પ્રાણી. સા૦ ૨ ॥
રિદ્ધિ સંપદા મુનિ કારમી જાણી, દીધી સંસારને પૂંડ
રે પ્રાણી; એરે પુરૂષારી બંદગી કરતાં, આઠે કરમ

જાય તુટ રે પ્રાણી. સાં ૩ ॥ એક એક મુનિવર
 રસના ત્યાગી, એકેકા જ્ઞાન ભંડાર રે પ્રાણી; એક
 એક મુનિવર વૈયાવચ વૈરાગી, એવા ગુણનો નાવે પાર
 રે પ્રાણી. સાં ૪ ॥ ગુણ સત્તાવીસ કરીને દીપે, જીત્યા
 પરીસા બાવીસ રે પ્રાણી; બાવન તો અનાચરણ ટાળે,
 તેને નમાવું માંડે શીશ રે પ્રાણી. સાં ૫ ॥ ઝાઝ
 સમાન તે સંત મુનીશ્વર, લગ્ય જીવ બેસે આય રે
 પ્રાણી; પર ઉપકારી મુનિ દામ ન માગે, દેવે તે
 મુગતી પોચાય રે પ્રાણી. સાં ૬ ॥ એ ચરણે પ્રાણી
 શાતા રે પાવે, પાવે તે શીલ વિલાસ રે પ્રાણી; જન્મ જરા
 અને મરણ મીટાવે, નાવે ફરી ગર્ભવાસ રે પ્રાણી.
 સાં ૭ ॥ એક વચન એ સદ્ગુરુ કેરો, જો બેસે દીલ-
 માંચ રે પ્રાણી; નરક ગતિમાં તે નહિ જાવે, એમ
 કહે જીનરાય રે પ્રાણી. સાં ૮ ॥ પ્રભાતે ઉઠીને ઉત્તમ
 પ્રાણી, સુણો સાધારો વ્યાખ્યાન રે પ્રાણી; એ પુરૂષારી
 સેવા કરતાં, પાવે તે અમર વિમાન રે પ્રાણી. સાં ૯ ॥
 સંવત અઢાર ને વર્ષ અડત્રીસે, બુસી તે ગામ ચોમાસ,

રે પ્રાણી; મુનિ આસકરણુજી એણીપેરે જંપે, હુંતો
ઉત્તમ સાધારો દાસ રે પ્રાણી. સાધુજીને ॥૧૦॥

૧૬ શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ સ્તોત્રનો ભાવાર્થ.

૧. શ્રી જિનેન્દ્ર ભગવાનનું શરીર અહા ! કર્પુર
જેવું શ્વેત, અમૃત જેવું મીઠું, ચન્દ્રની કાન્તિ જેવું
શીતળ અને પ્રકાશીત, સુંદર, મોટા મણી જેવું પ્ર-
કાશીત, કાર્ણવૃક્ષની ભૂમિકાર્ણવ, સમગ્ર વિશ્વને
આનંદમય, મહા ઉદયવાળું, શોભાવાળું, સચીત
સ્વરૂપ, શુકલ ધ્યાનમાં નિમગ્ન, એવાં શ્રી જિનેન્દ્ર
ભગવાન સંસારના આધારરૂપે હો.

૨. પાતાળમાં પણ પ્રવેશ કરી રહેલો, પૃથ્વીને
ઉજવળ કરતો, આકાશમાં સર્વ સ્થળે વ્યાપ્ત થતો,
દિશાઓના ચક્રને પણ ઉલ્લંઘી જતો, દેવ દાનવોને
વિસ્મય પમાડતો, ત્રણે જગતને સુખ આપતો, સમુ-
દ્રમાં શ્વેત પ્રીણુથી શોભાયમાન જળને ડહોળી નાં-

ખતો; એવો શ્રી પાર્શ્વનાથ ચિંતામણીનો યશરૂપી હંસ ચીરંકાળ શોભે છે.

૩. પુણ્યના હાટરૂપ, પાપરૂપી અંધકારમાં સૂર્ય-રૂપ, વિષયરૂપી હાથીને વશ કરવામાં અંકુશરૂપ; મોક્ષમાં ગમન કરવા માટે નીસરણીરૂપ, આત્મજ્ઞાન-રૂપ જ્યોતીને પ્રકાશ આપવામાં અરણીના વૃક્ષ સમાન, દાન દેવામાં ઇન્દ્ર સમાન, એમની (શ્રી પાર્શ્વનાથની) આગળ નમન કરી રહેલી સજ્જન પુરુષોની પંક્તિને કૃપાની નદી સમાન, વિશ્વમાં આનંદરૂપ અમૃતના તરંગ સમાન શ્રી પાર્શ્વનાથ ચિંતામણી (લગવાન) સંસાર સમુદ્રનું ઉચ્છેદન કરનાર આપજ છે.

૪. હે તાત ! (હે શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથ !) આખા વિશ્વના જીવનરૂપ, સચ્ચીદાનંદ શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ જ્યારથી મને આપનાં દર્શન થયાં છે, ત્યારથીજ ઇન્દ્ર દેવ તથા ચક્રવર્તિ પર્યંતની સમૃદ્ધિ મને પ્રાપ્ત થઈ છે. મારા હસ્તમાંજ મુક્તિરૂપી દેવી ક્રિડા કરી રહી છે. મારી વિવિધ પ્રકારની મનની અભિ-

લાષાઓ સિદ્ધ થઈ છે. અને માંડે દુર્દેવ, માંડે પાપ અને માંડે દુઃખ તથા મારો દારિદ્રતાનો ભય સમૂળ નાશ પામ્યો છે.

૫. હે અતિશય પ્રતાપવાન સૂર્યરૂપ અતિ ઉત્કટ જગતરૂપી ધામને તથા કળીકાળના મહિમાને દહન કરનારા, મોહ રૂપી અંધકારનો નાશ કરનારા, અને જેનું સમસ્ત પ્રકારની સમૃદ્ધિ ધારણ કરનાર પદ હંમેશ શોભી રહ્યું છે, એવા શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાન જગતના જીવોનું હીત કરનાર ત્રિંતામણિ માંડે રક્ષણ કરો.

૬. સૂર્ય બાલ્યાવસ્થામાં હોવા છતાં પણ વિશ્વમાં વ્યાપી રહેલા અંધકારનો નાશ કરે છે. કલ્પવૃક્ષનો એકજ અંકુર (ફળુગો) દારિદ્રતાનો નાશ કરવામાં સમર્થ છે, સિંહનું એક નાનું બાળકજ હાથીઓના સમૂહનો નાશ કરે છે, અગ્નિનો એક સૂક્ષ્મ કણ કાષ્ટના જથ્થાને ભસ્મવત્ કરી નાંખે છે, અમૃતનું એકજ બિંદુ રોગને નિર્વંશ કરે છે; તેજ પ્રમાણે હે

વિભો ! મનુષ્યોની મતિમાં સ્ફુરણ કરનાર તમારું શરીર ત્રણે જગતનાં દુઃખો હણવાને માટે સમર્થ છે.

૭. ઐ શબ્દની આકૃત્તિવાળો હ્રીંકારથી યુક્ત શ્રી મહાનમિઉણના મંત્રથી બદ્ધ થયેલો ત્રણે લોકને વશ વર્તાવનાર વિષયરૂપી ઝેરનો નાશ કરનાર, કલ્યાણ-કારક, પ્રભાવવાળો, વ, સ, હ, ઇત્યાદિ અક્ષરોથી યુક્ત એવા મનુષ્ય માત્રને આનંદરૂપ શ્રી ચિંતામણિ નામનો મંત્ર છે.

૮. હ્રીં શ્રીં ઇત્યાદિ આકારથી યુક્ત મંત્રનું જે યોગીઓ હૃદયકમળમાં અધિષ્ઠાતા ભગવાનના ચિંતામણીની સંજ્ઞાવાળો, જેની પૂર્વમાં નમો મુકેલા છે એવો, હ્રીં શ્રીંકારાદિ ઉત્તમ વર્ણયુક્ત મંત્રને હૃદય-કમળમાં ધારણ કરીને કપાળને વિષે, ડાબા હાથને વિષે, નાભિમાં અને ઘણે ભાગે જમણા હાથમાં અને ત્યાર પછી આઠે દલોની વિષે ધ્યાન ધરે છે તે બે ત્રણ ભવ પછી મોક્ષધામમાં સિધાવે છે. એ શું આશ્ચર્ય-જનક નથી !

૯. જે ભક્તિવાન પ્રાણીઓ શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથમાં પોતાની વૃત્તિ જોડે છે, તેઓને રોગ, શોક, ક્લેષ, અશાન્તિ, ભય, પાપ, દુષ્ટ, દારિદ્રપણું, શત્રુ-
દ્વારા ઉપજતી વ્યાધિ તથા શાકિની, ભૂત, પિશાચ, વિગેરે તથા હાથી તથા સિંહના સમૂહો દુઃખરૂપ થઈ શકતાં નથી.

૧૦. જે પ્રાણી શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથની હંમેશ સ્તુતિ કરે છે તથા ધ્યાન ધરે છે તેના આંગણમાં રાગાદિ આનંદ થયાજ કરે છે. તેને કલ્પવૃક્ષ, કમ-
દુર્ધા ધેનુ, પારસમણિ ઇત્યાદિ અલૌકિક પદાર્થ પ્રાપ્ત થાય છે. દેવ, દાનવ અને મનુષ્યો સુદ્ધાં વિનયથી તેના હિતનુંજ ચિંતવન કર્યા કરે છે. ગુણવાન પુરૂ-
ષોને આ બ્રહ્માંડમાં પ્રાપ્ત થતી સમસ્ત લક્ષ્મી તેને વશ વંત છે.

૧૧. આ પ્રમાણે જિનપતિ પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પાસે રહેનારો પાર્શ્વ નામનો યક્ષ, જેનાં પાપકર્મો નષ્ટ થઈ ગયાં છે, અને તે ભગવાને જનસમુદાયને સંતુષ્ટ

કર્યા છે, અને જે ત્રણે ભુવનની વાંચ્યા પુરવામાં ચિંતામણિ સમાન છે, તે મોક્ષપદરૂપી વૃક્ષનું બીજ-રૂપ સમકીત મને અર્પણ કરો.

૧૭ શ્રી સાધુવંદના.

નમું અનંત ચોવીશી, ઋષભાદિક મહાવીર, આરજ ક્ષેત્રમાં, ઘાલી ધર્મની શીર. ॥ ૧ ॥ મહા અતુલ્ય બળી નર, શૂર વીર ને ધીર; તીરથ પ્રવર્તાવી, પહોંચ્યા ભવ જળ તીર. ॥ ૨ ॥ શ્રીમંધર પ્રમુખ, જઘન્ય તીર્થંકર વીશ; છે અઢી દ્વીપમાં, જયવંતા જગદીશ. ॥ ૩ ॥ એકસો ને સીત્તેર, ઉત્કૃષ્ટ પદે જગીશ; ધન્ય મહોટા પ્રભુજી, તેહને નમાવું શીશ. ॥ ૪ ॥ કેવળી દોય કોડી, ઉત્કૃષ્ટા નવ કોડી; મુન દોય સહસ્ર કોડી, ઉત્કૃષ્ટા નવ સહસ્ર કોડી. ॥ ૫ ॥ વિચરે વિદેહે, મહોટા તપસી ઘોર; ભાવે કરી વંદુ, ટાળે ભવની ખોડ. ॥ ૬ ॥ ચોવીશે જિનના, સઘળા એ ગણધાર; ચૌદસેં ને બાવન, તે પ્રણમ સુખકાર. ॥ ૭ ॥ જિનશાસન નાયક,

ધન્યે શ્રી વીર જિણુંદ; ગૌતમાદિક ગણુધર, વર્તાવ્યો
 આણુંદ. ॥ ૮ ॥ શ્રી ઋષભદેવના, ભરતાદિક સો પુત્ર;
 વૈરાગ્ય મન આણી, સંયમ લિયો અદ્ભુત. ॥ ૯ ॥
 કેવળ ઉપરાજ્યું, કરી કરણી કરતુત; જિનમત દીપાવી,
 સઘળા મોક્ષ પહુંત. ॥ ૧૦ ॥ શ્રી ભરતેશ્વરના, હુઆ
 પટોધર આઠ; આદિત્ય જશાદિક; પહોંચ્યા શીવપુર
 વાટ. ॥ ૧૧ ॥ શ્રી જિન અંતરના, હુવા પાટ અસંખ્ય;
 મુનિ મુક્તે પહોંચ્યા, ટાળી કર્મના વંક. ॥ ૧૨ ॥
 ધન્ય કપીલ મુનિવર, નમિ નમુ અણુગાર; જેણે તત-
 ક્ષણ ત્યાગ્યો, સહસ રમણિ પરિવાર. ॥ ૧૩ ॥ મુનિવર
 હરકેશી, ચિત્ત મુનીસર સાર; શુદ્ધ સંયમ પાળી,
 પામ્યા ભવનો પાર. ॥ ૧૪ ॥ વળી ઇપુકાર રાજા, ઘેર
 કમળાવતી નાર; ભગુ ને જશા, તેહના દોય કુમાર.
 ॥ ૧૫ ॥ છયે ઋદ્ધિ છાંડીને, લીધો સંયમ ભાર; ઇણ
 અલ્પ કાળમાં, પામ્યા મોક્ષ દ્વાર. ॥ ૧૬ ॥ વળી સંયતી
 રાજા, હરણુ આહીડે જાય; મુનિવર ગહભાળી, આણ્યો
 મારગ ઠાય. ॥ ૧૭ ॥ આરિત્ર લઈને, ભેટયા ગુરૂના

પાય; ક્ષત્રીરાજ ઋષીશ્વર, ચર્યા કરી ચિત્ત લાય.
 ॥ ૧૮ ॥ વળી દસે ચક્રવર્તિ, રાજ્ય રમણિ ઋદ્ધિ છોડ;
 દશે મુક્તે પહોંચ્યા, કૂળને શોભા ચોડ. ॥ ૧૯ ॥ ઈણ
 અવસાપ્પણીમાં, આઠ રામ ગયા મોક્ષ; બળભદ્ર મુની-
 શ્વર, ગયા પંચમે દેવલોક. ॥ ૨૦ ॥ દશાર્ણભદ્ર
 રાજ, ધીર વાંઘા ધરી માન; પછે ઇંદ્ર હઠાયો, દીયો
 છકાય અભેદાન. ॥ ૨૧ ॥ કરકંડુ પ્રમુખ, ચારે પ્રત્યેક
 બુદ્ધ; મુનિ મુક્તે પહોંચ્યા, જીત્યા કર્મ મહા બેદ્ધ;
 ॥ ૨૨ ॥ ધન્ય મહોદા મુનિવર, મૃગાપુત્ર જગીશ,
 મુનિવર અનાથી, જીત્યા રાગ ને રીશ. ॥ ૨૩ ॥ વળી
 સમુદ્રપાળ મુનિ, રાજેમતિ રહનેમ; કેશી ને ગૌતમ,
 પામ્યા શીવપુર શ્રેમ. ॥ ૨૪ ॥ ધન્ય વિજયઘોષ મુનિ,
 જયઘોષ વળી જાણુ; શ્રી ગર્ગાચાર્ય, પહોંચ્યા છે
 નિર્વાણ. ॥ ૨૫ ॥ શ્રી ઉત્તરાધ્યયનમાં, જિનવરે કર્યા
 વખાણુ; શુદ્ધ મને ધ્યાવો, મનમે ધીરજ આણુ. ॥ ૨૬ ॥
 વળી બંધક સન્યાશી, રાખ્યો ગૌતમ સ્નેહ; મહાવીર
 સમીપે, પંચ મહાવ્રત લેહ. ॥ ૨૭ ॥ તપ કઠણ કરીને,

ઝોંસી આપણી દેહ; ગયા અચ્યુય દેવલોકે, ચ્યવી
 લેશે ભવ છેહ. ॥ ૨૮ ॥ વળી ઋષભદત્ત મુનિ, શેઠ
 સુદર્શન સાર; શીવરાજ ઋષીશ્વર, ધન્ય ગાંગેય અણુ-
 ગાર. ॥ ૨૯ ॥ શુદ્ધ સંયમ પાળી, પામ્યા કેવળ સાર;
 એ ચારે મુનિવર, પહોંચ્યા મોક્ષ મોઝાર. ॥ ૩૦ ॥
 ભગવંતની માતા, ધન્ય ધન્ય સતી દેવાનંદા; વળી
 સતી જયંતી, છોડ દીયા ઘર ફંદા. ॥ ૩૧ ॥ સતી
 મુકતે પહોંચ્યા, વળી તે વીરના નંદ; મહાસતી સુદ-
 ર્શના, ઘણી સતીયોના વૃંદ. ॥ ૩૨ ॥ વળી કાર્તિક
 શેઠે, પડીમા વહી ચૂર વીર; જય્યો મહોરા ઉપર,
 તાપસ બળતી ખીર. ॥ ૩૩ ॥ પછી ચારિત્ર લીધું,
 મીત્ર એક સહસ્ર આઠ ભીર; મરી હુવા શકેદ્ર, ચ્યવિ
 લેશે ભવતીર. ॥ ૩૪ ॥ વળી રાય ઉદાઝ, દીયો ભાણે-
 જને રાજ; પછી ચારિત્ર લેઘને, સાર્યા આતમ કાજ.
 ॥ ૩૫ ॥ ગંગદત્ત મુનિ આણુંદ, તરણ તારણ જહાજ;
 કુશળ મુનિ રૂહો, દીયો ઘણાને સાજ. ॥ ૩૬ ॥ ધન્ય
 સુનક્ષત્ર મુનિવર, સર્વાનુભૂતિ અણુગાર; આરાધિક હુઘ-

ને, ગયા દેવલોક મોઝાર. ॥ ૩૭ ॥ ચ્યવી મુક્તે જાશે,
 વળી સિંહ મુનીશ્વર સાર; બીજા પણ મુનિવર, ભગ-
 વતીમાં અધિકાર. ॥ ૩૮ ॥ શ્રેણિકનો બેટો, મહોટો
 મુનિવર મેઘ; તજ આઠ અંતેઃઉરી, આણ્યો મન
 સંવેગ. ॥ ૩૯ ॥ વીરપેં વ્રત લેઈને, બાંધી તપની
 તેગ; ગયા વિજય વીમાને, ચ્યવિ લેશે શીવ વેગ.
 ॥ ૪૦ ॥ ધન્ય થાવર્યા પુત્ર, તજ બત્રીશે નાર; તેની
 સાથે નીકળ્યા, પુરૂષ એક હજાર. ॥ ૪૧ ॥ શુકદેવ
 સંન્યાશી, એક સહસ્ર શિષ્ય લાર; પંચસયજું શેલક,
 લીધો સંયમ લાર. ॥ ૪૨ ॥ સર્વ સહસ્ર અઢાઈ,
 ઘણા જીવોને તાર; પુંડરગિરિ ઉપર, કીયો પાદોપગમન
 સંતાર. ॥ ૪૩ ॥ આરાધિક હુઈને, કીધો ખેવો પાર;
 હુવા મહોટા મુનિવર, નામ લીયાં નિસ્તાર. ॥ ૪૪ ॥
 ધન્ય જિનપાળ મુનિવર, દોય ધનાવા સાધ; ગયા
 પ્રથમ દેવલોકે, મોક્ષ જાશે આરાધ. ॥ ૪૫ ॥ મદિલ-
 નાથના છ મિત્ર, મહાંબળ પ્રમુખ મુનિરાય; સર્વે મુક્તે
 સિધાવ્યા, મહોટી પદવી પાય. ॥ ૪૬ ॥ વળી જિત-

શત્રુ રાજ, સુખુદ્ધિ નામે પ્રધાન; પોતે ચારિત્ર લેઈને,
 પામ્યા મોક્ષ નિધાન. ॥ ૪૭ ॥ ધન્ય તેતલી મુનિવર,
 દીધો છકાય અભેદાન; પોટિલા પ્રતિબોધ્યા; પામ્યા
 કેવળજ્ઞાન. ॥ ૪૮ ॥ ધન્ય પાંચે પાંડવ, તજી દ્રૌપદી
 નાર; સ્થિતવરની પાસે, લીધો સંયમ ભાર. ॥ ૪૯ ॥
 શ્રી નેમિ વંદનનો, એહવો અભિગ્રહ કીધ; માસ
 માસખમણુ તપ, શત્રુજય જઈ સિદ્ધ. ॥ ૫૦ ॥ ધર્મ-
 દોષતણું શિષ્ય, ધર્મરૂચિ અણુગાર; કીડીયોની કર્ણા,
 આણી દયા અપાર. ॥ ૫૧ ॥ કડવા તુંબાનો, કીધો
 સઘળો આહાર; સર્વાર્થસિદ્ધ પહોંચ્યા, ચ્યવિ લેશે
 ભવ પાર. ॥ ૫૨ ॥ વળી પુંડરિક રાજ, કુંડરિક ડગીયો
 જાણુ; પોતે ચારિત્ર લેઈને, ન ઘાલી ધર્મમાં હાણુ. ॥ ૫૩ ॥
 સર્વાર્થસિદ્ધ પહોંચ્યા, ચ્યવી લેશે નિર્વાણુ; શ્રી જ્ઞાતા
 સૂત્રમાં, જિનવરે કર્યા વખાણુ ॥ ૫૪ ॥ ગૌતમાદિક
 કુંવર, સગા અઢારે ભ્રાત; સર્વ અંધક વિષણુ સુત,
 ધારણુ જ્યારી માત. ॥ ૫૫ ॥ તજી આડ અંતેઃઉરી
 કાઢી દીક્ષાની વાત; ચારિત્ર લેઈને, કીધો મુક્તિનો

સાથ. ॥ ૫૬ ॥ શ્રી અનેક સેનાદિક, છયે સહોદર
 ભાય; વસુદેવના નંદન, દેવકી જ્યારી માય. ॥ ૫૭ ॥
 ભદ્રીલપુર નગરી, નાગ ગહાવધ જાણ; સુલસા ઘેર
 વધિયા, સાંભળી નેમિની વાણ. ॥ ૫૮ ॥ તજ ખત્રીશ
 અંતેઃઉરી, નીકળીયા છટકાય; નળ કૂખેર સન્માણ,
 ભેટયા શ્રી નેમિના પાય. ॥ ૫૯ ॥ કરી છઠ છઠ
 પારણાં, મનમેં વૈરાગ્ય લાય; એક માસ સંધારે, મુક્તિ
 ખીરાજ્યા જાય. ॥ ૬૦ ॥ વળી દારૂક સારણ, સુમુખ
 હુમુખ મુનિરાય; વળી કુંભર અનાદૃષ્ટિ, ગયા મુક્તિ
 ગઢમાંય. ॥ ૬૧ ॥ વસુદેવના નંદન, ધન્ય ધન્ય ગજ-
 સુકુમાળ; રૂપે અતિ સુંદર, કળાવંત વય જાળ.
 ॥ ૬૨ ॥ શ્રી નેમિ સમીપે, છોડયો મોહ જંજાળ;
 ભીક્ષુની પડિમા, ગયા મસાણ મહાકાળ. ॥ ૬૩ ॥
 દેખી સોમીલ કોખ્યો, મસ્તકે ખાંધી પાળ; ખેરતણા
 ખીરા, શીર ઠવિયા અસરતળ. ॥ ૬૪ ॥ મુનિ નજર
 ન ખંડી, મેટી મનની જાળ; પરીસહ સહીને, મુક્તિ
 ગયા તત્કાળ. ॥ ૬૫ ॥ ધન્ય જાળી મયાળી, ઉવયા-

લાદિક સાધ; સાંખ ને પ્રવુગ્ન, અનિરૂઢ સાધુ અગાધ.
 ॥ ૬૬ ॥ વળી સચ્ચનેમિ દઢનેમિ, કરણી કીધી વાદ;
 દશે મુક્તે પહોંચ્યા, જિનવર વચન આરાધ. ॥ ૬૭ ॥
 ધન્ય અર્જુનમાળી, કીધો કદાચરૂ દૂર; વીરપેં વ્રત
 લેઈને, સત્યવાદિ હુવા શૂર. ॥ ૬૮ ॥ કરી છઠં છઠ
 પારણા, ક્ષમા કરી ભરપૂર; છ માસની માંહિ, કર્મ
 કીયા ચકચૂર. ॥ ૬૯ ॥ કુમર અર્ધમુક્તે, દીઠા ગૌતમ
 સ્વામ; સુણી વીરની વાણી, કીધો ઉત્તમ કામ. ॥ ૭૦ ॥
 ચારિત્ર લેઈને, પહોંચ્યા શીવપુર ઠામ; વળી આદિ
 મકાઈ, અંત અવલક્ષ મુનિ નામ. ॥ ૭૧ ॥ વળી કૃષ્ણ-
 રાયની, અગ્ર મહીષી આઠ; પુત્ર વહુ દોયે, સંઘ્યા
 પુણ્યના ઠાઠ. ॥ ૭૨ ॥ જાદવકૂળ સતીયાં, ટાળ્યો
 દુઃખ ઉચાટ; પહોંચ્યા શીવપુરમેં, એ છે સૂત્રનો
 પાઠ. ॥ ૭૩ ॥ શ્રેણીકની રાણી, કાલીઆદિક દશ જાણુ;
 દશે પુત્ર વિયોગે, સાંભળી વીરની વાણુ. ॥ ૭૪ ॥
 ચંદનખાળાપેં, સંયમ લઈ હુવા જાણુ; તપ કરી
 દેહ ઝોંશી, પહોંચ્યા છે નિર્વાણુ. ॥ ૭૫ ॥ નંદા-

દિક તેરે, શ્રેણિક નૃપની નાર; સઘળી ચંદનખા-
 નાપેં, લીધો સંયમ ભાર. ॥ ૭૬ ॥ એક માસ સંથારે,
 પહોંચ્યા મુક્તિ મોઝાર; એ નેવું જણાનો, અંતગડમાં
 અધિકાર. ॥ ૭૭ ॥ શ્રેણીકના બેટા, જળીયાદિક તેવીશ;
 વીરપેં વ્રત લેધને, પાળ્યો વિશ્વાવીશ. ॥ ૭૮ ॥ તપ
 કઠણ કરીને, પૂરી મન જગીશ; દેવલોકે પહોંચ્યા,
 મોક્ષ જશે તણ રીશ. ॥ ૭૯ ॥ કાકંદિનો ધન્નો,
 તણ બત્રીશે નાર; મહાવીર સમીપે, લીધો સંયમ
 ભાર. ॥ ૮૦ ॥ કરી છઠ છઠ પારણાં, આયંખીત ઉ-
 ચ્છિત આહાર; શ્રીવીરે વખાણ્યા, ધન્ય ધન્નો અણુ-
 ગાર. ॥ ૮૧ ॥ એક માસ સંથારે, સર્વાર્થસિદ્ધ પડુંત;
 મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં, કરશે ભવનો અંત. ॥ ૮૨ ॥
 ધન્નાની રીતે, હુવા નવે સંત; શ્રી અનુત્તરોવવાઈમાં
 ભાંખી ગયા ભગવંત. ॥ ૮૩ ॥ સુખાહુ પ્રમુખ, પાંચ
 પાંચસે નાર; તણ વીરપેં લીધાં, પંચમહાવ્રત સાર.
 ॥ ૮૪ ॥ આરિત્ર લેધને, પાળ્યાં નીરતિચાર; દેવલોકે
 પહોંચ્યા, સુખવિપાકે અધિકાર. ॥ ૮૫ ॥ શ્રેણીકના

પૌત્રા, પૌમાદિક હુવા દશ; વીરપેં વ્રત લેઈને, કાઢ્યો
 દેહનો કંસ. ॥ ૮૬ ॥ સંયમ આરાધી, દેવલોકમાં
 જઈ વશ; મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં, મોક્ષ જાશે લેઈ જશ.
 ॥ ૮૭ ॥ બળભદ્રના નંદન, નિષધાદિક હુવા ખાર; તજી
 પચાસ અંતેઊરી, ત્યાગ દીયો સંસાર. ॥ ૮૮ ॥ સહુ-
 નેમી સમીપે, ચાર મહાવ્રત લીધ; સર્વાર્થસિદ્ધ પહોં-
 ચ્યા, હોશે વિદેહે સિદ્ધ. ॥ ૮૯ ॥ ધન્નો ને શાળીભદ્ર,
 મુનીશ્વરોની જોડ; નારીનાં બંધન, તતક્ષણ નાંખ્યા
 ત્રોડ. ॥ ૯૦ ॥ ઘર કુટુંબ કબીલો, ધન કંચનની કોડ;
 માસ માસખમણ તપ, ટાળશે ભવની જોડ. ॥ ૯૧ ॥
 શ્રી સુધર્મ સ્વામીના શિષ્ય, ધન્ય ધન્ય જંબુસ્વામ;
 તજી આઠ અંતેઊરી, માત પીતા ધન ધામ. ॥ ૯૨ ॥
 પ્રભવાદિક તારી, પહોંચ્યા શીવપુર ઠામ; સૂત્ર
 પ્રવર્તાવી, જગમાં રાખ્યું નામ. ॥ ૯૩ ॥ ધન્ય
 ઠંઢણ મુનિવર, કૃષ્ણરાયના નંદ; શુદ્ધ અભિગ્રહ
 પાળી, ટાળી દીયો ભવ ફંદ. ॥ ૯૪ ॥ વળી
 બંધક ઋષિની, દેહ ઉતારી ખાલ; પરીસહ સહી-

ને, ભવ ફેરા દીયા ટાળ. ॥ ૯૫ ॥ વળી ખંધક ઋષિના,
 હુવા પાંચસેં શિષ્ય; ઘાણીમાં પીડ્યા, મુક્તિ ગયા તજી
 રીશ. ॥ ૯૬ ॥ સંભૂતિવિજય શિષ્ય, ભદ્રબાહુ મુનિ-
 રાય; ચૌદ પૂરવધારી, ચંદ્રગુપ્ત આણ્યો ઠાય. ॥ ૯૭ ॥
 વળી આર્દ્રકુમાર મુનિ, સ્વર્ણભદ્ર નંદિષેણ; અરણિક
 અઘમુતો, મુનીશ્વરોની શેણ. ॥ ૯૮ ॥ ચોવીશ જિન
 મુનિવર, સંખ્યા અઠવીસ લાખ; ઉપર સહસ્ર અડ-
 તાલીસ, સૂત્ર પરંપરા લાખ. ॥ ૯૯ ॥ કોઈ ઉત્તમ
 વાંચો, મોઢે જ્યાણા રાખ; ઉઘાડે મુખ બોલ્યાં, પાપ
 લાગે વિપાક. ॥ ૧૦૦ ॥ ધન્ય મરૂદેવી માતા, ધ્યાયો
 નિર્મળ ધ્યાન; ગજ હોદ્દે પાથો, નિર્મળ કેવળ જ્ઞાન.
 ॥ ૧૦૧ ॥ ધન્ય આદેસરની પુત્રી, બાહ્લી સુંદરી દોય;
 ચાત્રિત્ર લેઈને, મુક્તિ ગયા સિદ્ધ હોય. ॥ ૧૦૨ ॥
 ચોવીશે જિનની, વડી શિષ્યણી ચોવીશ; સતી મુક્તિ
 પહોંચ્યા, પૂરી મન જગીશ. ॥ ૧૦૩ ॥ ચોવીશે જિ-
 નનાં, સર્વ સાધ્વી સાર; અડતાલીશ લાખ ને, આઠસેં
 સીત્તેર હજાર. ॥ ૧૦૪ ॥ ચેડાની પુત્રી, રાખી ધર્મશું

પ્રીત; રાજેમતી વિજ્યા, મૃગાવતી સુવિનીત. ॥ ૧૦૫ ॥
 પદ્માવતી મયણુરેહા, દ્રૌપદી દમયંતી સીત; ઇત્યાદિક
 સતીયો, ગઈ જન્મારો જીત. ॥ ૧૦૬ ॥ ચોવીશે જિનનાં,
 સાધુ સાધ્વી સાર; ગયાં મોક્ષ દેવલોકે, હૃદયે રાખો
 ધાર. ॥ ૧૦૭ ॥ ઇણુ અઢી દ્વીપમાં, ઘરડા તપસ્વી
 બાળ; શુદ્ધ પંચ મહાવ્રતધારી, નમો નમો ત્રણ કાળ.
 ॥ ૧૦૮ ॥ એ જતિઓ સતિઓના, લીજે નિત્ય પ્રત્યે
 નામ; શુદ્ધ મને ધ્યાવો, એહ તરણુનો ઠામ. ॥ ૧૦૯ ॥
 એ જતિઓ સતિઓશું, રાખો ઉજ્જવળ ભાવ; એમ
 કહે ઋષિ જેમલ, એ તરણુનો દાવ. ॥ ૧૧૦ ॥ સંવત
 અઢાર ને, વર્ષ સાતો શીરદાર, શહેર આલોરમાંહિ,
 એહ કહેા અધિકાર. ॥ ૧૧૧ ॥

॥ ઇતિ શ્રી સાધુવંદના. ॥

૧૮ શ્રી ચૌવીશજન આરતી.

જય મુક્તિદાતા, પ્રભુ જય મુક્તિદાતા, તુજને
 વંદન કરીએ (૨) ગુણ તારા ગાતા, જયદેવ જયદેવ-
 ॥ એ ટેક. ॥ આદીનાથ અજીત, સંભવ સુખકારી ॥
 પ્રભુ સં ॥ કષ્ટ હમારાં કાપો, હે ભવ ભયહારી
 ॥ જયં ॥ ૧ ॥ અભિનંદન સુમતી, પદ્મ તું મુજ
 પ્યારો ॥ પ્રભુ પં ॥ સુપાર્શ્વચંદ્ર સુખુદ્ધિ, શિતળ
 ભવ તારો જયં ॥ ૨ ॥ શ્રેયાંસ વાસુ વિમળ, અનંત
 ગુણભરીયા ॥ પ્રભુ અં ॥ કષ્ટ ભવ્યોનાં કાપી, શિવ-
 રમણી વરિયા ॥ જયં ॥ ૩ ॥ ધર્મ ધુરંધર નાથ,
 આપ વશ્યા મુક્તિ ॥ પ્રભુ આં ॥ શાંતીનાથ સુણે
 શ્રવણે, દાસતણી યુક્તિ ॥ જયં ॥ ૪ ॥ કુંથુનાથ કોડે,
 કાઠ્ય કુવનમાંથી ॥ પ્રભુ કાં ॥ અર મહિને પ્રણમું,
 તારો કર સાથી ॥ જયં ॥ ૫ ॥ મુનિસુવ્રત મહારાજ,
 અગણિત મુજ ખામી ॥ પ્રભુ અં ॥ વંદુ શિર હું
 નામી, તાર અંતરજામી ॥ જયં ॥ ૬ ॥ નેમિનાથ
 ભગવાન, ભાવ ધરી ભાળો ॥ પ્રભુ ભાં ॥ નિર્મળ

નેમ નગીના, દુઃખ સર્વે ટાળો ॥ જયં ॥ ૭ ॥ પાર્શ્વ
 પરમકૃપાળ, જન પાલણુહારો ॥ પ્રભુ જં ॥ વર્ધમાન
 જન વંદુ, ભવજળથી તારો ॥ જયં ॥ ૮ ॥ ચૌવીશ
 જન ભક્તિ, ભાવ ધરી કરશે ॥ પ્રભુ ભાં ॥ જન્મ
 મરણ દુઃખ ટાળી, મુક્તિને વરશે ॥ જયં ॥ ૯ ॥
 નમી તુજને કહે નેમ, નાથ તું છે મહારો ॥ પ્રભુ
 નાં ॥ જૈન પ્રવતેક મંડળ, શાસન સહુ તાહરો ॥
 જયદેવ જયદેવં ॥ ૧૦ ॥

॥ ૐ ॥

અનુપૂર્વી.

અનુપૂર્વી ગણે જો જોય, છમાસી તપનું ફળ હોય;
 સદેહ મત આણે લગાર, નિર્મળ નામે જપો નવકાર. ॥૧॥
 શુદ્ધ શરીર ને વસ્ત્ર વિવેક, દિન દિન પ્રત્યે ગંણવી એક;
 અનુપૂર્વી એમજ ગણે, સાગર પાંચસો પાપને દણે. ॥ ૨ ॥

*

*

*

*

ચંચળ મનકો સ્થિર કરણ, કાણાંગ સૂર અનુસાર;
 આનુપૂર્વી રચના રચી, આચાર્ય કરજી ઉપકાર. ॥ ૧ ॥
 વિઠન દરે અંગળ કરે, પાવે સ્વર્ગ નીમાન;
 કોડા કોઠી તીર ગણે, ગણધર કામે વ્યાખ્યાન. ॥ ૨ ॥

*

*

*

*

અનુપૂર્વી ગણવાની રીત.

- ૧ હોય ત્યાં ' નમો આરિહતાણુ ' કહેવું.
- ૨ હોય ત્યાં ' નમો શિશ્વાણુ ' કહેવું.
- ૩ હોય ત્યાં ' નમો આચરિયાણુ ' કહેવું.
- ૪ હોય ત્યાં ' નમો ઉચ્છ્રાણુ ' કહેવું.
- ૫ હોય ત્યાં ' નમો હોએ સર્વ રાહુણુ ' કહેવું.

प	प	प	प	प	प
उ	उ	उ	उ	उ	उ
४	४	२	२	१	१
२	१	४	१	४	२
१	२	१	४	२	४
प	प	प	प	प	प
४	४	४	४	४	४
उ	उ	२	२	१	१
२	१	उ	१	उ	२
१	२	१	उ	२	उ

૫	૫	૫	૫	૫	૫
૧	૧	૧	૧	૧	૧
૪	૪	૩	૩	૨	૨
૩	૨	૪	૨	૪	૩
૨	૩	૨	૪	૩	૪
૫	૫	૫	૫	૫	૫
૨	૨	૨	૨	૨	૨
૪	૪	૩	૩	૧	૧
૩	૧	૪	૧	૪	૩
૧	૩	૧	૪	૩	૪

४	४	४	४	४	४
३	३	३	३	३	३
५	५	२	२	१	१
२	१	५	१	५	२
१	२	१	५	२	५
४	४	४	४	४	४
५	५	५	५	५	५
३	३	२	२	१	१
२	१	३	१	३	२
१	२	१	३	२	३

ૐ	ૐ	ૐ	ૐ	ૐ	ૐ
૪	૪	૪	૪	૪	૪
૫	૫	૨	૨	૧	૧
૨	૧	૫	૧	૫	૨
૧	૨	૧	૫	૨	૫
ૐ	ૐ	ૐ	ૐ	ૐ	ૐ
૫	૫	૫	૫	૫	૫
૪	૪	૨	૨	૧	૧
૨	૧	૪	૧	૪	૨
૧	૨	૧	૪	૨	૪

उ	उ	उ	उ	उ	उ
१	१	१	१	१	१
५	५	४	४	२	२
४	२	५	२	५	४
२	४	२	५	४	५
उ	उ	उ	उ	उ	उ
२	२	२	२	२	२
५	५	४	४	१	१
४	१	५	१	५	४
१	४	१	५	४	५

૨	૨	૨	૨	૨	૨
૪	૪	૪	૪	૪	૪
૫	૫	૩	૩	૧	૧
૩	૧	૫	૧	૫	૩
૧	૩	૧	૫	૩	૫
૨	૨	૨	૨	૨	૨
૫	૫	૫	૫	૫	૫
૪	૪	૩	૩	૧	૧
૩	૧	૪	૧	૪	૩
૧	૩	૧	૪	૩	૪

૨	૨	૨	૨	૨	૨
૧	૧	૧	૧	૧	૧
૫	૫	૪	૪	૩	૩
૪	૩	૫	૩	૫	૪
૩	૪	૩	૫	૪	૫
૨	૨	૨	૨	૨	૨
૩	૩	૩	૩	૩	૩
૫	૫	૪	૪	૧	૧
૪	૧	૫	૧	૫	૪
૧	૪	૧	૫	૪	૫

੧	੧	੧	੧	੧	੧
੪	੪	੪	੪	੪	੪
੫	੫	੩	੩	੨	੨
੩	੨	੫	੨	੫	੩
੨	੩	੨	੫	੩	੫
੧	੧	੧	੧	੧	੧
੫	੫	੫	੫	੫	੫
੪	੪	੩	੩	੨	੨
੩	੨	੪	੨	੪	੩
੨	੩	੨	੪	੩	੪

ੴ	ੴ	ੴ	ੴ	ੴ	ੴ
੨	੨	੨	੨	੨	੨
੫	੫	੪	੪	੩	੩
੪	੩	੫	੩	੫	੪
੩	੪	੩	੫	੪	੫
ੴ	ੴ	ੴ	ੴ	ੴ	ੴ
੩	੩	੩	੩	੩	੩
੫	੫	੪	੪	੨	੨
੪	੨	੫	੨	੫	੪
੨	੪	੨	੫	੪	੫

તત્વબોધ વિભાગ.

૧. મનુષ્યલવની ફૂલલતા.
૨. સમયની કીમત.
૩. કર્મ રહસ્ય.
૪. અંત સમયની ક્રિયાવિધિ.
૫. શ્રી નવકાર મંત્ર અર્થ ભાવના સાથે.
૬. નવકારનું સ્વરૂપ અને ફળ.
૭. સમ્યક્ત્વ.
૮. તીર્થંકર ગોત્ર ઉપાર્જન કરવાના ૨૦ બોલ.
૯. મોક્ષ મેળવવાના ૨૩ બોલ.
૧૦. શ્રાવકના ત્રણ મનોરથ.
૧૧. માર્ગાનુસારીનું સ્વરૂપ.
૧૨. શ્રી હશવૈકાલીક સૂત્રનું પ્રથમ અધ્યયન ભાવાર્થ સાથે.

૧. મનુષ્યલવની દૂર્લભતા.

વીર પ્રભુએ સ્વમુખે ફરમાવેલ છે કે, ચાર ગતિમાં મનુષ્યલવ અત્યંત કીર્મતી છે. તેનું મૂળ કારણ એ છે કે, કોઈપણ વસ્તુ બદલો આપીને લેવાથી તેની કંઈક કીર્મત અંકાય છે. જેમ વિશેષ બદલો આપવો પડે તેમ વસ્તુની કીર્મત પણ વધુ અંકાય અને તેનું મહત્ત્વ પણ વધી પડે. તદ્વત્ મનુષ્યલવ અનેક પ્રકારના દુઃખો ભોગવવારૂપ બદલો આપ્યા પછી મળે છે અને પુનઃ પુનઃ મળવો અત્યંત કઠીન હોઈ, આખું જગત્ મનુષ્યલવને અત્યંત કીર્મતી માને છે. દરેક શાસ્ત્રમાં પણ સ્થળે સ્થળે જણાવવામાં આવ્યું છે કે, ‘જગત્માં તમે મનુષ્યાવતારમાં ઉત્પન્ન થયા છો તે બની શકે તેટલું પુરૂષાતન ફેરવો અને લેવાય તેટલો લાભ લ્યો.’

એક મનુષ્યલવ પાછળ અસંખ્યાતા નારકીના લવ,
એકેક નારકીના લવ પાછળ અસંખ્યાતા દેવતાના લવ,

(તિર્યંચમાં પરવશપણે ચાતના લોગવતાં ઘણીવાર હલકા દેવ થવાથી), અને એકેક દેવ લવ પાછળ અનંતા તિર્યંચના લવ કરવા પડે છે. પશ્ચાત્ ઘણાં લાંબા સમયે અથડાતાં, ફૂટાતાં મનુષ્યલવ પ્રાપ્ત થાય છે. આવો અમૂલ્ય મનુષ્યલવ જો ખાવાપીવામાં, ઇંદ્રિયોના વિષય સુખમાં અને પ્રમાદમાં જશે તો પશ્ચાતાપનો પાર રહેશે નહિ માટે ઉત્તમ ભાવનાઓ હંમેશાં ચિંતન કરી, સદ્ગુણો પ્રગટ કરી સુપુરુષાર્થદ્વારા આત્મકલ્યાણ કરવું જોઈએ.

૨. સમયની કીંમત.

દુનીયાની કોઈપણ ચીજ કીંમતી હોય તો તે સમય 'Time' છે. ઇંગ્લેન્ડમાં પણ કહેવત છે કે, 'Time is Value'—સમય કીંમતી છે. સમયની કીંમત કોઈ આપવા ધારે તો આપી શકેજ નહિ. મૃત્યુ સમયે માત્ર એક પણ અમુક ઇચ્છિકને, અખજે રૂપીઆ આપવા છતાં મળતી નથી. આવો કીંમતી સમય આ-

પણે માત્ર પ્રમાદમાં, ઝકવાદમાં અને હારિદ્રયતામાં
ગુમાવી રહ્યા છીએ. હિંદુસ્તાનની આર્થિક અધોગતિનું
એક કારણ 'સમયની કીંમત આંકતા નથી' એ પણ છે.

આંખ મીંચીને ઉઘાડવામાં અસંજ્યાતા સમય વહી
જાય છે. તેમાંનો એક પણ સમય, હે ગૌતમ ! તું
વ્યર્થ ગુમાવીશ નહિ, તેવું ફરમાન શ્રી મહાવીર પ્ર-
ભુનું પોતાના પ્રિયતમ શિષ્ય ગૌતમ પ્રત્યે છે. માટે
હે આત્મા ! અગર જો તું મહાવીર દેવનો નહાનો
પ્રિયતમ અનુયાયી બનવા માગતો હોય તો ગૌતમ
જેવો બન. મીનીટોની ગણતરીનું ત્હારું આયુષ્ય, ચોત-
રફથી હુંટાવાનો તેમજ દુઃખનો અને મરણનો ભય,
માત્ર ભયભ્રાંતજ દશા, આવા દાવાનળમાં રહ્યા છતાં
તું ત્હારી કઈ શક્તિ ઉપર મુસ્તાકી રાખી બેસી રહ્યો
છે ? પ્રભુના શાસનમાં જ્યાં એક સમયની કીંમત
અંકાયેલી છે ત્યાં તું મીનીટો અને કલાકો નિંદ્રામાં,
વિકથામાં, પ્રમાદમાં ગુમાવવાની હીંમત કેવી રીતે કરી
શકે છે ? સેંકડો ભવે આ મનુષ્ય ભવરૂપી ટાણું

તહને સાંપડે એમ લાગે છે ? તહારૂં મીનીટોનું આયુષ્ય છતાં, તહારો પુરૂષાર્થ તહને કુંડામાંથી રત્ન અપાવશે, પરંતુ તેટલું વીર્ય ફારવી કુંડામાંથી રત્ન લેઈ લેવાની તહારી મનોવૃત્તિ ક્યાં છે ? હે વીરપુત્ર ! તહારા આત્માનો દિવાકર અત્યારે જગમગી રહ્યો છે. મોક્ષ મુકુટ તહારા મસ્તકે ધરવા 'સમય' તૈયાર છે, તો આવેલ સમયને વધાવી લે.

૩. કર્મ રહસ્ય.

કર્મનો ખંધ અને નાશ લાવના પ્રમાણે થાય છે. રાગદ્વેષ રહિત નિર્મળ લાવના અનંત કર્મ નાશ કરે છે, જ્યારે રાગદ્વેષના વિચારો અનંત કર્મનો ખંધ કરે છે. પ્રસન્નચંદ્ર રાજકૃષિએ અશુભ લાવનાથી સાતમી નરકમાં જવાય તેટલાં કર્મ ખાંધ્યાં અને શુદ્ધ લાવનાથી તે સર્વ કર્મ નાશ કરી કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું. તંદુલ મચ્છ કે જેનું શરીર ચોખ્ખા જેવડું છે ત

અશુભ વિચારોથી અંતર્મુહૂર્તના અદ્ય આયુષ્યમાં
આત્મી નરકે જાય છે.

દુહો-મહા દુઃખનું બીજ છે, અશુભરૂપ પરિણામ;
જેના ઉદયે અનંત દુઃખ, લોગે આત્મારામ. ॥ ૧ ॥

જેવું બી તેવું વૃક્ષ થાય છે. તેમ જેવા વિચારો
તેવું ચારિત્ર થાય છે. માટે અશુભ વિચારો છોડી દઈ
સદા શુભ વિચારોજ કરવા જોઈએ. વિચારોજ ચારિત્ર
બંધે છે. કહ્યું છે કે, દુહા.

શુદ્ધ ભાવથી તીર્થ છે, ઉત્તમ ને અદ્ભુત;
સ્નાન કરી એ તીર્થમાં, કાઢું મેલ અખુટ. ॥૧॥
અસંખ્ય મોટા તીર્થથી, મેલ જે નવ જાય;
શુદ્ધ ભાવના તીર્થથી, અંતર મેલ ધોવાય. ॥૨॥
પણ નીચી જો ભાવના, નીચું પદ પમાય;
લોઠાથી લોહજ બને, કંચન ક્યાંથી થાય ? ॥૩॥
પરમાત્માની ભાવના, શુદ્ધ ભાવથી થાય;
પરમ પદને લાવતી, કારણ ભાવ જણાય. ॥૪॥

ભાવે ધર્મ આરાધીએ, ભાવે ધરીએ ધ્યાન;

ભાવે ભાવો ભાવના, ભાવે કેવળજ્ઞાન. ॥૫॥

જગમાં મોટી ભાવના, ભાવો હૃદય મોઝાર;

ભાવથક્રી ભવ નિધિ તરે, પાવે ભવનો પાર. ॥૬॥

મુખ્ય કર્મો આઠ, તેની પ્રકૃત્તિઓ નીચે મુજબ:—

૧. જ્ઞાનાવરણિય કર્મ—આંખના પાટા સમાન છે,
જ્ઞાન થવા ન દે.

૨. દર્શનાવરણિય કર્મ—રાખના સીપાઈ સમાન
છે. દેખવા ન દે.

૩. વેદનીય કર્મ—અશીશુ તથા સાકરથી ખરડા-
એક તરવારની ધાર સમાન છે. ચાટે તો ગળ્યું લાગે,
પણ જીભ કપાય, પરિણામે મૃત્યુ થાય.

૪. મોહનીય કર્મ—દારૂ પીવેલ માણસ સમાન
છે. સત્ય ધર્મની ખબર પડવા ન દે. પરિણામે આ
સંસારમાં રખડાવનાર છે.

૫. આયુષ્ય કર્મ—કેદખાના સમાન છે. ચાર
ગતિમાં રોકી રાખે.

૬. નામ કર્મ—ચીતારા સમાન છે. સાંઝે ખોટું રૂપ કરે.

૭. ગોત્ર કર્મ—કુંભાર સમાન છે. નાનાં મોટાં વાસણુ ઘડે.

૮. અંતરાય કર્મ—રાજાના ભંડારી સમાન છે. ધર્મધ્યાન કરવા ન દે.

૪. અંત સમયની ક્રિયા વિધિ.

સંલેહણનો અર્થ સમાધી મરણ અગર પડિત મરણ થાય છે. સંલેહણા વ્રત દરેક વ્રતથી પર છે અને તે વ્રતના ધારણહાર ભવ્ય જીવ એમ જાણે છે કે, સંસારમાં ગણાતાં સ્ત્રી, પુત્ર, પીતા, ખડેન, બન્ધુ વિગેરે આપ્ત જન કોઈ કોઈનાં નથી. આત્મા તેથી ભિન્ન છે. પૂર્વે એકત્રિત કરેલાં સંયોગોથી આ ભવમાં આપ્ત જનનો શંભુ મેળો ભરાય છે, પરંતુ આત્મ-પ્રકૃતિ તેથી ભિન્ન છે.

દુહો—દરદ લગારે દેખીને, ચેતે ચતુર સુજાણુ;
મૂરખ મન સમજે નહિ, પડતા સુધી પ્રાણુ. ॥૧॥

જ્યારે અમુક ભયંકર વ્યાધિ શરીરને લાગુ થયાનું જાણાય ત્યારે પ્રત્યેક સુસ્થ મનુષ્યોએ જાણીને, ઈરાદા-પૂર્વક સંલેહણા વ્રત આદરવું યોગ્ય છે. શરીર અને આત્મા બન્ને વિભક્ત છે. બન્નેની પ્રકૃતિઓ પણ ભિન્ન છે. આત્મા ચતન્ય, અજર અને અમર છે. ત્યારે શરીર જડ અને નાશવંત છે; જેથી શરીર નાશનાં ચિન્હો જોઈ તુરત તેથી મુક્ત થવાનો અને પરમપદને મેળવવાનો ‘સંલેહણા’ વ્રતનો ઉપાય યોજવો જરૂરી છે. અંત સમયે સારા પ્રણામ સ્થિત થવાથી સુગતિના ઉત્તરાધિકારી થવાય છે.

જો કોઈપણ પ્રકારનો ઉપસર્ગ આવી પડ્યો જાણાય તો તેવા પ્રસંગે; દુહો.

આહાર શરીર ને ઉપધ્રી, પરચખુ પાપ અઢાર;
મરણ હુવે તો વોસીરે, જીવું તો આગાર. ॥૧॥
ઓટલે કે આ ઉપસર્ગમાં મહારૂં મૃત્યુ થાય તો

મહારે ચારે આહારનો સર્વથા ત્યાગ છે અને બચું તો છુટ છે, એમ ચિંતવવું જોઈએ.

માંદગી વધી પડે ત્યારે આત્મપ્રેમીએ સંસાર-પરથી મોહ ઉતારવા. ચક્રવર્તિ અને દેવ સુદ્ધાંતી સા-હ્યથી અનંતીવાર મળી છતાં આત્માની ગરજ ન સરી એમ વિચારી નીચેના નીચમોનું અવશ્ય પાલન કરવું:—

૧. પૂર્વે થઈ ગયેલા પાપોનું સ્મરણ કરી ત્રિકરણ ત્રિયોગે આલોચણ કરવી.

૨. યથાશક્તિ વ્રત પચ્ચખાણ કરવાં.

૩. સર્વ જીવાત્માઓ સાથે ક્ષમાપના કરવી.

૪. ભૂતકાળમાં વસાવેલાં પાપમય હથીયારો ઉપરથી માલીકીનો હક્ક છોડી દેવો.

૫. જઠાર પાપસ્થાનકમાં અને તેટલાં પાપનાં સ્થાનકો તજવાં.

૬. ચાર શરણાંને ગ્રહણ કરવાં, ને તે શરણાંનું પુનઃ પુનઃ સ્મરણ કરવું.

૫. શ્રી નવકાર મંત્ર અર્થ અને ભાવના સાથે.

(૧) શુભો અરિહંતાણુ—શ્રી અરિહંતદેવને નમસ્કાર કરું છું. શુભો—કહેતાં નમસ્કાર કરું છું; અરિ—કહેતાં શત્રુ—ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ, દ્વેષ, મોહ, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, વિષય, પ્રમાદ આદિ અંતરંગ શત્રુઓનો સર્વથા. હંતાણુ—કહેતા નાશ કર્યો છે તેવા પ્રભુને વંદન કરું છું. હું પણ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ, દ્વેષ, મોહ, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, વિષય, પ્રમાદ, આદિ અંતરંગ શત્રુઓનો નાશ કરીશ તે દિવસ ધન્ય થશે. જગતમાં મને દુઃખ આપનાર કોઈ નથી, માત્ર મારોજ આત્મા ક્રોધાદિ કરી પોતેજ પોતાને દુઃખ આપનાર શત્રુ થાય છે, અને ક્રોધાદિ દોષો છોડવાથી આત્મા પોતેજ પોતાને પરમ સુખ આપનાર મિત્ર બને છે. હું જ્યારે આ ભાવ શત્રુઓનો નાશ કરીશ ત્યારે બધા દુઃખોથી છુટી પરમ સુખને પામીશ. આ ક્રોધાદિ ભાવ શત્રુઓનો નાશ કરવાથી હું પણ અરિહંત થઈ શકીશ. માટે હવે મારે શીઘ્ર આ ક્રોધાદિ શત્રુઓનો નાશ કરવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

૨. શ્રીમો સિદ્ધાણું—શ્રી સિદ્ધ લગવાનને નમસ્કાર કરું છું. જેમણે આત્માનાં બધાં આવરણો દૂર કર્યાં છે, બધાં કર્મ નાશ કર્યાં છે, અને અનંત ગુણો પ્રગટ કર્યાં છે; એવા સિદ્ધ લગવાનને નમસ્કાર કરું છું.

આત્માના ગુણો આઠ છે અને તે ગુણોને ઢાંકનાર આઠ કર્મ છે તે નાશ કરવાની ભાવના—

- (૧) જ્ઞાનાવર્ણીય કર્મ નાશ થાયો અને અનંત જ્ઞાન ગુણ પ્રગટ થાયો.
- (૨) દર્શનાવર્ણીય કર્મ નાશ થાયો, અનંત દર્શન ગુણ પ્રગટ થાયો.
- (૩) મોહનીય કર્મ નાશ થાયો. અનંત આત્મિક સુખ ક્ષાયિક સમકિત અને વીતરાગ ચારિત્ર ગુણ પ્રગટ થાયો.
- (૪) અંતરાય કર્મ નાશ થાયો અને અનંત આત્મિક શક્તિ પ્રગટ થાયો.

- (૫) વેદનીય કર્મ નાશ થાઓ અને અનંત અવ્યા-
બાધ સુખ પ્રગટ થાઓ.
- (૬) આયુષ્ય કર્મ દૂર થઈ અજર, અમર ગુણ
પ્રગટ થાઓ.
- (૭) નામ કર્મ દૂર થઈ અરૂપી અવસ્થા પ્રાપ્ત થાઓ.
- (૮) ગોત્ર કર્મ નાશ થાઓ, અગુરૂ લઘુ ગુણ
પ્રગટ થાઓ.
- (૯) સર્વ કર્મ નાશ થાઓ, આત્માના અનંત ગુણો
પ્રગટ થાઓ.

૩. **ગુરો આચરિયાણું**—નમસ્કાર હોજો શ્રી
આચાર્ય મહારાજને. જેઓ પાંચ આચાર પોતે પાળે
છે, અન્યને પણાવે છે, તેવા આચાર્ય મહારાજશ્રીને
વંદના નમસ્કાર કરે છું. જ્ઞાનાચાર, દર્શનાચાર, ચા-
રિત્રાચાર, તપાચાર અને વીર્યાચાર એ પાંચ આચાર-
રત્ન પાલન હું કરીશ તે દિવસ ધન્ય થશે.

૪. **ગુરો ઉવજાયાણું**—શ્રી ઉપાધ્યાયજી મ-

હારાજને વંદના નમસ્કાર કરે છું. હું પણ સૂત્ર સિદ્ધાંત ભણીશ ત્યારે ધન્ય થશે.

૫. જુઓ લોએ સવ્વ સાહુણું—સર્વ સાધુ સાધ્વીને વંદન કરે છું. હિંસા, વિષય, કષાયનો ત્યાગ કરી અહિંસા, સંયમ, સમભાવ (અકષાય) સાધુના ગુણો મને પ્રાપ્ત હોજો.

પંચ પદના ગુણો મારા આત્મામાં પણ છે તે પ્રગટ થાઓ. હું તત્ત્વનું જ્ઞાન હંમેશાં વધારી અજ્ઞાન અને મિથ્યાત્વ (ખોટી સમજણ) છોડી સમ્યક્ જ્ઞાન અને સમકિત ગુણ પ્રગટ કરીશ અને હિંસા, વિષય, ક્રોધાદિ છોડી આત્માનું હિત, કલ્યાણ અને શ્રેય થાય, તે માટે સંયમી બનીશ. સાધુ પદના ગુણો મેળવી વિશેષ જ્ઞાન, શક્તિ અને ધ્યાનદ્વારા ઉપાધ્યાય પદ મેળવીશ, અને અતિશય જ્ઞાને કરી તેવું શ્રેષ્ઠ ચારિત્ર યાળી આચાર્ય થઈશ. અહીં ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાન અને સંયમ વડે રાગ દ્વેષ મોહનો સર્વથા નાશ કરી અરિહંત થઈશ અને અંત સમયે સકળ કર્મ રહિત સિદ્ધ

થઈશ. આ પાંચે પઢના ગુણો મારા આત્મામાં જ છે તેને પ્રગટ કરવા હું ઇચ્છું છું અને પુરૂષાર્થથી આ પંચ પ્રભુની તુલ્ય થઈ શકું છું એવું સ્મરણ સદા રાખવા આ નવકાર મંત્રનું મને સદા કાળ રટણ રહો, શ્વાસોશ્વાસની સાથે નિરંતર હું શ્રી નવકાર મંત્ર ગણી નવકાર રૂપ બની જઈ એજ લાવના.

રાગ-દ્વેષ મોહનો નાશ થાઓ અને વીતરાગ પદ પ્રગટ થાઓ. આ લાવના નિરંતર અજપા જાપ રૂપ લાવવાથી પંચ પરમેષ્ઠિના ગુણો પ્રગટ થાય છે. કેટલાએક લોકો રામ રામ જાપ કરે છે તેમ આ જાપ કરવો પરમ હિતકારી છે.

૬. નમસ્કારનું સ્વરૂપ અને રૂળ.

દુહો-વાર વાર પ્રભુ વંદના, શુદ્ધ ભાવે કરાય;

કારણ સત્યે કાર્યની, સિદ્ધિ નિશ્ચય થાય. ॥૧॥

ભાવાર્થ—વારંવાર નિરંતર જે ભાવ વંદન કરે એટલે પ્રભુ તુલ્ય ગુણો પોતાના આત્મામાં પણ છે

તેવી ભાવના સાથે તેવા ગુણો પ્રગટ કરતો થકો વંદન કરે છે તે પોતે પ્રભુ અને છે, જેને નિમિત્ત કારણ-સત્ય છે અને ભાવ શુદ્ધ છે તેને અવશ્ય સિદ્ધિ થાય છે.

(૧) દ્રવ્ય નમસ્કાર—મનની એકાગ્રતા વિના જે વચનથી સ્તુતિ અને કાયાથી નમસ્કાર કરે છે, તેને વચન અને કાયાથી જે પાપ થતું હતું તે અટકે છે અને પુણ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે.

(૨) વ્યવહાર નમસ્કાર—મન એકાગ્ર રાખી જે જ્ઞાન ચારિત્રાદિ ગુણોની સ્તુતિ અને નમસ્કાર કરે છે તેને બહુ નિર્મળ પુણ્યની પ્રાપ્તિ અને શુદ્ધ ઉપ-યોગ (રાગ દ્વેષ રહિત પરિણામ) તેટલી નિર્જરા (કર્મ નાશ) થાય છે.

(૩) ભાવ નમસ્કાર—પ્રભુના જેવા ગુણો મારા આત્મામાં પણ છે તે પ્રગટ કરવા પ્રભુએ ધારણ કરેલ જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર તપ ધર્મ આદિ એવી દૃઢ ભાવના

કરનાર બહુ નિર્જરા (કર્મનાશ) અને અતિશય પુણ્ય પ્રાપ્તિ કરે છે.

(૪) નિશ્ચય નમસ્કાર—જે રાગદ્વેષ મોહ રહિત પોતે પ્રભુ તુલ્ય પોતાનું સ્વરૂપ વિચારી આત્મ ધ્યાનમાં વિચરે છે તે પ્રભુ બને છે, મોક્ષ પામે છે.

નમવું-નમસ્કાર કરવા એટલે જેને નમીએ છીએ, તેમના જેવા બનીએ છીએ માટે સદ્ગુણી અને પવિત્ર આત્માઓને સદા નમસ્કાર કરવા.

આત્માની વિશુદ્ધ દશાને પામેલા અગ્નિહંત પ્રભુ તથા સિદ્ધ પ્રભુ અને આત્માની વિશુદ્ધ દશા પામવા જેમણે પ્રયાસ શરૂ કર્યો છે એવા આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ; એ પંચ પદ્મનું નામોચ્ચારણ સિદ્ધિદાયક, સ્વસ્વરૂપ કરાવતો મંત્ર તેજ નવકાર મંત્ર.

ટૂંક અક્ષરોમાં, ટૂંક ઉચ્ચારણમાં, થોડા પરીશ્રમે, થોડા સમયમાં, મૌનપણે કાર્ય સિદ્ધિ કરનાર અણુમોલ સાધન તેજ મંત્ર; ટૂંકામાં તારે તે મંત્ર; અતિ ઉચ્ચ ધ્યેયને ફ્લીત કરવા શીઘ્ર ગતિ આપી શકે તેવી શક્તિ તે મંત્ર.

નવકાર મંત્રનો ઉચ્ચાર કરો તે વખતે તેમાંજ મગ્ન રહો. તમારા આત્મામાં ચોતપ્રોત થઈ જાઓ. તમારી નસે નસમાં આ ધ્વની જાગ્રત કરો. તમારી હૃદય ઘટિકામાં તેના ખટકારા થવા દો. તમારા રૂધીરના ટીપે ટીપામાં આ મંત્રનો મધુર રસ રેડો એટલે તમે પોતે સત્ય સ્વરૂપ થઈ રહેશો અને સર્વ પ્રકૃતિ તમારી સમક્ષ સેવિકા થઈ હાથ જોડી ઉભી રહેશે. એક વખત અનુભવથી ખાત્રી કરો.

૭. સમ્યક્ત્વ.

જૈનધર્મનો મૂળપાયો સમકીત ઉપર છે. અને તે ઉપર શાસ્ત્રોની ઇમારત ચણાઈ છે. જેમ એકડા વગરના મીંડાની સંખ્યા નકામી છે. તદ્વત સમકીત વિના સર્વ ક્રિયા અને ચારિત્ર શુન્ક છે.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનજી સૂત્રના ૨૮ માં અધ્યયનમાં ફરમાવ્યું છે કે, અનાદિકાળથી આ જીવ જ્ઞાનાવરણિય આદિ આઠ કર્મના બંધનથી યુક્ત છે અને સમ્યક્

જ્ઞાન, સમ્યગ્ દર્શન, સમ્યગ્ ચારિત્ર અને સમ્યગ્ તપનું સેવન કરવાથી એ બંધનથી મુક્ત થઈ શીઘ્ર શીવ-રમણીને વરે છે. તેજ અધ્યયનમાં પુનઃ ફરમાવે છે કે, જીવ-અજીવ આદિ તત્ત્વોનું જેવું સ્વરૂપ છે તેવું જાણવું તે સમ્યગ્ જ્ઞાન છે. જીવ-અજીવ આદિ તત્ત્વોની શ્રદ્ધા તે સમ્યગ્ દર્શન છે. સંસાર બંધનના કારણભૂત હીંસા વગેરે ક્રિયાઓનો ત્યાગ તથા મોક્ષના કારણભૂત સામાયિક આદિ ક્રિયાઓનું પાલન કરવું તે સમ્યગ્ ચારિત્ર છે અને જે ક્રિયાઓનું પાલન કરવાથી સંચિત કર્મોનો ક્ષય થાય તેવી ક્રિયાને સમ્યગ્ તપ કહે છે.

શુદ્ધ દેવ, શુદ્ધ ગુરૂ અને શુદ્ધ ધર્મની ઓળખાણ થવી તે સમ્યક્ત્વ છે.

૧. જેણે રાગ દ્વેષ જીત્યા છે અને અઠાર દોષ રહિત છે તેવા શ્રી અરીહંત ભગવાન તે શુદ્ધ દેવ.

૨. શ્રી વીતરાગ પ્રભુએ ફરમાવેલ આજ્ઞા પ્રમાણે વિચરનાર, પંચ મહાવ્રતના પાળનારા, શુદ્ધ આત્મ-બોધના દેનાર એવા આત્માર્થી સુસાધુ તે ગુરૂ.

૩. દુર્ગતિમાં પડતા બચાવનાર, દયા અને વિનયનો સ્તંભ એવો શ્રી વિશ્વ ધર્મ તે શુદ્ધ ધર્મ.

આવા અતિ ઉપયોગી સમ્યક્ત્વને પ્રગટ કરવા પહેલાં નીચેની ચાર ગુણોની ભાવના ભાવવી:—

મોક્ષનું બીજ સમકિત અને સમકિતનું મૂળ કારણ ચાર ભાવના છે માટે અવશ્ય હુમેશાં ચિંતવન કરી તે ગુણો પ્રાપ્ત કરવા જોઈએ. આ ચાર ગુણો પ્રગટ થયા પછી સમકિત પ્રગટ થાય છે.

દુહો—ગુણીજનોકું વંદના, અવગુણ દેખ મધ્યસ્થ;

દુઃખી દેખ કરૂણા કરે, મિત્ર ભાવ સમસ્ત. ॥૧॥

૧. **પ્રમોદ ભાવના**—એટલે સદા ગુણાનુરાગી થવું. બધાના ગુણ લેવા. બીજના ગુણ દેખી ખુશી થવું અને વિચારવું જે આપણામાં એવા ગુણો પ્રગટ થાયો.

૨. **માધ્યસ્થ ભાવના**—એટલે સમભાવ. બધાના દોષોને ભુલી જવા, બીજના દોષ દેખી, ક્રોધ, દ્વેષ કરવો નહીં પરંતુ કર્મનું સ્વરૂપ વિચારી પોતાનો

આત્મા એવા દોષોથી બચે એવી ભાવના ભાવવી. સુખમાં રાજીપણું, દુઃખમાં બેરાજીપણું ન થાય—સદા રાગ દ્વેષ રહિત સમભાવમાં રહું એવી શક્તિ પ્રગટ થાયો. દુહો—“હર્જન કુર કુમાર્ગરતોંપર, ક્ષોભ નહિ મુજને આવે; સામ્યભાવ સદા રહે તેપર, એહવી પરીણતી મુજ થાવે. ॥ ૧ ॥

૩ કંઠેણા ભાવના—શારીરિક અને માનસિક દુઃખ કરવું તે દ્રવ્ય કંઠેણા ભાવના છે અને અજ્ઞાન, કષાય (ક્રોધ માન માયા લોભ) મિથ્યાત્વ છોડાવવું તે ભાવ કંઠેણા છે, જે દિવસે હું મારી અને બીજાના આત્માની ભાવ કંઠેણા કરીશ તે દિવસે ધન્ય થશે, પાપોથી પોતે બચવું તથા બીજાઓને બચાવવા તે ભાવ કંઠેણા છે તેમાં બહુ લાભ છે, અને તે સાચું સુખ આપે છે.

૪. મૈત્રી ભાવના—જગતમાં જીવ માત્રને પોતાના જીવ સરખા સમજીને કોઈ પણ જીવની હિંસા ન કરવી, બધાનું લહું ચાહવું તે સ્વ-પર દ્રવ્ય મૈત્રી

ભાવના છે અને સ્વ (પોતાના) આત્માના સાચા મિત્ર બનીને પોતાનું અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, કષાયને છોડીને સમ્યક્ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રનું આરાધન કરવું તે સ્વભાવ મૈત્રી ભાવના છે. મને આ ચારે ભાવનાના ગુણોની પ્રાપ્તિ થાઓ.

ચાર ભાવના.

[હરિગીત છંદ.]

સૌ પ્રાણી આ સંસારના, સન્મિત્ર મુજ બહાલા થજો,
સદ્ગુણમાં આનંદ માનું, મિત્ર કે વેરી હજો;
દુઃખીઆ પ્રતિ કરૂણા અને દુશ્મન પ્રતિ મધ્યસ્થતા,
શુભ ભાવના પ્રભુ ચાર આ, પામો હૃદયમાં સ્થિરતા ॥૧॥

ભાવાર્થ:—(૧) મૈત્રી ભાવના—સંસારના સર્વ જીવોને મારા અંતરના મિત્રો ગણી સર્વનું હીત ઇચ્છું છું અને તેઓના સર્વ દુઃખ નાશ થાઓ તેમ ચાહું છું.

(૨) પ્રમોદ—ગુણાનુરાગ ભાવના મારે લલું કરનાર મિત્ર કે મને દુઃખ આપનાર શત્રુ બન્નેના ગુણો જોઉં છું. મિત્ર થનારે સદ્ગુણ પુષ્ટ કર્યો છે. શત્રુ

થનારે દોષથી બચવા અને સત્યમાં દ્રઢ રહેવા પ્રેરણા કરી છે.

(૩) કુદૃષ્ટા—હુઃખીના હુઃખો દૂર કરવા સદા તત્પર રહું, સાચું હુઃખ, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ અને કુ-ચારિત્ર ગણી તે પોતાનું તથા બીજાનું દૂર કરું.

(૪) માધ્યસ્થ—સમતા ભાવના-સર્વ જીવ અને સર્વ સંયોગો પ્રતિ સમભાવ રાખું.

આ ચાર ભાવના સદા પ્રગટ રહેો એજ ઈચ્છું છું.

આપણા જીવે અનાદિ કાળ થયા સમકિત ભાવના ન ભાવવાથીજ અનંત જન્મમરણના હુઃખો ભોગવ્યાં છે. જેમ સૂર્ય ઉદય થતાં બધે સ્થળેથી અંધ-કાર નાશ પામે છે, તેમ સમકિત ગુણ પ્રગટ થતાં બધી જાતનાં હુઃખો અને દોષો નાશ પામે છે.

આ સમકિત ગુણ પ્રગટ થયા પછી મોક્ષની પ્રાપ્તિ નિશ્ચયે થાય છે. આવી કલ્યાણકારી ભાવનાઓ શાસ્ત્ર-કારોએ અને પૂર્વાચાર્યોએ ભાવદયાથી અનંત જન્મ મરણના હુઃખોથી બચાવવા લબ્ય જીવો માટે ફરમાવી છે.

આત્માથી જુદી વસ્તુને પોતાની માનવારૂપ મિથ્યાત્વ નાશ થાયો. અવિકારી, શુદ્ધ જ્ઞાન સ્વરૂપ આત્મા તેજ માં સત્ય સ્વરૂપ એવી દ્રઢ શ્રદ્ધારૂપ સમક્તિ ગુણ પ્રગટ થાયો.

૮ તીર્થંકરગોત્ર ઉપાર્જન કરવાના જ્ઞાતા સૂત્રમાં
લગવંતે કરમાવેલ ૨૦ બોલ.

૧. શ્રી અરિહંત લગવાનના ગુણુગ્રામ કરતો થકો
જીવ જઘન્ય કર્મની કોડો ખપાવે, ઉત્કૃષ્ટ રસ આવે
તો તીર્થંકર ગોત્ર ઉપાર્જન કરે.

૨. શ્રી સિદ્ધ લગવાનના ગુણુગ્રામ કરે તો.

૩. દયા માતાની આઠ પ્રવચનની આરાધના કરે તો.

૪. ગુણુવંત ગુરૂના ગુણુગ્રામ કરે તો.

૫. સ્થીવર લગવાનના ગુણુગ્રામ કરે તો.

૬. બહુસૂત્રીના ગુણુગ્રામ કરે તો.

૭. તપસ્વીના ગુણુગ્રામ કરે તો.

૮. ભણ્યો ગણ્યો જ્ઞાન વારંવાર ચિંતવે તો.

૯. શુદ્ધ સમકિત આરાધે તો.

૧૦. સાત પ્રકારે તથા પંચાવન પ્રકારે વિનય લક્ષિત કરે તો.

૧૧. કાળોકાળ અવશ્ય પ્રતિક્રિયા કરે તો.

૧૨. લીધેલાં વ્રત પ્રત્યાખ્યાન નિર્મળ પાળે તો.

૧૩. ધર્મધ્યાન, શુકલધ્યાન નિર્મળ પાળે તો.

૧૪. બાર ભેદે તપશ્ચર્યા કરે તો.

૧૫. અભયદાન, સુપાત્ર દાન દે તો.

૧૬. દશ પ્રકારે વૈયાવચ્ચ કરે તો.

૧૭. અપૂર્વ શાસ્ત્ર ભણે તો.

૧૮. અપૂર્વ શાસ્ત્રની વિનયલક્ષિત કરે તો.

૧૯. આગલી રાત્રી તથા પાછલી રાત્રી ધર્મ જાગરિકા કરે તો.

૨૦. ગામ નગર પુર પાટણ વિચરતો, સમકિત સ્થાપતો, મિથ્યાત્વ ઉડાડતો જૈન ધર્મને દીપાવે તો.

૯ વહેલા વહેલા મોક્ષ મેળવવાના ભગવંતે
ફરમાવેલ ૨૩ બોલ.

૧. આકરી આકરી તપશ્ચર્યા કરે તો.
૨. મોક્ષની વાંછના કરે તો.
૩. શુદ્ધ મનથી શાસ્ત્ર શ્રવણ કરે તો.
૪. શુદ્ધ મનથી શાસ્ત્ર પઠન કરે તો.
૫. પાંચ ઈન્દ્રિય દમન કરે તો.
૬. છ કાયની દયા પાળે તો.
૭. સાધુ સાધ્વીની સેવા કરે તો.
૮. આપ ભણે અને અન્યને ભણાવે તો.
૯. નવકોટિએ પ્રત્યાખ્યાન કરે તો.
૧૦. સ્વધર્મ ઉપર આચે સ્નેહ રાખે તો.
૧૧. કષાય ન કરે તો.
૧૨. ક્ષમા કરે તો.
૧૩. લાગેલા પાપની આલોચણા કરે તો.
૧૪. લીધેલ વ્રત પ્રત્યાખ્યાન નિર્મળ પાળે તો.
૧૫. શુદ્ધ મનથી શિયળ પાળે તો.

૧૬. ચાર તીર્થ (સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રા-
વિકા)ને શાતા ઉપજાવે તો.
૧૭. નિર્વઘ (પાપરહિત) ભાષા બોલે તો.
૧૮. લીધેલ વ્રત નિયમ ઠેઠ સુધી પાર પહોંચાડે તો.
૧૯. ધર્મધ્યાન, શુકલધ્યાન ધ્યાવે તો.
૨૦. પ્રતિમાસ છ છ પોષધ કરે તો.
૨૧. કાળોકાળ અવશ્ય પ્રતિક્રમણ કરે તો.
૨૨. આગલી રાત્રી તથા પાછલી રાત્રી ધૂમ જન-
ગરિકા કરે તો.
૨૩. પંડિત મરણે મરે તો.

૧૦ શ્રાવકના ત્રણ મનોરથ.

૧ હે પ્રભુ! મારા જીવને ચાર ગતિ, ચોવીશ
દંડકમાં પરિભ્રમણ કરાવનારો, નરકમાં લેઈ જવા-
વાળો છેદનલેદન કરાવવાવાળો, જન્મમરણ કરાવનારો,
દુઃખનો દાતાર. કર્મ બંધનનું ખાતુ, કુબુદ્ધિ પ્રેરક,
સુબુદ્ધિથી વિમુખ કરાવનાર, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રરૂપ

લક્ષ્મીનો લુંટનાર, મોહનીય કર્મ બંધાવનાર, રાગદ્વેષ-
નો વધારનાર, કામ, ક્રોધ, વિષયને પુષ્ટિ કરનાર, પ્રપંચ
કરાવનાર, મોહ, મદને વધારનાર, ધર્મનો શત્રુ, દયા
સંતોષ ને ક્ષમાને હાનિ કરનાર, મહા મિથ્યાત્વનો
ભંડાર, અઢાર પાપસ્થાનકનો સેવન કરાવનાર, મહારા
આત્મિક સુખનો નાશ કરાવનાર એવો દુષ્ટ આરંભ ને
પરિગ્રહ હે પ્રભુ ! તેનાથી હું ક્યારે મુક્ત થઈશ !
જ્યારે તેવા આરંભ અને પરિગ્રહથી મુક્ત થઈશ
ત્યારે મહુને ધન્ય થશે. તે દિવસને, તે ઘડીને ધન્ય
થશે ! એવો અપૂર્વ સમય હું ક્યારે જોઈશ ? ત્વરિત
ગતિએ એવો શુભ અવસર મહુને સાંપડે તેવી મહારી
લાવના છે.

૨ હે પ્રભુ ! પંચ મહાવ્રત ધારણ કરી, મુનિના
સત્તાવીશ ગુણ સંહિત, છકાયનો પીયર, છકાયની રક્ષા
કરવાવાળો, રાત્રિ ભોજનનો અને કંચન કાર્મનીનો
ત્યાગી, મહા વૈરાગી, આત્માર્થી, જ્ઞાન, દર્શન અને ચા-
રિત્રરૂપી લક્ષ્મીને ક્યારે ધારણ કરીશ ? સૂત્ર, સિદ્ધાં-

તનો જાણુ, દયાવંત, ક્ષમાવંત, લજ્જાવંત, એવો
પરમ મુનિ ક્યારે થઈશ ? જ્યારે તેવો પરમ મુનિ
થઈશ ત્યારે મહારં જીવતર સ્માર્થક થશે. મહારા મનુ-
જન્મની ઇતિશ્રી થશે. હે પ્રભુ ! મહારો આ બીજો
મનોરથ સફળ હોજો !

૩ હે પ્રભુ ! ચારે આહારનાં પચ્ચખાણુ કરી,
અઠાર પાપસ્થાનકથી નિવર્તિ અરિહંત, સિદ્ધ, સાધુ,
તથા કેવળી પ્રરૂપેલ ધર્મ એ ચાર શરણુ સાથે દેવ
અરિહંત, ગુરૂ નિર્ગ્રંથ અને કેવળી પ્રરૂપ્યા ધર્મની
શ્રદ્ધા સાથે, શ્રી મહાવીર પ્રભુનું સ્મરણુ કરતાં, પૌદ્-
ગલિક સર્વ વસ્તુને વોસરાવી જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર
એ આત્મ વસ્તુ સાથે આત્મપ્રાણુ બાંધી માત્ર મોક્ષની
અભિલાષાએ સંથારો ક્યારે કરીશ ? અને પંડિત
મરણુ ક્યારે મરીશ ? હે પ્રભુ ! ધન્ય તે પળને કે
જે પળે મહને સંથારાનો સુભાગી અવસર પ્રાપ્ત થશે.
હે પ્રભુ ! આ મહારો ત્રીજો મનોરથ સફળ હોજો !

૧૧ માર્ગાનુસારીનું સ્વરૂપ.

(માર્ગાનુસારીના ૩૫ બોલ.)

ભાગ ૧ લો.

(૧) પ્રશ્ન-માર્ગ એટલે શું ?

ઉત્તર-માર્ગ એટલે રસ્તો. જે ખરાબ સ્થાને લેઈ જાય તે કુમાર્ગ કહેવાય છે, અને જે સારે સ્થાને લેઈ જાય તે સુમાર્ગ કહેવાય છે. કુમાર્ગ દુઃખનું કારણ છે, અને સુમાર્ગ સુખનું કારણ છે. હિંસાદિ અઢાર પાપ તે કુમાર્ગ અને અઢાર પાપનો ત્યાગ તે સુમાર્ગ છે.

(૨) પ્રશ્ન-માર્ગાનુસારી એટલે શું ?

ઉત્તર-જે માર્ગને અનુસરે, જે માર્ગ ઉપર ચાલે તેને માર્ગાનુસારી કહે છે.

(૩) પ્રશ્ન-સુમાર્ગના કેટલા પ્રકાર છે ?

ઉત્તર-ગુણોની વૃદ્ધિ પ્રમાણે સુમાર્ગના અનેક પ્રકાર છે. તેની મુખ્ય ચાર અવસ્થા છે (૧) નીતિધર્મ (૨) સમકિત ધર્મ (૩) શ્રાવક ધર્મ અને (૪) સાધુ

ધર્મ-આ ચારમાં ઉંચુ પદ લેનારમાં નીચેના સહુગુણો અવશ્ય જોઈએ.

(૪) પ્રશ્ન-નીતિધર્મમાં દાખલ થવાના કેટલા ગુણ છે ?

ઉત્તર-પાંત્રીશ છે. તેને પાંત્રીશ માર્ગાનુસારીના ગુણ કહે છે. તેથી નીતિમય જીવન બને છે અને તે સમકિત ગુણને પાત્ર થઈ શકે છે.

(૫) પ્રશ્ન-માર્ગાનુસારીના પાંત્રીસ ગુણો કયા કયા છે?

ઉત્તર-(૧) ન્યાયસંપન્ન ધન-ન્યાયથી મેળવેલ દરેક વસ્તુ હોય. અન્યાયથી કંઈ પણ ન મેળવે. ધન એટલે દરેક આવશ્યક વસ્તુ સમજવી. મકાન, પસો, ખાવા પીવાના પદાર્થ, કપડાં, ઘરેણાં, યશોકીર્તિ, પશુ, દાસ દાસી વિગેરે (સચિત ધન એટલે સચિત વસ્તુ અને અચિત ધન એટલે અજીવ વસ્તુ)

(૧) અસત્ય વચન, કપટ, દગો, મર્યાદાથી વધારે નફો લેવો, હિંસક વ્યાપાર, દેશ તથા ધર્મને બાધક વ્યાપાર વિગેરે અન્યાય છે.

(૨) જરૂરીઆતથી વધારે રાખવું તે અન્યાય છે.

(૩) કોઈને પહેલાં અગર પછી નુકશાન કરી મેળવેલ ધન અન્યાય છે.

(૨) સાત કુવ્યસન ત્યાગ—(૧) જુગાર (૨) ચોરી (૩) પરસ્ત્રી (૪) વેશ્યા (૫) દારૂ (૬) માંસ (૭) શિકાર.

(૩) અભક્ષ્ય ત્યાગ—જેમાં ત્રસ જીવ પ્રાયઃ કરી ઉત્પન્ન થતા હોય અથવા જે ખાવાથી વિકાર ઉત્પન્ન થાય તેવા પદાર્થ અભક્ષ્ય છે.

(૪) સમાન ગુણુવાળા સાથે સંબંધ કરે—

(૧) બાળવયમાં સુશીલ બાળકો સાથે રમત રમે.

(૨) યુવાન વયમાં સ્વાચારી ધર્મ પ્રેમી સાથે મૈત્રી કરે લગ્ન સંબંધ કરે તો ગુણ, જ્ઞાન, સદાચાર ધર્મ, પ્રકૃતિ, આરોગ્ય અને કુળ વિગેરે સમાન અને ઉત્તમ જીએ.

(૩) વૃદ્ધાવસ્થામાં નિંદા, ગપ્પાં, વિગેરે મિત્ર-મંડળ છોડી ધર્મ વાંચન કરનારાની સેવામાંજ રહે.

(૪) બધી વયમાં ઉત્તમ ધર્મગુરૂ તથા ધર્મ વાંચન મનનથી સુસંગતિ રાખે.

(૫) પાપ લીરૂતા-સદા પાપથી ડરે. ખરાબ કામ કદી કરે નહિ. એકાંતમાં પણ પોતાનો આત્મા તથા અનંત સિદ્ધ પરમાત્મા દેખે છે. જેવી રીતે ઝેર દેખીને ખાય કે દેખ્યા વિના ખાય પણ મરણુ તો નીપજે તેવી રીતે પાપ ગુપ્ત કરો કે પ્રગટ પણ તેનાં ફળ તો અવશ્ય લોગવવાં પડશે.

(૬) દેશાનુસાર વર્તન-દેશનું હિતકલ્યાણ થાય તેવું ધર્મયુક્ત વર્તન રાખે, આજ હિંદુસ્તાનમાં કરોડો મનુષ્યો અડધા ભુખ્યાં સુવે છે તો એશઆરામ તથા ફળુલ ખર્ચ કરવાં તે નીતિ ધર્મના ભંગનું કારણ છે.

(૭) પરનીંદા-ખીજના સાચા દોષો તેની પીઠ પાછળ કહેવા તેને પરનિંદા કહે છે.

(૧) ખીજના દોષ બોલવાથી તે દોષ આપણામાં ફાગલ થાય છે.

(૨) પરસ્પર દ્વેષ વધે છે.

(૩) મન અને વચનની એવી શક્તિ છે કે સામે ધણિ હજારો ગાઉ દૂર હોય છતાં વૈર ઉત્પન્ન કરે છે.

(૪) વગર પાપ કર્યે દુર્ગતિમાં જવાનો સહેલો ઉપાય પરનિંદા છે.

જે લોકો સાચું વાંચન મનન નથી કરતા તેમને નવરા બેઠાં પરનિંદા સુઝે છે માટે નવરા ન રહેવું.

(૮) ઘણાં દ્વારવાળું ઘર ન રાખે-જેથી ચોર આદિનો ભય ન રહે. કેાઈ ગુપ્તપણે કુમાર્ગે ન જાય તથા ઘણાં આશ્રવ કર્મ આવવાના કામ ન કરે.

(૯) સારો પાડોશ રાખે-જેથી લડાઈ વિગેરે ન થાય તથા ચારિત્રમાં દોષ ન આવે. બધા પ્રસંગોમાં સત્સંગ રાખે જેથી સદ્ગુણો વધે, અને દુર્ગુણો ઘટે.

(૧૦) અતિ ગુપ્ત તથા અતિ પ્રગટ વાસ ન કરે-અતિ ગુપ્તમાં ભય યા અકસ્માતના વખતે બચાવનાર ન મળે તથા દુરાચારનો ભય છે, અને અતિ

પ્રગટમાં જ્યાં ત્યાં નજર જઇ અનેક ખુરી વાસના વધે, મન ચંચલ થાય.

(૧૧) ગુણીજનનીજ સંગતિ કરે—વ્યાપાર કરવો, ફરવા જવું, મિત્ર રાખવા, વાતચીત કરવી, વિશ્રામ લેવો, મુસાફરી કરવી, પાડોશમાં રહેવું વિગેરે બધા કામમાં ગુણીજનનીજ સંગતિ કરે; કારણ સોબત તેવી અસર. અફીણના છોડને પાચેલ પાણી વિષ બને છે અને શેરડીના વાડને પાચેલ પાણી મીઠું થાય છે. ગંગા નદીનું પાણી બહુ મીઠું છે છતાં દરીયામાં મળતાં ખારૂં થાય છે. ગટરમાં નાખવાથી ગંદુ બને છે. માટે હંમેશાં સત્સંગમાં રહેવું.

(૧) જ્ઞાન અને ચારિત્ર યુક્ત સદ્ગુરૂની અમૃત વાણી સાંભળવી, હિતશિક્ષા ગ્રહણ કરવી તે શ્રેષ્ઠ સત્સંગ છે. આવો સત્સંગ અવશ્ય કરે.

(૨) જ્યારે સદ્ગુરૂનો સમાગમ ન હોય ત્યારે તેવાજ ઉત્તમ પુરૂષનું નૈતિક, ધાર્મિક અથવા તત્ત્વનું

પુસ્તક એકાગ્રતાથી વાંચવું, મનન કરવું તે પણ શ્રેષ્ઠ સત્સંગ છે.

(૩) છેવટે સુશીલ મિત્રો સાથે પરનિંદા, ગપ્પાં છોડી ધાર્મિક, નૈતિક, તથા જીવન સુધારે તેવા ચવિત્ર વિચારોની આપ લે કરવી તે સત્સંગ છે પરંતુ કદી પણ કુસંગમાં ન પડવું.

(૪) ચારિત્ર વિનાના મનુષ્ય અથવા નોવેલ અને તેવાંજ નકામાં મગજને વિકારી કરનાર વાંચનો, નાટકો, સીનેમા વિગેરે કુસંગ છે. તલવાર શરીરને કાપે છે જ્યારે કુસંગ આત્માને છિન્નભિન્ન કરે છે માટે સદા કુસંગ છોડી સત્સંગી થવું જોઈએ.

(૧૨) વિનયવાન—અભિમાનરહિત આત્મા અનંત જ્ઞાન દર્શન, સુખ શક્તિ યુક્ત છે તો તુચ્છ વસ્તુની પ્રાપ્તિમાં ગર્વ શાને કંઈ! એમ વિચારી સદા વિનયવંત રહે. શરીર, બળ, રૂપ, ધન, સત્તા અને વૈભવ આત્માની વસ્તુ નથી. બધી જડ વસ્તુ છે અને આત્માએ તેને અજ્ઞાનથી પોતાની માની છે. કોઈની

ટકી નથી. સવણ જેવા ત્રણ ખંડના મહારાજા અને અનેક ચક્રવાત બધું છોડી ગર્વથી નરકમાં ગયા છે. આટે સદા ગર્વ-અભિમાન-અહંકાર છોડી વિનયવાન થાય.

વધારે ગુણી પ્રતિ ભક્તિ, સમાન સાથે મૈત્રી અને નાના સાથે પ્રેમ રાખે એટલે ગુણુ ગ્રહણ કરે. મીઠા-શથી હિતશિક્ષા આપે. વિનયના પાંચ પ્રકાર છે.

(૧) જ્ઞાન વિનય—હંમેશાં કંઈક પણ સાફ જ્ઞાન અવશ્ય શીખે, વાંચે, જ્ઞાનીની સંગતિ કરે તથા વિનય ભક્તિ કરે.

(૨) દર્શન વિનય—જેથી કરી વિવેકબુદ્ધિ પ્રગટે, સારી સમજણ થાય તેવી ભાવના ભાવે તથા તેવા ઉત્તમ આત્માઓની વિનય ભક્તિ કરે તથા સંગતિ કરે. સમકિત ભાવના ભાવે.

(૩) ચારિત્ર વિનય—પોતે કંઈક પણ જે સાફ સમજે તે વર્તનમાં મુકે, દોષનો ત્યાગ કરી સદ્-ગુણુ ધારણુ કરે તથા ચારિત્રશીલ પુરૂષની વિનયભક્તિ કરે તે ચારિત્ર વિનય છે.

(૪) તપ વિનય—સ્વયં ઇચ્છાને દાખે, ખુરી વાતની ઇચ્છા ન થવા દેવી તે તપ વિનય, તપસ્વી પુરૂષોની વિનય ભક્તિ કરે.

(૫) વ્યવહાર વિનય—મોટા આવે એટલે ઉભા થવું. જાય એટલે પહોંચ્યાડવા જવું. ગમે તે આવે તેને આદર આપવો. “ પધારો ” તેમ કહેવું. શી આજ્ઞા છે ? વિગેરે પુછવું. બોલાવે કે, “ જી હાજર ” વિગેરે વિનયના શબ્દથી ઉત્તર આપવો. ઉઠીને માતા, પિતા, વડિલ, કુટુંબીઓને પગે લાગવું. મોટેરા ઉંચે શબ્દે કહે તે શાંતિથી સાંભળી ધીમેથી હાથ જોડી કહેવું કે “ મારી ભૂલ થઈ માટે ક્ષમા કરો, ” હવેથી ધ્યાન રાખીશ. કદિ પોતે ભૂલ ન કરી હોય તો તે વખતે શાંત રહી બીજે સમયે વિનયપૂર્વક વાત કરવી વિગેરે વિનય તે વ્યવહાર વિનય છે.

વિનય ધર્મનું મૂળ છે અને વિનયથી વિદ્યાની પ્રાપ્તિ થાય છે. વિનયગુણ બહુ મોટો છે. તેનામાં બધા ગુણો ગ્રહણ કરી શકાય છે. વિનય તે વશિકરણ

મંત્ર છે. ગમે તેવો કાધી પણ વિનયથી શાંત થાય છે, માટે સદા શુદ્ધભાવે કપટ રહિત, લાલચ રહિત, વિનય કરવો એ નૈતિક જીવનનું ઉત્તમ લક્ષણ છે.

(૧૩) ભયવાળા સ્થાનનો ત્યાગ કરે—
નકામુ જોખમ ન ઉઠાવે. ઓળખાણ વિના સાથ ન કરે, ઓળખાણ વિના નાણાં ન ધીરે. દયા ભાવથી આપી દે પણ વેપાર ખેડવા જોખમનું કામ ન કરે. ઉંડા પાણીમાં પરીક્ષા કરવા ન ઉતરે, ખોટું સાહસ કરી કોઈ વસ્તુ ઢાળાઈ જાય કે પોતાને ગંભીર હાની થાય એવું કામ ન કરે. જે મકાન પડે તેવું હોય ત્યાં ચોરાદિનો ભય હોય ત્યાં વિસામે લેવા ન રોકાય વિગેરે ભયના સ્થાન એટલે પ્રસંગ હુમ્મેશાં છોડે.

(૧૪) ઉપજ ખર્ચનો હિસાબ રાખે—

(૧) કમાણી થાય તેમાંથી ઓછામાં ઓછો ચોથો ભાગ (૧/૪) પરમાર્થ સારા કામમાં ખર્ચ કરે.

(૨) ચોથો ભાગ ભવિષ્યની પ્રજાને વિદ્યાદાન

આપવા (ભણાવવા) તથા વૃદ્ધાવસ્થા આદિ કામે માટે સાચવી રાખે.

(૩) પેદાશના અર્ધા ભાગમાં જરૂરી ખર્ચ કરે અને કરકસરથી કામ લે. બે ચીજની જરૂરીઆતમાં એકથી ચલાવે, કારણુ દશ ચીજ ખાય તો પણ પેટ ભરાય છે. ઘણી વસ્તુઓ ખાવાથી કંઈ પણ લાભ નથી, કેવળ રોગ વધે છે ને જલદી પરલોકમાં જવું પડે છે. વળી વધારે ખર્ચ કરતાં વધારે કમાવું પડે છે ને તે ન મળે તો અનીતિ સુઝે છે. માટે સદા કરકસરવાળું, સાદું, સ્વાવલંબી, નિરાભિમાની જીવન રાખવું. ખાવાની જેમ પહેરવાનાં કપડાં, રહેવાનાં ઘર, ને લોકરિવાજમાં ખોટી શોભા તત્કાળમાં ને ભવિષ્યમાં દુઃખોથી ભરપુર છે; અજ્ઞાનતાથી ક્ષણભર સારી લાગે છે. જેમ સોજા ચઢેથી શરીર જાડુ દેખાય તથા સન્નિ-
પાત થતાં શરીરમાં બળ આવે તે સુખ માટે નહિ પણ દુઃખ માટે છે, જીવન વધારવા માટે નહિ પણ જીવનનો અંત લાવવાનાં ચિન્હ છે. તેવી રીતે ઉડાઉ

ખર્ચ, એશઆરામ, નાટક ચેટકના ખર્ચ, મોટા લગ્ન-સરાના ખર્ચ, નાત જાત જમાડવાનાં ખર્ચ, હોટલ અને ઘેર ખડું સ્વાદ લેવાનાં ખર્ચ, ફેન્સી કપડાં ને રેશમી વસ્ત્રાનાં ખર્ચ, ખીન જ રીઆત તથા દુઃખ-વધક જાણી ન કરે.

જે દેશમાં આશરે વસ્તીનો આઠમો ભાગ ચાર કરોડ માણસને રોજ ભુતુયા સુવુ પડે છે ત્યારે ત્યાંના દેશખંધુઓ એશઆરામ કરે, ઉડાઈ અને તે ઘોર પાપ કરે છે, અનીતિ કરે છે. ૧. મોજમજમાં ખર્ચ કરનારનું જ્ઞાન તે સોજ ચઢેલ કે સંન્નિપાત થયે શરીર સુધર્યાનું માની ખુશી થવા જેવું અજ્ઞાન છે. ૨. નીતિવાન બનવાની ઇચ્છાવાળાએ પોતાની બધી શક્તિ અને સંપત્તિ સુશિક્ષા અને સદાચારની વૃદ્ધિમાંજ ખર્ચ કરવી જોઈએ. માર્ગાનુસારી જીવ પણ કરકસર કરી બધી બચત સુયોગ્ય સુવ્યવસ્થાપક દ્વારા પરોપકારમાં ખર્ચ કરાવે.

સાદાઈ અને કરકસરથી જે ખર્ચ ઘટે અને પૈસો

અચે તે નવો કમાયા બરાબર છે. “ A penny saved is a penny got. એક પાઈ બચાવી તે એક પાઈ કમાવા બરાબર છે. વળી ઉપજ ખર્ચના હિસાબમાં પુણ્ય પાપનો હિસાબ રાખવાનું પણ આવી જાય છે. પોતે મનુષ્ય થયો છે તે મનુષ્ય જન્મ મુખ્ય ચાર ગુણો (૧) સત્ય (૨) વિનય (૩) દયા-વિવેક પૂર્ણ અહિંસા અને (૪) ગુણાનુરાગ (ઈર્ષ્યાનો ત્યાગ) ધારણ કરવાથી મળેલ છે. એમાં એક પણ ગુણ ન હોય તો મનુષ્યલવ મળતો નથી. હવે પોતે તે ચાર સદ્ગુણ બરાબર ધારણ કરે છે કે કેમ તેનો હિસાબ રોજ રાત્રે તપાસે. જો એક પણ ગુણ અધુરો હશે તો પશુમાં જન્મ થશે ને દુર્ગુણો વધશે તો નરક ગતિ તૈયાર છે. આવો વિચાર કરી સદ્ગુણોથી અહીંજ શાંતિ, નિર્ભયતા, ઉન્નતિના લાભો ને પરલવમાં દુઃખથી બચવાનું વિચારી સદા તેને ધારણ કરે. જો ચાર સદ્ગુણથી બીજા અનેક ગુણો વધે તો કમાણી થઈ સમજવી ને તે ગુણો કાયમ રહે તો મૂળ પુંજ

રહી સમજવી. ને તે ગુણો ઘટે તો ખોટ સમજવી. ખોટ ખાનારની શી દશા થાય છે તે વિચારી કદી ખોટ પડે તેવું કામ ન કરે તે જ સદ્ધર વેપારી ગણાય છે. રોજ રાત્રે સુતા પહેલાં આખા દિવસનાં કામો વિચારી દોષો માટે અંતઃકરણથી પશ્ચાત્તાપ કરી તે દોષ સેવન કરાવનાર વાસનાને ધિઃક્ષારી, નીંદી તે નાશ થાયો તેમ પાંચ દશવાર ચિંતન કરી સદ્ગુણ પ્રગટ થાયો, સદ્ગુણ પ્રગટ થાયો તેવું ચિંતન કરવું.

(૧૫) ઉચીત વસ્ત્ર આભૂષણ રાખે—

(૧) જે ચીજ વિના ન ચાલે, જે બહુ જરૂરી હોય, જે ભવિષ્યમાં કામ આવે તેવી હોય તેજ ચીજો, તેવાં ઘરેણાં ને તેવાં કપડાં રાખે. દાખલા તરીકે એક લાખ રૂપીઆનું ધન હોય તે બધું વેપારમાં જ હોય અને કાંઈ જોખમ લાગે તો તદ્દન નિર્ધન થાય જેથી અમુક રકમનું ઘરેણું વગેરે રાખે. જે વિપત્તિમાં કામ લાગે વળી જે ઘરેણાંની ઘડાઈ બહુ લાગે, માત્ર ફેન્સી કરવા માટે તેવા બનાવે તે અનુચિત

ઘરેણું કહેવાય. તેમ જ વસ્તુ વેચવાથી કે ફાટવા તુટવાથી તદ્દન નકામી જેવી થાય છે—જેવાં કે કાચના ફરનીચર કે ફેન્સી કપડાં વિગેરે અનુચીત (અયોગ્ય) કહેવાય છે.

જે કપડાં ફાટયા પછી ગરીબોને કામ આવે या જોદડાં થાય, જે દાગીના ગમે ત્યારે પુરાં નાણાંથી વેચી શકાય, જે ત્રાંબા પીત્તળ કે લાકડાની ચીજો ભાંગે તોય વેચવાથી પોંણી કીંમત ઉપજે તેને ઉચિત્ત સાધન કહે છે. પ્રાચીન કાળમાં ભારતમાં ઉચિત્ત ખર્ચ હતા તો આ દેશ ધન, ધાન્ય, ઋદ્ધિ, સમૃદ્ધિ, ધર્મ, દાન, પુણ્ય અને સ્વતંત્રતામાં શ્રેષ્ઠ હતો. આજે નકામી શોભાનાં ખર્ચ વધારવાથી આ દેશમાં નિર્ધનતા, પરતંત્રતા, ચીંતામય જીવન અને ધર્માધતા (ધર્મનો ખોટો-અજ્ઞાનપૂર્ણ મોહ) વિગેરે દોષો ઉત્પન્ન થયા છે.

હજી જરૂરીઆતો ઘટાડી શ્રમમય જીવન, સંયમ, પ્રહાર્યય, સુશિક્ષા, વ્યસન માત્ર ત્યાગ, સંપ, પુરૂષાર્થ ધર્મ, પ્રેમ, આદિ સદ્ગુણો પ્રગટ કરવામાં આવે તો

જેમ સારી હવા અને પથ્થ પાલનથી ફરી આરોગ્ય મળે છે તેમ ભારત પુનઃ સુખી થઈ શકે અને અત્યારે સુર્યના અસ્ત પામવાના જેવો જે પ્રકાશ છે તે સુરમ્ય પ્રભાતમાં ઉગતા સુર્યનાં સુવર્ણ કીરણોમાંથી ઝરતો આલ્હાદ્દજનક મધુરો પ્રકાશ થશે.

(૧૬) શાસ્ત્ર શ્રવણમાં એકાગ્ર ચિત્ત રાખે—

સદ્ગુરૂ પાસે યા સદ્ગુરૂના લખેલ વચન યા છાપેલ એકાગ્રતાથી હંમેશ સાંભળે અથવા વાંચે અને મનન કરે જેથી અનેક દુઃખો, ધૈર્ય અને સુખદ્વિતી ક્ષણમાં નાશ થઈ જાય અને સત્યમાર્ગ મળતો રહે.

જેમ લોજન, પાણી અને હવા શરીરને પોષણ આપનાર ખોરાક છે, તેમ આત્માને પોષણ કરનાર જ્ઞાન છે.

“જ્ઞાનામૃતં મોજનં” જ્ઞાન એજ અમૃત લોજન છે. બીજા ભોજનની તૃપ્તિ છ કલાક કે ચોવીશ કલાક ટકે છે જ્યારે જ્ઞાન લોજનની તૃપ્તિ અનંતકાળ, અક્ષય રૂપે કાયમ રહે છે માટે સત્યજ્ઞાન આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત

કરવા હંમેશાં વાંચન યા શ્રવણ રાખવું જરૂરી છે. આટલા માટે સામાયિકાદિ નીચેના નિશ્ચિત કરેલા છે જેમાં આવાં કાર્યો શાંતિથી થઈ શકે છે.

(૧૭) યોગ્ય વખતે યોગ્ય આહાર કરે—

જ્યારે પુરી ભૂખ હોય ત્યારે ખરાબર આવીને કરેલ સાદું ભોજન બહુ ફાયદાકારક થાય છે અને ભૂખ વિના જમેલ ભોજન રોગની ઉત્પત્તિ કરે છે. હંમેશાં સાદું ભોજન ભૂખ હોય એથી થોડું ઓછું કરે તો કદી પેટમાં રોગ થતો નથી ને પેટના રોગ વિના શરીર સદા નિરોગી રહે છે. કારણ બધા રોગનું મૂળ પેટ છે. જેમ વૃક્ષનો આધાર મૂળીયાં પર છે, તેને પાણી મળે તો ફળફૂલ પાંદડાં ભરપૂર આવે છે, અને મૂળ સડે તો આખું વૃક્ષ નાશ પામે છે. મીલજનમાં બાંધ-લાર બગડે તો બધા સંચા બંધ થાય છે તેમ સૌથી પહેલાં રોગ પેટમાંથી શરૂ થાય છે. વધારે ખાય, ભારે ખોરાક (બહુ ઘી, મેંદો, મીઠાઈ) ખાય, બહુ મસાલાવાળી ચીજો (ફરસાણુ, ભજીયાં, વડાં, કચોરી

સેવ, હાળ પકોડી વિગેરે) ખાય, તો હજારો રોગ
 હાખલ થઈ જાય છે. જેમ જરા અગ્નિ લાગતાં ઘર
 ચોમેરથી સળગી ઉઠે તેમ એક રોગ લાગુ પડતાં
 અનેક રોગ હાખલ થાય છે. આજે જનસમાજ બહુ
 રોગી થાય છે તેનું કારણ ખાવા પીવામાં સંયમ નથી.
 ગામડાના લોકો રોટલા છાશ અને કઢી ખાય છે તો
 નિરોગી રહે છે. શહેરના ધનવાન કુટુંબો બહુ ખાય
 છે તો ડોક્ટરના ચાલુ ઘરાગ રહે છે, કડવી ને ગંધાતી
 દવાઓ પીવાના દુઃખ ઉપરાંત પૈસાનો નાશ, શરી-
 રનો નાશ, સુખનો નાશ, આયુષ્યનો નાશ, અને અનેક
 જીવોની હિંસાની દવાઓ ને રસો ખાઈ ધર્મનો નાશ
 કરી તે ખીચારા જીલના સ્વાદના કીડા અહીં ઘણું
 દુઃખ લોગવી દુર્ગતિમાં ચાલ્યા જાય છે વળી તેમની
 પ્રજા પણ તેવી રોગી, ક્ષીણ, વીર્ય-રજની, તેવી માંદી
 રોતડ, નિરૂત્સાહી, વ્યસની થાય છે અને પોતે દુઃખી
 થવા ઉપરાંત લાવણ્યની પ્રજા અને દેશને હાનિકર તે
 જીવ થાય છે માટે વાચક બંધુ અને ખંડેન ! આજથી

ખાવાપીવામાં ખુબ વિચાર રાખે. બધી કરોડો દવાની એકજ દવા બધા ડોક્ટરો ને વૈદ્યોએ મંજુર કરી છે કે ‘પુરી ભૂખ લાગે ત્યારે જરૂરથી થોડું એાછું, સાદુ ભોજન ખાવું એજ આરોગ્યનું મૂળ છે” અને “ભૂખ વિના જમવું તે રોગને ગ્રહણ કરવા બરાબર છે”. સંયમ રાખવાથી ખર્ચ ઘટશે, જરૂરીઆતો ઘટશે, રોગ ઘટશે, પાપ ઘટશે અને આરોગ્ય, બુદ્ધિબળ, આયુષ્ય અને અનેક સુખો મળશે.

(૧૮) વખતનો હંમેશાં સદુપયોગ કરે—

(૧) જીવનની એક ક્ષણ પણ કરોડો સોનામહોરો આપવાથી પાછી મળી શકતી નથી તેવા અમૂલ્ય વખતને નકામો ગુમાવવા બરાબર બીજી કંઈ હાનિ છે ?

(૨) સદ્ભાગ્યનો પિતા સુપુરુષાર્થ અને માતા અચલ શ્રદ્ધા (અવશ્ય કાર્ય સિદ્ધિ થશે એવો નિશ્ચય) છે.

(૩) જીવન રૂપી ખજાનો છે, કલાકો તેની તીજે-રીઓ છે, અને પણ (ક્ષણ) તેમાંના કિંમતી હીરા

છે. ડાહ્યા માણસો કિંમતી હીરો ખોવા કરતાં એક ક્ષણ નકામી જાય તેને વધારે હાનિકારક સમજે છે.

(૪) રત્નથી કાગડો ઉડાડનારને રત્નની ખબર પડયાથી પશ્ચાતાપ કરવો પડે છે તેમ વખતને ખાવા પીવા, એશઆરામ, નિંદા, ગપ્પાં અને ઉંઘમાં વ્યતીત કરનારને મરણ સમયે પશ્ચાતાપ થાય છે.

(૫) જેટલું આપણું જીવન સત્કર્મમાં ગયું હોય તેટલું ખરું જીવન છે બાકી નકામું છે. વરસાદનું જેટલું પાણી આપણા ઘડામાં ભરાયું તેજ આપણું છે, બાકી વહી ગયું છે. આ પ્રમાણે વખતને અમૂલ્ય સમજી દરેક ક્ષણનો સારામાં સારો ઉપયોગ કેમ થાય તેની ચિંતા રાખવી જોઈએ. આજ ભારતમાં અનિયમિતતા અને વખતનો દુરુપયોગ વધી ગયાં છે અને આ દોષની છાપ મજબૂત થતી જાય છે તે સુધારવાની જરૂર છે. અંગ્રેજ લોકો કહે છે કે—“Time is money” વખત એ ધન છે. જેમ ધન ખર્ચતાં વિચાર કરે, નકામું ન જવા દે તેમ વખતને ગણે છે. આપણાં

ધર્મશાસ્ત્રોમાં એથી પણ વધુ શિક્ષા છે. “સમયં ગોયમ માપમાયણ”-હે ગૌતમ ! એક ક્ષણ પણ પ્રમાદ કરીશ નહિ, તારું આત્મહિત ભૂલીશ નહિ. હવેથી દિનચર્યા (ટાઈમ ટેબલ) નક્કી કરી કામ કરતાં શીખવું જરૂરી છે. આથી જે કામ એક મહિનામાં પુરું નહિ થતું હશે તે એક અઠવાડિયામાં સુગમતાથી થઈ જશે.

(૧૯) ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રણ પુરૂષાર્થમાં વિવેકી-અર્થ એટલે ધન સંપત્તિ અને ભોગ એટલે શરીરની જરૂરીઆતોમાં વિવેકી હોય જે વિના નજ આલે ત્યાં ન્યાયનીતિ અને ધર્મરક્ષા પૂર્વક પ્રવૃત્તિ કરે.

અર્થ એટલે કામનું, જરૂરી વસ્તુ મેળવે તે અર્થ એટલે ધન છે. બાકી વિકાર છે રોગ છે. ભોગ એટલે ઇન્દ્રિયોના ભોગ ખૂબ કરે એવો અર્થ કરનાર અર્થનો અનર્થ કરે છે. ભોગ શબ્દ મુંજ ઉપરથી બન્યો છે. શરીરના વપરાશની ચીજ માત્ર ભોગ છે. મકાન, કપડાં, ભોજન ભગેરે સ્ત્રી સમાગમ કંઈ નિત્યની

ભોગની વસ્તુ નથી કારણ જાતિવાન પુરૂષ સંતાનની જરૂર સિવાય ભોગ કરતા નથી. સ્ત્રી પુરૂષને ભોગથી શરીરનો રાજ વીર્ય ક્ષય થાય છે. વીર્ય અમૂલ્ય વસ્તુ છે. એક મણુ અનાજનું એક શેર લોહી થાય છે ને એક શેર લોહીનું સવા તોલો વીર્ય બને છે. તે આંખ, કાન, નાક બીજા અંગોપાંગ ને મગજમાં શક્તિ આપે છે. જે દંપતી વિષય સેવી વીર્ય (પુરૂષ તત્ત્વ) રજ (સ્ત્રી તત્ત્વ) નો નાશ કરે છે તે શરીરના શત્રુ છે. તે રોગોના શિકાર બની દુઃખી થઈ મરણ પામે છે. વહેલા વૃદ્ધ થાય છે, નબળા, માંદા ને મરી જઈ રોવરાવનાર તથા રોગી થઈ ઘણું ખર્ચ કરાવી ભારભૂત થનાર સંતાનના માઆપ થાય છે. શરીર, સુખ અને સંતાન સુખનો નાશ કરે છે, તથા થોડું આયુષ્ય ભોગવી ધર્મરહિત પામર જીવો દુર્ગતિમાં ચાલ્યા જાય છે માટે કામ ભોગ ઉપર પુરેપુરો સંયમ રાખવો જોઈએ. પુરૂષે પચ્ચીશ વરસ અને સ્ત્રીએ સોળ વરસ પહેલા લગ્ન કરવાં તે કાચી કેરી થોળી રસ રોટલીના રવાદની

ધ્વિષ્ટા કરવા બરાબર છે. કારણ ત્યાં સુધી વીર્ય કાચુ હોય છે, પચ્ચીશ વરસે તે પાકે પણ હજી અપૂર્ણ હોય છે. જે મનુષ્ય શરીર રક્ષાના નિયમ પ્રમાણે વર્તવા ચાહે તેણે સ્ત્રીએ પચ્ચીશ વરસ અને પુરૂષે ચાલીશ વરસ સુધી શુદ્ધ બ્રહ્મચર્ય પાળવું જોઈએ. આ ઉમ્મરે વીર્ય પૂર્ણ થાય છે. આવા માતા પિતા જ્યાં હોય છે ત્યાં દિવ્ય સંતાન થાય છે. એક સિંહને કરોડો ઘેટાંના બચ્ચાં જીતવા સમર્થ નથી તેમ બ્રહ્મચારી સુશીલ હંપતિની સંતાન સિંહ જેવી પરાક્રમી થાય છે. આવું એક વીર સંતાન જેટલું પોતાનું ને પરનું કલ્યાણ કરે છે તેટલું કલ્યાણ કરોડો વીર્યહીન સંતાન કરી શકતા નથી એટલુંજ નહિ પણ ઉલટું અહિત કરે છે.

જે હંપતિ ગર્ભકાળમાં મૈથુન કરે છે તે સંતાનની ઘાત કરે છે. કારણ સંતાન વિષયી થાય છે અને રોગી થઈ નાની વયમાં મરણ પામે છે. આજે બાળકોમાં કુટેવો દેખાય છે તથા ઘણાં બાળ મરણ થાય

છે તેનું મૂળ કારણ ગર્ભકાળમાં અસંયમ છે. માટે ગર્ભ રહ્યા બાદ ત્રણ વર્ષ શુદ્ધ બ્રહ્મચર્ય પાળે તેનાં સંતાન શ્રેષ્ઠ થાય છે. એકવારના વિષય સેવનથી દશ દિવસનું આયુષ્ય ઘટે છે. આ પ્રમાણે શરીર શાસ્ત્ર-વાળા કહે છે. અહીં કોઈ શંકા કરે કે ઘણાં લોકો તો રોજ મૈથુન સેવી વધારે જીવે છે તે કેમ? તેનો ઉત્તર જે અપૂર્વ શાંતિ, આનંદ ને સુખમય જીવન હતું તે નાશ કરી દુઃખમય આયુષ્ય લોગવે છે જેથી મરણ જરાજરા છે. કોઈ લોગી નિરોગી રહે તો એમ ન માનવું કે તેને હાનિ ન થઈ. તે માણસનું પુણ્ય અને શરીર તત્ત્વો બહુ મોટું કામ કરે તેવાં હતાં જે ઘસાઈ ગયાં. જેમ મોટી ઈમારત પડી જાય છતાં તેનાં લોકડાંના પાંચ દશ હજાર ઉપજે તેમ આણે લાખોનો નાશ કરી સેંકડોમાં આનંદ માન્યો છે તેમ સમજવું.

શ્રી દશવૈકાલીક સૂત્રનું પ્રથમ અધ્યયન ભાવાર્થ સાથે.

ધર્મો મંગલ-મુક્તિઃ, અહિંસા સંજમો તવો;
દેવા વિતં નમંસંતિ, જસ્ય ધર્મો સયામણો. ૧

ભાવાર્થ:—આ સંસારના સર્વ પદાર્થોમાં ધર્મ પદાર્થ તેજ સારભૂત છે. ધર્મ એટલે શું? જીવને દુર્ગતિમાં પડતા ધરી રાખીને સદ્ગતિ પ્રાપ્ત કરે તેજ ધર્મ. જીવને દુર્ગતિમાં પડતાં કયો ધર્મ ધરી રાખે? તીર્થંકર મહારાજ સૂત્ર ધર્મ તથા ચારિત્ર ધર્મ રૂપ ભાંખી ગયેલ છે તેજ જૈન ધર્મ. તે ધર્મ ત્રણ પ્રકારે નીપજે. પ્રથમ છકાય જીવની રક્ષા એટલે સર્વજીવની હયા પાળવી તે ૧, બીજો-સત્તર પ્રકારે સંયમ અથવા પાંચ ઇન્દ્રિયોને કાબુમાં રાખવી તે-૨, ત્રીજો બાર પ્રકારનો તપ અથવા તૃણાનો ત્યાગ તે-૩. તે ધર્મ કયો છે? ઉત્કૃષ્ટ માંગલિક છે. તે માંગલિકના પાંચ

લેદ છે. ૧. શુદ્ધ માંગલિક-તે પુત્રાદિકનો જન્મ; ૨. અશુદ્ધ માંગલિક-તે ગૃહાદિક નવાં કરાવવાં તે; ૩. ચમત્કાર માંગલિક-તે વિવાહ પ્રમુખ; ૪. ક્ષીણ માંગલિક-તે ધન આદિની પ્રાપ્તિ; ૫. સદા માંગલિક-તે સર્વે જીવની દયા પાળવી (તે સર્વોત્કૃષ્ટ માંગલિક છે).

શિષ્ય:—માંગલિક ધર્મ આરાધવાથી કોઈ જીવોને દુર્ગતિમાં પડતાં ધરી રાખ્યા હશે ?

ગુરુ:—હા, પરદેશી રાજા, અર્જુનમાળી, સંજતિ રાજા વિગેરે ઘણાં જીવો દુર્ગતિએ જવાની તૈયારીમાં હતા તે મોક્ષ અને દેવલોકે ગયા.

શિષ્ય:—એવો ધર્મ આરાધનારને આ લોકને વિષે પ્રત્યક્ષ પુરાવો અને કાયદો શું ?

ગુરુ:—જે સ્ત્રી પુરુષનું મન હંમેશાં ધર્મમાં જ છે તેઓને ચાર ગતિના દેવતા અને ચક્રવર્તિ, બળદેવ, વાસુદેવ આદિ આવીને નમસ્કાર કરે છે.

જહા દુમસ્સ પુપ્પેસુ, ભમરો આવિયધ રસં
નય પુપ્પં કિલામેઈ, સોય પીણેઈ અપ્પયં ||રા||

શિષ્ય:—ઉપર કથિત ધર્મ સ્વથા પ્રકારે કેાણુ પાળી શકે ?

ગુરુ:—હે શિષ્ય ! તે ધર્મ તો સાધુજ પાળી શકે.

શિષ્ય:—સાધુને આહારાદિ ક્રિયા કરવાની છે તેથી ગૃહસ્થીને કદાચ દુઃખ પેદા થાય તો તે ધર્મ કેમ નીપજે ?

ગુરુ:—હે શિષ્ય ! દૃષ્ટાંતે કહું છું તે સાંભળ. જેમ વૃક્ષના પુષ્પમાં રસના ણિંદુઓ ઠરેલા હોય, તે ફુલને કિલામના ન ઉપજાવતાં લમરો મર્યાદાએ એટલે અધરથી રસ પીએ પણ વૃક્ષને તથા પુષ્પને પીડા ઉપજાવવા દે નહિ. દ્રષ્ટાંતનું સિદ્ધાંત—વૃક્ષ સમાન આમાદિક; પુષ્પ સમાન ગૃહસ્થ; રસ સમાન આહારાદિક અને લમરા સમાન સાધુ મુનિરાજ. તે આહારાદિક ગૃહસ્થના ઘેરથી મર્યાદા પ્રમાણે લઇને આપણા આત્માને સ્વતોષ પમાડે પણ ગૃહસ્થને ટોટો પડે અગર તેને દુઃખ ઉપજે તેમ મુનિ આહારાદિક લે નહિ.

એમે એ સમણા મુત્તા, જે લોએ સન્તિ સાહુણે ।
વિહંગમાવ પુષ્પેસુ, દાણુ ભત્તેસણેરયા ॥ ૩ ॥

શિષ્ય:—ઉપર કહેલા મુનિરાજ હાલ ક્યાં છે ?
તે કેવા ગુણના ધારણુહાર હોય, તેને સાધુ કહીએ ?

ગુરુ:—તે મુનિરાજ અઢી દ્વિપ રૂપ લોકને વિષે
છે. તેઓ બાહ્ય, અભ્યંતર પરિગ્રહથી મુકાણા છે.
બાહ્ય તે પૈસાદિકનો ત્યાગ છે, અભ્યંતર ક્રોધાદિકનો
ત્યાગ છે. જ્ઞાનાદિકે કરી મોક્ષને સાધે તેને સાધુ કહીએ.

શિષ્ય:—તે સાધુને ભમરાની ઉપમા કેમ દીધી ?

ગુરુ:—જેમ ભમરો ઘણા પુષ્પ ઉપર આવે પણ
એક પુષ્પ ઉપર બેસી રહે નહિ તેમ સાધુ મુનિરાજ
ઘણા ગૃહસ્થના ઘરને વિષે જાય પણ એક ઘરનો
આશ્રય કરી રહે નહિ. વળી ભમરો તો અણુદીધું પણ
લે છે. કારણ વૃક્ષ પોતાના પુષ્પનો રસ ભમરાને
આપતું નથી. ભમરો પોતાની મેળેજ રસ પીએ છે
પણ સાધુ તો ગૃહસ્થે જે આપેલું હોય તે પણ બેતાં-
લીસ ઢોપ રહિત હોય તેજ ગ્રહણ કરે છે.

વયં ચવિત્તિં લખ્ભામો, ન ચ કોઘ ઉવહમ્મઘ ।
અહાગહેસુ રીયન્તિ, પુષ્ટેસુ ભમરા જહા ॥૪૮॥

ગુરૂનાં વાક્યો સાંભળી શિષ્ય ગુરૂ પ્રત્યે કહે છે કે:-

જેમ પુષ્પ ઉપર ભમરો જાય છતાં પુષ્પને કિલ્લા-
મના ઉપજવે નહિ તે પ્રમાણે ગૃહસ્થિએ પોતાના
નિમિત્તે આહારાદિક નિપજવેલ હશે તેને વિષે પૃથ્વી
આદિક છ કાય જીવની વિરાધના નહિ થાય તેમ અમે
પણ આહારની વૃત્તિએ વિચરીશું.

મહુકાર સમા બુદ્ધા જે ભવન્તિ અણિસ્સયા ।
નાણાપિણ્ડ-રયાદન્તા, તેણુ વુચ્ચન્તિ સાહુણ્ણા ॥૫૦॥

શિષ્ય:-સાધુ કેને કહીએ ?

ગુરૂ:-ભમરાની પેઠે ઘણા ઘરના થોડા થોડા
આહારને વિષે રક્ત અને પાંચ ઇંદ્રિયોના દમણહાર,
કુળ આદિની નિશ્રા ને અપ્રતિબંધપણે વિચરે તેને સાધુ
કહીએ. આ પ્રમાણે સુધર્મા સ્વામીએ પોતાના જંબૂ
સ્વામી નામના શિષ્યને કહ્યું.

વચનામૃત.

૧ અદ્ય આયુષ્ય, મહાન પાપ. અરધા શેર અન્નની જરૂર અને લાખ મણની ચીંતા. સાડા ત્રણ હાથ જમીનની જરૂર અને મોટી મહોલાતોની ચીંતા. દશ વીસ વર્ષોનું આયુષ્ય અને અસંખ્ય વર્ષોની ગણતરીની કલ્પના. આતે કયાંનો ન્યાય ?

૨ સંસારી જીવોની અજ્ઞાનતામાં તન્મયતા બેઠા બેઠા ત્રાસ વધુ છે. જે માણસ બકરીથી ડરે છે તે કેસરી સીંહની ઘોર ગર્જના તથા તેનો માર કેવી રીતે સહન કરી શકશે ! જે આત્મા કીડીના ડંખથી ધ્રુજે છે તે આત્મા ચંડકોશીઆ જેવા ઝેરી સર્પના દંશ કેવી રીતે મૂકપણે સહન કરી શકશે ! જે આત્મા સામાન્ય સ્નાન માટેના વિશેષ ઉપ્પાદા પાણીથી ત્રાસ પામે છે તે આત્મા પાણીથી નહિ પણ અગ્નિ રસથી ઉકળતી વૈતરણી નદીમાં કેવી રીતે બળાત્કારે સ્નાન કરવા હીંમત બેઠશે ? જે આત્મા જંગલ જતાં બાવ-

ળનો કાંટો વાગવાથી યુમ પાડે છે તે આત્મા બરછી, ભાલા વિગેરે પ્રાણુવિહારક શસ્ત્રોના પ્રહારો કેવી રીતે સહન કરી શકશે ?

૩ સાધુએ ગુરૂની ભક્તિ કરવી, સંસારીએ માતા પિતાની આજ્ઞા માની ધર્મ દિપાવવો.

૪ શ્રાવક ધર્મ પાળી અનંતા જીવો મોક્ષને નજ-દીક કરી શક્યા છે.

૫ આત્મા અને શરીર ભિન્ન છે. આત્મા અજર, અમર, અવિનાશી છે. શરીર સુખ દુઃખ અનુભવે છે. આત્માને નથી દુઃખ નથી સુખ, નથી માન અપમાન, માત્ર શરીર અનંતાકાળથી દગો દેતું આવ્યું છે અને દેતું જાય છે.

૬ સંસારના પ્રત્યેક કાર્યો ખોટાં છે અને ધર્મ તેજ સાર પદાર્થ છે. આ સૂત્રને યાદ રાખી ભરત મહારાજ અરિસા ભૂવનમાં અને મરૂદેવી માતાજી હાથીના હોદ્દા ઉપર સંસાર અવસ્થામાંજ કેવળજ્ઞાન મેળવી શક્યા હતાં તો તેવા ઉચ્ચ વિચારો અને નિર્મળ ભાવનાઓ રાખવી.

૭ સંસાર સુખમાં લોભ રાખવો નહિ અને પા-
શવ વૃત્તિઓને આધીન થવું નહિ.

૮ સુખ અને દુઃખ સમભાવે સહન કરો.

૯ સંસારની અનિત્યતા હંમેશાં વિચારો.

૧૦ પાપનો નિરંતર પશ્ચાતાપ કરવો. પશ્ચાતાપ
એ પાપથી મુક્ત કરાવનાર સાધન છે.

૧૧ વર્તમાન, ભૂત અને ભવિષ્યનો વિચાર કરો.

અ વર્તમાનમાં કેવું જીવન છે ? બ ભૂતકાળમાં
કેવું હતું ? ક ભવિષ્યમાં કંઈ ગતિને પ્રાપ્ત થઈશું ?
ઢ અત્યારે મરણ આવે તો કંઈ ગતિ થાય ?

૧૨ મરણ આવવા છતાં ભયભ્રાંત થવું પડે નહિ
તેનો વિચાર કરો.

૧૩ એક મીનીટ પણ આત્મ, રૌદ્ર ધ્યાન ધરવું
ન પડે તેવા બનો.

૧૪ મરણના નામથી ભય પામો નહિ પણ હર્ષ પામો.

૧૫ વેદનીના સપાટામાં આવતાં રૂદન ન કરો
પણ હર્ષ પામો.

૧૬ ચંદ્ર, સૂર્ય જેવા નિર્મળ બનો.

૧૭ લોહીવાળું વસ્ત્ર લોહીની સરિતામાં ઘોઈ સ્વચ્છ કરવા જેવાં કાર્યો કરતાં વિરામ પામો.

૧૮ કોયલાને સફેદ કરવા ભૂત ઇન્દ્રિય અને ભોગેચ્છાને પૂર્ણ કરી સંતુષ્ટ થવાની મિથ્યા આશા રાખશો નહિ.

૧૯ શત્રુ, મીત્ર, માન, અપમાન, સુખ, દુઃખ વિગેરે કેવળ ભ્રમ છે.

૨૦ કસ્તુરીઆ મૃગ માફક મદવાળા ળની પર વસ્તુમાં આનંદ શોધવા ફાંફાં મારશો નહિ.

૨૧ આયુષ્ય અદ્ય છે, આશા અનંત કાળમાં પણ પૂર્ણ ન થાય તટલીલાંબી છે.

૨૨ એક એક આત્મા સમયે સમયે અનંત કર્મ ત્રોટે છે, એક એક આત્મા સમયે સમયે અનંત કર્મ બાંધે છે.

૨૩ નિકટભવી, મોક્ષગામી, પુણ્યશીલ પુરૂષોને બાળવય ને વૃદ્ધાવસ્થામાં એકદસરખો મરણુનો ભય, ધર્મ રૂચી અને ધર્મક્રિયાશીલપણું વર્તે છે.

૨૪ વિષયેચ્છા તેના સાધનોની પૂર્તિ કરવાથી

તૃપ્ત થતી નથી અને થશે પણ નહિ. માત્ર સાધનોને ત્યાગ કરવાથી તે ઇચ્છાને પ્રવર-તપ સંયમથી ભસ્મ કરવાથીજ અપૂર્વ શાંતિ અનુભવાશે. અગ્નિમાં ઘી નાંખવાથી અગ્નિ શાંત થાય તોજ વિષયેચ્છા વિષય ભોગવતાં તૃપ્ત થાય.

૨૫ મનુષ્યના વાળ શ્વેત રંગના થાય છે, દાંત પડી જાય છે, શરીર વાંકું વળી જાય છે, ગુલાબી રક્તમય શરીર શુષ્ક ખોખું થાય છે છતાં જીવનની આશા અને વિષયની ઇચ્છા નષ્ટ પામતી નથી.

૨૬ દારૂ પીધેલ ઉન્મત્ત મનુષ્ય જેમ સ્ત્રીને માતા અને માતાને સ્ત્રી કહે છે તેમ સંસારી જીવો મોહ ઘેલછામાં સત્ય સુખને દુઃખ માને છે અને દુઃખ સાગરના દેનારને સુખનો વિધાતા માને છે. ધર્મને અધર્મ અને અધર્મને ધર્મ કહે છે.

૨૭ છોડવાની વસ્તુ ભેગી કરે છે અને ભેગી કરવાની વસ્તુને તિલાંજલી આપે છે તેવો મુખં કોણુ? સંસારના વિષયોમાં રક્ત ! અહા ! સંસારની વિચિત્ર દશા છે.

૨૮ અર્ધો શેર અન્ન અને એક દુકડા વસ્ત્ર માટે મનુષ્યો ચિંતામણી રત્ન હારી રહ્યા છે. ભાગ્યશાળી પુરૂષોજ ધર્મ તત્ત્વને ઓળખી શક્યા છે.

૨૯ દુઃખીને દીવાસો આપવો કિન્તુ હીમત છોડી ગલરાવવો નહિ.

૩૦ એક સારી માતા સો માસ્તરનું કામ કરે છે, માટે આપણી બાળાઓને વ્યાવહારીક અને ધાર્મિક કેળવણી આપવી જેથી ભવિષ્યમાં તે બાળાઓ સંસ્કારી માતાઓ થશે.

૩૧ વિષયાસક્ત મનુષ્યો સદા દુઃખી અને નિર્બળ છે.

૩૨ જેની તૃષ્ણા વિશાળ છે તે હંમેશાં દરિદ્રી છે.

૩૩ ખરાબ વિચાર કરવા તે ઝેર પીવા ખરાબ છે.

૩૪ જેણે મન ભ્રમ્યું તેણે જગત ભ્રમ્યું.

૩૫ જેણે કામ ભ્રમ્યો છે તે સર્વ શુરાઓનો સરદાર છે.

૩૬ જ્ઞાન ગર્વ માટે નથી પણ સ્વ અને પરના બોધ માટે છે.

આત્મીક મુદ્રા લેખ !

- ૧ હે આત્મા ! એકાંતમાં સ્વપ્રસ્તુ તપાસ.
- ૨ હે આત્મા ! તું તારા પોતામાં સમ.
- ૩ હે આત્મા ! તું પરમાત્મા થઈશ.
- ૪ હે આત્મા ! તું આપાપરનો ભેદ વિચાર.
- ૫ હે આત્મા ! તું કોણ છે ! ક્યાંથી આંચો
અને ક્યાં જઈશ ? તેનો એકાંત સમયે વિચાર કર.
- ૬ હે જૈન ! રાગ દ્વેષને જીત.
- ૭ હે ચિદાનંદ ! રત્નચિંતામણી આખ.
- ૮ હે પરીક્ષક ! અત્તરથી કીંમતી એવા પાણીની
પરીક્ષા કર.
- ૯ હે અવિનાશી ! તારા સિવાય સર્વ વિનાશી ને
ક્ષણભંગુર છે.
- ૧૦ હે ગુણાનુભવી ! તારા ગુણ ઘડીઆળની
માફક ગુપ્ત રાખ.
- ૧૧ હે સમભાવી ! શત્રુ, મીત્ર, માન-અપમાન
સુખ દુઃખ સમાન ગણ.

૧૨ હે ક્ષુધાતુર ! લોજન મોજ શોખ માટે નથી
પણુ ધર્મમય જીવન ગુજરવા માટે છે.

૧૩ હે મૂર્ખ ! આજેજ મરણુ છે એમ સમજી
ચેત.

૧૪ રે બાલ ! કાગડાને ઉડાવી દેવા માટે ચિંતા-
મણી રત્ન ફેંકીશ નહિ.

૧૫ રે લોભી ! શયન કરવા પહેલાં જમાં ઊધાર
તપાસજે.

૧૬ હે દેવાણું પ્રીય ! સત્ય પણુ પ્રીય વદજે-
મિતલાષી બન.

૧૭ હે શિવાનંદી ! જેટલો પ્રેમ કનક, કામની
અને કીર્તિપર છે તેટલોજ તું ધર્મ માટે રાખ.

૧૮ હે પુદ્ગલાનંદી ! આ સુખ છતાં દુઃખ કોણુ
આપતું હશે ?

૧૯ હે ક્ષમાસાગર ! રતિ સમ અક્ષમા સમુદ્ર
સમ ક્ષમાને પોતાના સમાન બનાવી નર્કનાં બંધ દ્વાર
ખૂલાવે છે.

૨૦ હે ભાગ્યશાળી ! દેવો દેવભૂવન ત્યાગી તહારી
ઝુંપડીમાં રહેવા ભાગ્યશાળી માને છે કિન્તુ તું કંઈ
સ્થીતિમાં સ્થીત છે ?

૨૧ હે ચિંતાતુર ! જોટલી ચીંતા વેદના માટે
છે તેથી વિશેષ બાકીના સાત શત્રુઓ માટે રાખ.

૨૨ હે મુગ્ધ ! સંસારની મોહ જાળમાં મુગ્ધ
બનીશ નહિ.

૨૩ હે જીવનાભિલાષી ! એક દિવસ અજાણ્યાં
મરવું છે તેની માળા ફેરવજો.

૨૪ હે સત્ય સંશોધક ! જ્ઞાન, દયા અને દિનતા
વિના શિવપદ દૂર છે.

૨૫ હે મુસાફર ! પંથ વિકટ છે, હુંટારા (મોહ-
કષાય-આઠ કર્માદિ) ધુમે છે તેથી જોખમ ઘણું છે માટે
સાવચેત રહેજો.

૨૬ હે બ્યાપારી ! આત્મિક ઉદ્દય માટે અસં-
તોષિ રહેજો અને વિષયાદિકમાં સંતોષી રહેજો.

૨૭ હે સુખાભિલાષી ! ઇષ્ટ, અનિષ્ટ સંયોગ
ત્યાગ.

૨૮ હે શિવાભિલાષી ! દાન, શિયળ તપની
ભાવના ભાવ.

૨૯ હે શુરવીર ! કર્મ તે તારા નોકરો છે. તું
સ્વતાંત્ર રાજા છે.

૩૦ હે જંગળી ! રાત્રી દીવસ રૂપી રાક્ષસો ત્હારી
જીવન દોરી કાપી રહ્યા છે.

૩૧ હે કરુણાનીધી ! કરુણામૃતનું પાન કર.

૩૨ અનંત શક્તિમાન આત્મઃ જે પદ પ્રાપ્ત કરવા
માટે ઉપસ્થીત થયેલ છે તેજ માર્ગને યથાતથ્ય રૂપે
ગ્રહણ કર.

૩૩ ગાડર સમૂહમાં સ્વસ્વરૂપ છીપાવી ગાડર,
બનતો અટક.

૩૪ હાસ્યાદિ તેમજ કુતુહલાદિનો સ્વપ્ને પણ
પરીચય કરીશ નહિ.

૩૫ માનાદિ પ્રસંગમાં લેશ માત્ર ક્ષોભાયમાન થઇશ નહિ.

૩૬ ચૌદ રત્નનું યથાતથ્ય રૂપે પાલન કર.

૩૭ પૌદ્ગલીક પરીચયના પ્રપંચનો ત્યાગ કર.

૩૮ પૂર્વ કાલના પરીચીત માંહેનો એકાદો પરીચય પણ ધર્મ ધ્યાન અને શુકલ ધ્યાનની વૃદ્ધિ રૂપનો નથી.

૩૯ એકાંત ગુપ્ત જીવન બનાવ. બાહ્ય, જડ, અંતર ચેતન્ય દશાવાળું બનાવ.

૪૦ મન, વચન અને કાયાના પ્રણામ સમયે સમયે શુભ રાખ અને અષ્ટ પ્રહર આત્મ કાર્યમાં આગળ વધ.

૪૧ કાર્ય કારણ શિવાય અસંખ્યાતા વાયુકાયના જીવોની હિંસા બાંધતો અટક. “કડાણું કમ્ભાણું ન મોખખ અતિથિ”

૪૨ શ્રી મહાવીર પ્રભુના કાનમાં ખીલા ઠોક્યા છતાં સમભાવ, નમીરાજને ઇંદ્રે નમઃસ્કાર કર્યો છતાં સમભાવ, હુરિકેશીને પિશાચ ભૂત કહેવા છતાં સમ-

લાવ, તો તું તેમનો માર્ગાનુસારી હોઈ સમલાવમાં તલ્લીન બની રાગ દ્વેષથી વિરક્ત રહે તેમાં કંઈ નવાઈ છે?

૪૩ માન પ્રતિ સુખાનુભવ કરીશ તોજ અપમાન પ્રત્યે દુઃખાનુભવ થશે માટે માન પ્રસંગે વિચાર કે, અમુક વ્યક્તિ જે શબ્દો ઉચ્ચારે છે તે શબ્દો મહાન પુરૂષને શોભે તેવા છે. તે ઉપર તું દ્વર્લક્ષ રાખજે. શબ્દો પુદ્ગલ છે અને તેને કર્ણપુટમાં પકવાને! અને કર્ણપુટને પુદ્ગલીક શબ્દો ગ્રહવાનો જાતીય સ્વભાવ છે. ત્હારા ધમમાં શબ્દ પ્રત્યે મમત્વભાવ તે પરિગ્રહ છે, તે પરિગ્રહને ત્યાગ. અનંત વખત દ્રવ્ય પરિગ્રહનો સ્થુલ પરીચય ત્યાગ્યો છતાં ઇષ્ટાયતિ થઈ નહીં માટે જ્યારે ભાવ પરીગ્રહનો તદ્દન ત્યાગ કરીશ ત્યારેજ સ્વસ્વરૂપમાં આવીશ અને જે પદ પ્રાપ્ત કરવા માટે હાઈકો લાવથી કટિબદ્ધ થયો છું તે પદને સન્મુખ લાવી શકીશ.

૪૮ બાહિર, અંતર અને પરમાત્માએ ત્રણમાંથી તું કોણુ ?

૪૫ અશાતામાં અરતિ અને શાતામાં રતિ ભાવ તે સંસારીના છે.

૪૬ પરિસહ સમયે નર્કની વેદના યાદ રાખ. .

૪૭ તારામાં અને સંસારમાં ભાવ ભિન્નતાનો ભેદ વિચાર.

૪૮ વીતરાગ ભાવના તારામાં કેટલા અંશે છે ?

૪૯ સિદ્ધ સમાન તારા આત્માને તેં ખનાવ્યો છે ?

૫૦ શ્રાવકપણું તારામાં કેટલા અંશે છે ?

૫૧ શરીર પોતાનો ધર્મ ભજવે તો તું તારો ધર્મ શા માટે ભૂલે છે ?

૫૨ જ્યાં સુધી વીતરાગ પ્રવૃત્તિ નથી ત્યાં સુધી મોક્ષ પદનો અધિકારી નથી.

૫૩ સમયે સમયે તને પોતાને સિદ્ધ તરીકે ઓળખ.

૫૪ ઈષ્ટિનિષ્ઠ પર સમભાવ રાખતાં શીખ.

૫૫ કષાય પ્રસંગે કષાય કરી કેવળ રૂપ પ્રાપ્ત કરી લે.

૫૬ અનંત વખત પંચ મહાવ્રત, પાંચ સુમતી,

ત્રણ ગુપ્તી, દેવગુરુ ધર્મ તપશ્ચર્યાથી ભવાંત કેમ થઈ શકયો નહિ ? શું આ પ્રવૃત્તિથી થશે ? આત્માની સાક્ષીએ આ અશ્વ પૂછ.

૫૭ આત્માને પરમાત્માનું ભાન કરાવ.

૫૮ તમે તમારી દુર્વાસનાઓ તરફ જુઓ, અંકુશ નહિ મુકો તો તે તમને પોતાના તાબામાં કરશે.

૫૯ જે પોતાની જાત ઉપર રાજ્ય ચલાવે છે અને વાસનાઓ, તૃષ્ણાઓ અને ભયો ઉપર અંકુશ રાખે છે તે એક બાદશાહ કરતાં મોટો છે.

૬૦ જે પોતાની વાસનાઓ ઉપર આધિપત્ય ભોગવે છે, તે પોતાના મોટામાં મોટા દુશ્મનોને જીતે છે.

૬૧ તમારી જાત પર તમે હુકમ ચલાવો અને તેથી દુનીયા ઉપર હુકમ ચલાવી શકો.

૬૨ પ્રાણી જેમ જેમ વિષય રસનું પાન કરે છે, તેમ તેમ તેમાં તે વધુ આસક્ત બને છે, અને એ ત્યાં સુધી કે આખરે તે તેનાથી મરે છે માટે એથી દૂર ખસી જા.

૬૩ ખીજના ઉપર સત્તા ચલાવવા જાઓ તે પહેલાં તમારી જાત ઉપર સત્તા ચલાવો, તમારા મન ઉપર સત્તા ચલાવો. રખેને તે તમારી ઉપર સત્તા ચલાવે.

૬૪ સ્વર્ગનું રાજ્ય તમારા પોતાની અંદર છે.

૬૫ વિશ્વપ્રેમ એ એવી રોશની છે કે જે વડે ઇશ્વર દર્શન કરી શકાય.

૬૬ ગરીબોની સેવા એ પરમેશ્વરની સેવા છે.

૬૭ જે તમે પૈસો ગુમાવ્યો છે, તો કંઈ નથી ગુમાવ્યું. જે તમે તાંદુરસ્તી ગુમાવી છે, તો કંઈક ગુમાવ્યું છે, અને જે તમે ચારિત્ર ગુમાવ્યું છે, તો બધુંય ગુમાવ્યું છે.

૬૮ તૃષ્ણાને તારા હૃદયમાંથી દૂર કર; એથી તારી ગર્હન ઉપર પડેલી સાંકળોથી તું છુટો થઈશ.

૬૯ વિષય વિલાસ કરવા તારો જન્મ થયો નથી. એક મહાન કાર્ય કરવા માટે તું અહીં આવ્યો છે.

૭૦ દુઃખ અંધકારનો નાશ કરવા અને સુખસાધક

માર્ગનો પ્રકાશ કરવા મહાપુરૂષો અવતરે છે. સન્તોનો આ કર્મ યોગ છે.

૭૧ ધર્મની ગ્લાનિ અને સમાજની દુર્દશા તરફ નજર કરો, બધા સજ્જનો એકત્રિત થઈ તેનો ઉદ્ધાર કરવા ઉઠો.

હિતવચનો.

૧ તત્ત્વજ્ઞાન સિવાય આત્મા ઉચ્ચ શ્રેણીપર આવી શકતો નથી.

૨ શુભ વિચાર કરવા તે ચિંતા પ્રશંસનીય છે.

૩ સિદ્ધિ માર્ગનું મૂલ સમ્યક્ દર્શન છે.

૪ મોક્ષ ઇચ્છક આત્માના મૂખ્ય બે કર્તવ્ય. ૧. સ્વસ્વરૂપ અને પરરૂપનું દર્શન કરવું. ૨ સ્વસ્વરૂપમાં સ્થિત થયું.

૫ વિષય ભોગો તરફ જોવું ચિત્ત છે તેથી વધારે છ મહિના સુધી આત્મ સ્વરૂપમાં ચિત્ત લગાવે તો પરિણામે ઉત્કૃષ્ટ સુખ અને પરમ આનંદ મળે છે.

૬ ક્ષમા સત્ય સુખ આપે છે. કર્મ ક્ષયનું ઉત્તમ સાધન છે. ક્ષમા સમાન અમૃત ખીજું એકે નથી.

૭ ક્રોધ સકળ દુઃખ આપે છે. સંસારમાં રખડાવે છે. ક્રોધ સમાન વિષ ખીજું એકે નથી.

૮ સ્ત્રી થવાના ચાર પ્રકાર-૧. ઈર્ષ્યા કરે, ૨. જીદુ ખોલે યા કપટ કરે, ૩. વિષયેચ્છા કરે, ૪. દ્રષ્ટિ વિષય સેવન કરે.

૯ પુરૂષ થવાના ચાર પ્રકાર-૧. દરેકના ગુણ લે, ૨. સત્યવાદી અને નિષ્કપટી હોય, ૩. વિષય ત્યાગમાં આનંદ માને અને ૪. દ્રષ્ટિને કાળુમાં રાખે.

૧૦ હિંદુ સંતાનો હવે એવાં બન્યાં છે કે, અને એવું કહે છે કે, નર્કાગારમાં જવું પડે તો ખુશીથી જઈશું પણ ધર્મ કર્મની વાતો સાંભળવાની અમને કુરસદ નથી.

૧૧ વિદેશીઓના દલાલ વિદેશી ચીજોની મોટા પ્રમાણમાં આયાત કરી અબજો રૂપિયા અને શાસ્ત્રોના ભંડાર વિલાયતમાં મોકલી રહ્યા છે.

૧૨ એકજ માતાના દીકરા હિંદુ મુસલમાન વચ્ચે કૌરવ, પાંડવ કરતાં પણ વધુ જલદ વૈમનસ્ય ફેલાઈ રહ્યું છે.

૧૩ પ્રતિ વર્ષે સીત્તેર કોડ રૂપિયા ખર્ચી ખ્રીસ્તી-ઓ પોતાની સંખ્યા વધારી રહ્યાં છે.

૧૪ સ્નેહ પાશમાં બંધાયેલા જીવો મર્યાદા મૂકી ધર્મ તથા ક્ષણ વિરૂદ્ધ અકાર્ય કરતાં અટકતા નથી. તલ, તેલ રૂપ સ્નેહના લીધે પીલાય છે તેમ જીવો સ્નેહના લીધે દુઃખો અનુભવે છે.

૧૫ યૌવન અને આયુષ્ય ચપળ છે તેથી ‘હું કાલે ધર્મ કરીશ’ એમ કયો પાંડિત પુરૂષ કહે ?

૧૬ વિષયો વિષમિશ્રીત દુધપાક જેવા છે, અશુચીથી પેદા થાય છે અને અશુચીમય હોઈ દુઃખ રૂપી ઝાડના બીજ ભૂત છે.

૧૭ સર્વ કળાઓમાં શ્રેષ્ઠ ધર્મ કળાને તે જાણતા નથી તે બીજી બધી કળાઓમાં પ્રવીણ હોવા છતાં અપ્રવીણજ ગણાય છે.

૧૮ કૃષ્ણ લેશ્યાવંત નર્કને, નીલ લેશ્યાવંત સ્થા-
વરપણાને, કાપોત લેશ્યાવંત તિર્યંચપણાને, પીત્ત
લેશ્યાવંત મનુષ્યપણાને, પદ્મ લેશ્યાવંત દેવપણાને
અને શુકલ લેશ્યાવંત મોક્ષ સ્થાનને પામે છે.

૧૯ જ્યાં સુધી ઘડપણ આપ્યું નથી, શરીરમાં
વ્યાધિઓનું જોર વધ્યું નથી અને ઇંદ્રિઓનું ખળ ક્ષીણ
થયું નથી ત્યાં સુધી ધર્મને આચરી લેવો.

૨૦ ઇંદ્રિઓ તમને જીતે અને તેથી તમે સુખ
માનો તે કરતાં તમે તેને જીતવામાંજ સુખ, આનંદ
અને પરમ પદ પ્રાપ્ત કરશો.

૨૧ આત્મ નિગ્રહથી સ્વાસ્થ્યને હાનિ થતી નથી
ઉલટું તે સ્વાસ્થ્યનું એક અમોઘ સાધન છે.

૨૨ સંયમના જેવો સદાચારનો એકે નિયમ નથી.
સંયમથી શક્તિ વધે છે. જ્ઞાન ચક્ષુ તેજ થાય છે.
સ્વેચ્છાચાર મનને નખળું પાડે છે, પ્રમાદને પોષે છે,
અધઃપાતનો રસ્તો મોકળો કરે છે અને પેઢી દરપેઢી
સુધી રોગનો વારસો ફેલાવે છે.

૨૩. ખરા જીતાત્મા ખનવું હોય તો વિકારો સાથે અનંત લડાઈ લડવી પડશે.

૨૪. બ્રહ્મચર્યનો પુરો અર્થ બ્રહ્મની શોધ. બ્રહ્મ સૌમાં વસે છે. તો શોધ અંતર્ધ્યાન ને તેથી નિષ્ક્રિયતા અંતર્જ્ઞાનથી થાય. અંતર્જ્ઞાન ઇન્દ્રિયોના સંપૂર્ણ સંયમ વિના અશક્ય છે. મન, વચન અને કાયાથી સર્વ કાળે, સર્વ ક્ષેત્રે ઇન્દ્રિયોનો સંયમ તેજ અંક બ્રહ્મચર્ય.

૨૫. જોણે સ્વાદને જીત્યો નથી તે વપચને જીતી શકતો નથી.

૨૬. પુરુષ સ્ત્રી સંયોગનો હેતુ વિષય-સુખ નહિ પણ પ્રજોત્પત્તિ છે. જ્યાં પ્રજોત્પત્તિની ઇચ્છાનો અભાવ ત્યાં સંયોગ એ 'ગુન્હો જ' છે.

૨૭. પોતાના બચ્ચાંઓને બચપણથીજ વિવાહ કે સગાઈ કરી વેચી દે છે તે ભારે ઘાતકીપણું છે.

૨૮. ઉત્તમ કુળમાં જન્મવા કરતાં ઉત્તમ અને ગૌરવપૂર્ણ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરવામાં વધારે મહત્તા રહેલી છે.

૨૯ ઉત્તમ ચારિત્રની કિંમત હીરા, માણેક, સૂવર્ણ, રાજસત્તા અને સિંહાસન કરતાં અનેક ગણી વધારે છે.

૩૦ જે પરોપકારમાં રચ્યોપચ્યો રહે છે, જેને ઇશ્વરમાં વિશ્વાસ છે અને સત્યને માર્ગે ચાલે છે તેને માટે આ પૃથ્વી સ્વર્ગ સમાન છે.

૩૧ સંસારની સર્વ પદવીઓમાં મનુષ્યની પદવી શ્રેષ્ઠ છે.

૩૨ મહાન કુબેર ભંડારી જેટલા દ્રવ્યવાન થવાની લાલસા કરતાં કીર્તિ અને પ્રેમના ભંડારી થવું વધારે મહત્વનું છે.

૩૩ સુચારિત્ર શક્તિ, દ્રવ્ય, ધર્મ અને બધી ઉન્નતિઓનું મૂળ છે. સુચારિત્રજ મોક્ષ છે.

૩૪ અને તેટલી લોકો પાસેથી ઓછી સેવા લેવી અને તેમની અધિક સેવા ઉઠાવવી.

૩૫ અતિ ઉચ્ચ સાધ્ય સિદ્ધ કરવા માટે કષ્ટ સહન કરવા ઉપરાંત લોકોનો ઉપહાસ પણ સહન કરવો પડે તો તેનાથી અધિક શ્રેષ્ઠ બીજું એકે નથી.

૩૬ સ્વધર્મના ગ્રંથોનો ત્યાગ કરી પ્રથમ અંગ્રેજી સાહિત્યનો અભ્યાસ કરવાથી અમારું વિશેષ અનિષ્ઠ થયું છે.

૩૭ ધાર્મિક વાતો કરવી એ કાંઈ મોટી વાત નથી, પરંતુ સંકટ સમયે બરાબર ધર્મ પાળવો એજ મુશ્કેલ છે.

૩૮ પ્રકાશ મેળવવા મહેનત કરનાર આત્માને પોતાની અંદરજ પ્રકાશ ભરેલો છે.

૩૯ જેઓ ભૂતકાળનો ખેદ કર્યા કરે છે, અને ભવિષ્યથી બહીના કરે છે તેઓ વર્તમાન જીવનની પવિત્ર પળોનો લાભ લઈ શકતા નથી.

૪૦ આપત્તિ એ હીરાકણી સમાન છે. જેના વડે ઈશ્વર પોતાના જવાહીરોને આપ આપે છે.

૪૧ આગ્રહ અને દૃઢ નિશ્ચયની ખરી કસોટી નિષ્ફળતા છે.

૪૨ તાપના વખતમાં કાળાં કપડાં પહેરવાં નહિ. કેમકે તે ખરાબ દેખાય છે, તેમ તાપને ખેંચે છે.

૪૩ શરીરનો રોગ અનેક જણ મટાડે છે, પણ મનનો રોગ મટાડવા કોઈ શક્તિમાન નથી.

૪૪ જગત્માં હવે પાપનો ભય ઓછો થતો જાય છે, તે વર્તમાન સમયની વિચિત્રતા છે.

૪૫ ધર્મ સ્વાતંત્ર્યનું બળ ધણું મોટું અને દુર્નિવાર છે. એની આડે કોઈથી અવાવાનું નથી.

૪૬ પુસ્તકો એ પરલોકવાસી મહાન મનુષ્યોના શબ્દો છે.

૪૭ જેમને જ્ઞાન સુખના ભંડારરૂપ લાગતું હોય એવા માણસો જગત્માં થોડાજ હોય છે.

૪૮ પરમાર્થની વાતો ઘણાં આડંબરથી કરવી અને રહેણી તેનાથી ઉલટી રાખવી એના જેવું સહેલું કામ બીજું એકે નથી.

૪૯ અસત્ય અને દંભનો પ્રકાશ કદાચ થોડો સમય કાયમ રહેશે પણ પરિણામે તો તે ખુદલું પડી જઈ અપકીર્તિ અને વિપત્તિ લાવશે.

૫૦ ક્ષણિક પશ્ચાતાપથી અપરાધ ટળી જતો નથી પણ પશ્ચાતાપનો ક્રમ એક સરખો ચાલવો જોઈએ. તે સિવાય પાપશુદ્ધિ-ચિત્તશુદ્ધિ થતી નથી.

૫૧ શરીરશ્રમ લજ્જાસ્પ્રદ હોવાની સમજ લોકો-માંથી ફર થવી જોઈએ.

૫૨ તમે જેમ વિશેષ જ્ઞાન મેળવશો તેમ તમને જણાશે કે આપણે જે કાંઈ જ્ઞાન મેળવ્યું છે તે બહુ જ થોડું છે. મેળવવાનું અગાધ છે.

૫૩ ધર્મનાં તત્ત્વો એક સરખા હોઈ સર્વને માન્ય છે. તેથી ઐક્ય થવું સાહજિક છે પણ ઐક્ય થવામાં “જ્ઞાન ગર્વ” વચ્ચે અંતરાય નાંખે છે.

૫૪ ઉદ્યોગ એ સારા નશીબનું મૂળ છે.

૫૫ સુવર્ણ કે હીરાથી પણ વધુ કીંમતી ‘સમય’ છે.

૫૬ જેમ વપરાતી કુંચી ચકચકિત રહે તેમ વપરાતું શરીર મજબૂત, સશક્ત થાય છે.

૫૭ જેટલું કામ આજે થાય તે કાલ ઉપર ન રાખવું.

૫૮ જે વસ્તુનો હાલ ઉપયોગ ન હોય તે ખરીદવી નહિ.

૫૯ એક પૈસો બચાવ્યો તે એક પૈસો કમાયા બરાબર છે.

૬૦ દરેક મનુષ્ય જીવંતી સુધી વિદ્યાર્થી છે, માટે નિર્વાહના કામ સાથે લણવા લખવાનું જારી રાખવું.

૬૧ લણેલું ભૂલવું નહિ ને નવું શીખવું.

૬૨ ઈશ્વરી હુકમો તોડવા નહિ. પુરતા જ્ઞાન વિના ધર્મની તકરારી બાબતોમાં માથું મારવું નહિ.

૬૩ કોઈની ગુપ્ત વાત જાહેર કરવી નહિ.

૬૪ ખર્ચ કરતાં મોટાની મોટાઈ તરફ મોહવું નહિ.

૬૫ રૂચી ઉપરાંત જમવું નહિ.

૬૬ સદ્દે કે જે પસો, આખરૂ અને પ્રાણની હાનિ કરનાર લયંકર બાબત છે તેનો સ્વપ્ને પણ વિચાર ન કરવો.

૬૭ નાની પદવીથી મોટી પદવીએ ચઢેલાને નાનો

ગણુવો નહિ. નાના ગામડામાં ગરીબ માતાને પેટે
અવતરનાર નેપોલીઅને આખા યુરોપને ધ્રુજવ્યું હતું.

૬૮ માળાપ, ગુરૂ અને ઉપરી અમલદાર કે શેઠનું
ખરાબ બોલવું કે ઇચ્છવું નહિં.

૬૯ ચોરી, વ્યભિચાર, અસત્ય અને વિશ્વાસઘાત
પ્રાણાંતે પણ કરવા નહિં.

૭૦ જડેલી વસ્તુ રાખવી નહિ. તે પણ ચોરીજ છે.

૭૧ અંગ ઉધાર ધીરવું નહિં. પાડોશી સાથે વેર
કરવું નહિં. સાદાઈમાં રહેવું. પરદેશ જવામાં ડરવું
નહિં. સંકટમાં ધૈર્ય રાખવું. ‘સંતોષી સદા સુખી’
એ ધ્યાનમાં રાખવું.

૭૨ હંમેશાં ખૂબજ યાદ રાખો કે ચર્મ ચક્ષુઓ
બંધ થયા પછી આપણું કાંઈજ નથી કારણ “આપ
મૂઝે પીછે ડુબ ગઇ હ્રુનિઆ.”

૭૩ ક્ષમારૂપી શીતળ જળથી ક્રાધાગ્નિને શાંત કરો.

૭૪ સખાવત વિનાની દોલત ચૈતન્ય વિનાના
દેહ જેવી નિર્માલ્ય છે.

૭૫ દુઃખી ગરીબ વિધવાનાં . ઉબ્ધુ અશ્રુ લુછવાં
અને નિરાધારોતું અન્નથી પોષણ કરવું, ઉભય કૃત્યો
ઉત્તમ છે.

૭૬ ખર્ચ ઘટાડો એટલે પાપ ઘટશે.

૭૭ જ્યાં ભોગ છે ત્યાં રોગનો નિવાસ છે.

૭૮ જો તું દુષ્કૃત્યમાં દોરાતો હોય તો આજેજ
મરણને સ્મર.

પરમ સત્યો અને મહામત્રો.

૧ જીવન એટલે વિનાશની તૈયારીમાં પડેલાનું સતત જીવન.

૨ સાફ યુદ્ધ તેની સામેના તમામ કારણોને નિર્જીવ નાસત્વ બનાવે છે.

૩ શક્તિ સાથે ઔદાર્ય લળે છે અને પ્રત્યક્ષ સ્વરૂપે લાસે છે તે સ્વરૂપનેજ સૌંદર્ય કહેવાય.

૪ જોખમો ખેડવામાંજ આનંદમય જીવનનું રહસ્ય સમાયલું છે.

૫ તમામ નિર્જીવ વિજયોમાંથી મને બચાવ. (ખરેખર કીંમતી વિજયનીજ પરવા છે. ખરેખર કીંમતી વિજય એટલે કાંતો જગ કદ્યાણુ સાધના કે મુશ્વરની સાથે એકતા).

૬ જે પોતાપર સંયમ રાખી શકતા નથી તેણે બીજના આશાધીન રહેવું પડશે.

૭ કર્તવ્ય કર, કર્તવ્ય કર. તારામાં આત્મ વિશ્વાસ આવશે, તારી અગાધ શક્તિનું તને લાન થશે.

૮ રૂઢીરથી લખ. તને સમજશે કે રૂઢિર જીવન છે, શક્તિ છે. (જીવન અને શક્તિનો વિકાસ પોતાના રૂઢિરનો પણ ભોગ આપવાની તૈયારીમાંજ છે.)

૯ પાગલ વૃત્તિના માનવોને તો બધીય ઉત્તમને ઉદ્ધાર લાવનાઓ ખીનજરૂરી, નિર્રથક, તરંગી ને બુદ્ધિ હિનતા ભરી લાગે છે.

૧૦ વગર મહેનતે મોજ શોખ મારવા તે આજ-કાલના ગૃહસ્થોની ખાનદાનીનો ખરો ખ્યાલ છે.

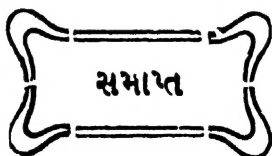
૧૧ હુઃખો વેઠવાની તૈયારીમાંજ અને તેના પ્રમાણમાં માનવોની ઉંચ નીચ કે મધ્યમ કોટિ નક્કી થાય છે. વિધન ભયથી કામ આરંભી શકતા નથી તે નીચ કોટીના, આરંભીને વિધનો આવતાં કામ પડતું મેલે તે મધ્યમ, અને સેંકડો કષ્ટ આવવા છતાં આરંભેલું કામ પુર કરે તે ઉત્તમ. દેવોનું અમૃત માટે સમુદ્ર મંથન.

૧૨ સારા ને નરસા તમામ માર્ગોમાંથી પ્રેમ-પૂર્વક કામ કરનાર વિજયી નીવડે છે.

૧૩ પોતાને કોઈથી પણ નુકશાન પહોંચે નહિ
આવા પ્રકારની અંતરની સ્પષ્ટ તીવ્ર ભાવના છે. પરંતુ
તે ખરેખર ભીરૂતાજ છે.

૧૪ જે મુશ્કેલીઓ, કષ્ટો વેઠે છે તે પરિપક્વ,
આનંદી અને ચિરસ્થાયી જીવન મેળવવાના હેતુથીજ
તેમ કરે છે.

(વા. મો. શાહ)

શ્રી જૈન સસ્તું સાહિત્ય પ્રચારક કાર્યાલય.

કારણ,

કાર્ધપણ ધર્મનો ફલાવો તેના સાહિત્યના વિકાસ પર છે
'વર્તમાનનો યુગ પણ સાહિત્યનો યુગ ગણાય છે. સાહિત્ય એ
મનુષ્ય જીવનનો એક ખોરાક છે. તેવો ખોરાક પીરસનારાં
કાર્યાલયો જૈન સમાજમાં પ્રાયઃ ઘણાં ઓછાં છે. જે છે તે
હિતેજનના અભાવે લગભગ નિષ્ક્રીય બની ગયાં છે. ઉપસ્થિત
કારણોને ધ્યાનમાં લેઈ નિઃસહીખીત કાર્યાલય અમોએ ખોલ્યું છે.
ઉદ્દેશ.

આ કાર્યાલય પોતાના જાડાળમાંથી પ્રતિવર્ષે અચોક્કસ
સંખ્યામાં નીતિ અને ધર્મનાં સરળ ભાષામાં લખાએલાં ઉત્તમ
પુસ્તકો પ્રગટ કરી અતિ અદ્ય મૂલ્યે પ્રચાર કરશે. જૈનધર્મ
એ વિશ્વધર્મ છે, અને એ વિશ્વધર્મનાં અણુમોલ સિદ્ધાંતોનો
સ્થળે સ્થળે વિકાસ કરી સમાજમાં નવું ચેતન અર્પશે.

મેમ્બર.

આ કાર્યાલયના જે પ્રકારે મેમ્બર થઇ શકશે.

૧ સેવાભાવી મેમ્બર—જે ગૃહસ્થ દરરોજ એક કલાક
કાર્યાલય દ્વારા પ્રગટ થતાં પુસ્તકોનું વાંચન, મનન કરશે, અને
હિતિ સમયે અન્યને સમજાવવા પ્રયત્ન કરશે. તેઓ પાસેથી

પણ રકમ સેવામાં આવશે નહિ. તેમને પુસ્તકો વિન
ત્યે મોકલવામાં આવશે. ૨ શી જરૂરનાર મેમ્બર વાર્ષિક પાંચ
૧૧ તેથી વધુ રકમ આપનાર ગૃહસ્થ વાર્ષિક મેમ્બર થા
શકશે. તેવા ગૃહસ્થને પ્રત્યેક પુસ્તકની કમમાં કમ પાંચ નકલો
વિના મૂલ્યે મોકલવામાં આવશે.

પ્રકીર્ણ.

૧ આપ આપના ખર્ચે કોઈની પુસ્તક છપાવવા ઇચ્છતા
હો તો આ કાર્યાલયને માત્ર એક પોષ્ટકાર્ડ લખવાથી તત્સમ
ધીની આપને દરેક માહિતી પૂરી પાડવામાં આવશે. તેમ આ
છપાવવાનું, બંધાવવાનું પુસ્તકના પ્રકાશનને લગતું બધું ક
કાજ માત્ર સેવાભાવથી, કરકસરથી કંઈ પણ લીધા સિવાય
આપશે. ૨ મેમ્બર શી સિવાય પણ છુટક રકમો સ્વિકાર
આવશે. કાર્યાલયના સંચાલકો સદા આપની સેવામાં હાજર ર
ઠ કાર્યાલયને પગભર કરવા, તેના શુભ ધ્યેયોને હક્કિત
આપ દરેક સમયે સહકાર આપશો.

વિશેષ માટે પત્રવ્યવહાર કરવાનું સ્થળ:—

વેલાભાઈ પ્રાણુલાલ શાહ

આ. મેનેજર, શ્રી જે. સ. સા. પ્ર. કાર્યાલય. કો
અમદાવાદ—ગડીલાલ કાકુભાઈ સંઘવી.

